POLIROM Top 10+

SHUSAKU ENDO

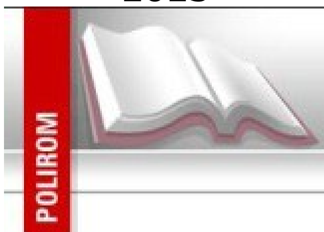
Scandalul

SHUSAKU ENDO

SCANDALUL

Traducere din limba japoneză şi note de Andreea Sion
EDITURA POLIROM
2015

Shusaku Endo
Sukyandaru

www.polirom.ro
Editura POLIROM
Iaşi, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
Bucureşti, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1; sector 4, 040031, O.P. 53
ISBN ePub: 978-973-46-5910-4
ISBN PDF: 978-973-46-5911-1
ISBN print: 978-973-46-5867-1
Coperta: Carmen Parii

Pe copertă: © Edwin Verin/Dreamstime.com, © Dan Ionuţ Popescu/Dreamstime.com

SHUSAKU ENDO s-a născut în 1923 la Tokio. După ce şi-a luat licenţa în literatură franceză la Universitatea Keio, a studiat câţiva ani la Londra. La întoarcerea în Japonia a debutat ca prozator cu *Omul alb* (1955), distins cu Premiul Akutagawa. Doi ani mai târziu i-a apărut romanul *Marea şi otrava*, urmat, în 1959, de *Un idiot minunat* (Polirom, 2004), care-i aduce şi faima de excelent scriitor satiric. Următorul roman, *Tăcere*, publicat în 1966 (Polirom, 2014), este răsplătit cu elogiile criticii, Graham Greene declarându-l pe Shusaku Endo unul dintre cei mai buni romancieri pe care i-a citit vreodată. În 1982 i se decernează Premiul Noma pentru *Samuraiul* (Polirom, 2006, 2014), iar în 1986 apare romanul *Scandalul*. Shusaku Endo este, de asemenea, autorul mai multor volume de eseuri şi de povestiri. Cărţile sale, traduse în numeroase limbi, i-au adus recunoaşterea internaţională şi au fost distinse cu cele mai importante premii literare japoneze: Premiul Akutagawa, Premiul Cultural Mainichi, Premiul Shincho, Premiul Tanizaki. A încetat din viaţă în anul 1996.

Unu

Doctorul a terminat de studiat buletinul de analize şi s-a întors spre pacient. Scaunul vechi şi neuns a scos un scârţâit. De când venea la spital, Suguro se obişnuise cu sunetul acela. Ca de obicei, după scârţâitul scaunului, doctorul a început să vorbească, rostind rar:

— TGO-ul este patruzeci şi trei, iar TGP[1]-ul – cincizeci şi opt, aşadar valorile sunt doar puţin mai ridicate de data

[1] TGO – transaminază glutamică oxalacetică, TGP – transaminază glutamică piruvică. Ambele reflectă integritatea celulei hepatice.

asta. V-aş ruga totuşi să nu vă obosiţi prea tare. Când aţi muncit prea mult, aţi avut peste patru sute, nu-i aşa?

— Da.

— Dacă faceţi ciroză, există riscul de cancer. Vă rog să aveţi grijă de dumneavoastră şi de-acum încolo.

Sentimentul de uşurare l-a năpădit pe Suguro ca un val de abur fierbinte. Îşi făcuse multe griji, pentru că, de la ultimele analize, cu o lună în urmă, lucrase într-un ritm epuizant.

„Acum pot participa liniştit la ceremonia de decernare a premiului”, îşi zise în timp ce-i mulţumea doctorului.

Silueta Palatului Imperial, care se înălţa tăcută în bătaia ploii, îl liniştea întotdeauna pe Suguro, era priveliştea lui preferată din Tokyo. Limuzina se îndrepta spre sala de recepţii, trecând pe lângă şanţul exterior al palatului.

Romanul la care lucrase timp de trei ani urma să fie, în sfârşit, premiat. De când îşi începuse cariera de scriitor, obţinuse câteva premii. Acum, la peste şaizeci şi cinci de ani, avea sentimentul că premiul sosea cu întârziere, dar în acelaşi timp se bucura că lucrarea sa era apreciată. De fapt, era mai mult decât gâdilarea orgoliului personal: Suguro se simţea profund satisfăcut de faptul că, în acest roman, reuşise în sfârşit să îmbine în mod armonios viaţa şi creaţia sa. Sprijinindu-se de cotieră, Suguro privea picăturile de ploaie ce se prelingeau pe geamul limuzinei.

Maşina s-a oprit şi portarul hotelului i-a deschis portiera. Hainele îi miroseau a umezeală. Dincolo de uşile

automate de la intrare îl aştepta un tânăr redactor al editurii care organizase evenimentul.

— Felicitări! Şi pentru mine e un moment fericit, să ştiţi!

Tânărul, pe nume Kurimoto, se ocupase de editarea romanului ce urma să fie premiat. În plus, îl ajutase pe Suguro la strângerea materialelor şi la organizarea călătoriilor de documentare.

— Ţi se datorează întru totul.

— Nicidecum! Dar mă bucur mult pentru premiu, fiindcă romanul acesta completează cercul scrierilor dumneavoastră de până acum. Haideţi să mergem în sală. Membrii comisiei de jurizare au sosit deja.

Ceremonia a început exact la ora indicată în invitaţie. Locurile laureatului şi ale membrilor juriului se aflau pe o platformă înaltă, de o parte şi de alta a microfonului, iar în faţa lor stăteau cei aproape o sută de invitaţi. Mai întâi a vorbit directorul editurii, apoi a luat cuvântul Kanō, unul dintre membrii comisiei de jurizare.

Suguro îl cunoştea pe Kanō de mai bine de treizeci de ani. Îşi făcuseră intrarea în lumea literară cam în aceeaşi perioadă. În tinereţe avuseseră o relaţie strânsă, fiecare exprimându-şi opiniile asupra scrierilor celuilalt, uneori contrazicându-se, alteori aflându-se într-o perfectă armonie. Pe la patruzeci de ani, amândoi îşi făcuseră o idee clară despre diferenţele dintre ei ca scriitori şi fiecare pornise pe drumul lui.

Kanō îşi expunea impresiile despre romanul lui Suguro, întors către oaspeţi, cu umărul drept mai ridicat. În

tinereţe, şi el, şi Suguro suferiseră de tuberculoză şi fuseseră operaţi. De câte ori erau obosiţi, umărul de pe partea cu operaţia se ridica mai sus decât celălalt. La Kanō, acolo se cuibărise bătrâneţea. Aşa cum Suguro suferea de ficat, prietenul său avea de la o vreme probleme cu inima şi purta întotdeauna tablete de nitroglicerină în buzunar.

— Suguro a fost crescut în credinţa creştină, aici, în Japonia. După părerea mea, acest lucru a fost pentru el o binecuvântare, dar şi un blestem.

Kanō şi-a început discursul cu câteva fraze elocvente, menite să îndrepte interesul şi curiozitatea publicului spre motivele centrale ale creaţiei lui Suguro.

— Blestemul său este încercarea de a-l înfăţişa pe Dumnezeu, un concept obscur pentru noi, japonezii, ca pe ceva uşor de pătruns. De aceea, iniţial, nimeni nu s-a prins în jocul lui. Încă de la început, Suguro s-a străduit să găsească o cale de-a împărtăşi ceea ce avea de spus – cu alte cuvinte, povestea Dumnezeului său – numeroşilor cititori japonezi care erau surzi la vorbele sale. Acest lucru se petrecea acum mai bine de treizeci de ani, curând după terminarea războiului, când abia ne cunoscuserăm. Pe vremea aceea avea întotdeauna o expresie mohorâtă.

Acum mai bine de treizeci de ani... În faţa ochilor lui Suguro se ivi imaginea camerei strâmte, mirosind a *tatami*[2] vechi, de la etajul micului bar Fukusuke din apropierea staţiei Meguro. Era o seară de vară. Storul de

---

[2] Rogojini tradiţionale japoneze din paie de orez, groase, măsurând aproximativ 1,80 x 0,90 m.

trestie decolorat de soare atârna oblic la fereastră, iar din stradă se auzea cineva cântând la trompetă. Cinci sau şase tineri stăteau rezemaţi de peretele pe care atârna un calendar, cu genunchii strânşi la piept, şi-l criticau nemilos pe Suguro. Calendarul înfăţişa o tânără cu un aer mândru, în costum de baie şi cu ochelari de soare. Ochelarii de soare erau o modă pe care fetele din vremea aceea o copiaseră de la femeile din armata de ocupaţie. Printre cei care-l criticau pe Suguro se afla şi Kanō, pe-atunci un tânăr pirpiriu, cu pometi proeminenţi.

— Ce scrii tu nu mă prea convinge, Suguro, a spus Shiba, unul dintre tineri, scobindu-se în ureche cu degetul mic. Încă nu te-ai lămurit cu-adevărat cine eşti. Scrii doar ce gândeşti cu mintea... şi nu pare autentic.

Suguro n-a putut riposta.

— Sunt multe fragmente în romanele tale care par încă nedospite. Nu-i nimic rău în a vorbi despre Dumnezeu, însă nu convingi pe nimeni repetând pur şi simplu nişte idei împrumutate de la occidentali.

În timp ce vorbea, Shiba a ridicat ochii spre Suguro, încercând parcă să măsoare cât de mult îl răniseră cuvintele sale.

— Romanele şi eseurile sunt două lucruri diferite, să ştii. Ai stat vreodată să te gândeşti dacă reuşeşti într-adevăr să-ţi transmiţi mesajul prin imaginile pe care le creezi? Ce scrii tu n-are deloc credibilitate.

Dorinţa de-a se apăra îi urcase lui Suguro până-n gât, dar, dacă i-ar fi dat glas, n-ar fi făcut decât să mărească distanţa şi aşa destul de evidentă dintre el şi prietenii lui.

„Habar n-aveţi cât de greu îi e unui creştin să scrie romane în ţara asta.”

Cu amărăciune, Suguro şi-a înghiţit cuvintele împreună cu restul de bere din pahar. În acelaşi timp, o parte din el simţea că nu-l putea contrazice pe Shiba. Avea sentimentul că ascundea mereu ceva într-un ungher al sufletului său.

— La vremea aceea, Suguro era asemenea unui copil persecutat în grupul nostru. Am mers chiar până la a-i cere cu duritate să renunţe la creştinism. Pentru noi, tinerii de la sfârşitul războiului, religia era ceea ce Freud descria ca o exagerare a imaginii tatălui născută din complexul oedipian, opiul doctrinei lui Marx, o superstiţie iraţională. Iar creştinii erau nişte ipocriţi nepotriviţi cu spiritul japonezilor. Cu alte cuvinte, nu înţelegeam de ce Suguro nu se eliberează de povara Dumnezeului străin. Pe deasupra, nici măcar nu se botezase din propria lui voinţă, ci pentru că aceasta fusese dorinţa mamei sale, care murise pe când el era copil. Aşadar, credinţa lui ni se părea fie pură obişnuinţă, fie inerţie. După cum ştiţi, Suguro a publicat mai târziu mai multe romane despre primii creştini din Japonia, în care-i zugrăveşte pe nefericiţii credincioşi forţaţi de către cruzii slujitori ai statului să se lepede de credinţă. Sunt sigur că se gândea la mine când îi descria pe acei oameni fără inimă.

Publicul a râs. Suguro a zâmbit strâmb, apreciind totuşi discursul lui Kanō. Privirile invitaţilor ce umpleau mica sală de ceremonii erau toate îndreptate spre vorbitor.

— La vremea aceea Suguro se apăra întotdeauna spunând că nici un om care îi aparţine lui Dumnezeu nu mai poate scăpa de sub puterea sa. Sigur, nouă aşa ceva ni se părea lipsit de sens. Şi totuşi, în cei peste treizeci de ani de carieră literară, Suguro a continuat să explice acest lucru cu obstinaţie. În scrierile sale, şi-a propus să armonizeze propria lui religie cu realitatea japoneză. Această luptă acerbă se reflectă în creaţia de până acum, iar romanul de faţă reprezintă victoria sa.

Kanō imprimase un ritm animat discursului său, făcând mai întâi publicul să râdă şi apoi captându-i atenţia. Efectul s-a văzut imediat pe chipurile unora dintre doamnele din sală. Lui Kanō nu i-a scăpat acest lucru şi, în timp ce vorbea, a continuat să le studieze expresiile, pentru a putea cântări efectul discursului.

— Meritul lui Suguro constă în faptul că n-a sacrificat literatura de dragul credinţei. Niciodată nu şi-a pus creaţia în slujba unei religii pe care cineva ca mine o consideră atât de îndepărtată. Cu alte cuvinte, Suguro a surprins în lucrările sale şi aspecte probabil detestate de credinţa sa, precum urâţenia, răutatea sau mizeria umană. Aşadar, scrierile sale n-au fost niciodată în slujba religiei.

Kanō ştia cum să-i gâdile orgoliul lui Suguro. Într-adevăr, sufletul lui fusese chinuit de asemenea probleme într-o vreme. Îşi aminti vorbele unui bătrân preot străin în

care avea încredere odinioară. Acesta îl întrebase: „De ce nu scrii poveşti mai plăcute şi mai frumoase?”. Suguro îl cunoştea din copilărie. Înainte de război, preotul îşi ducea zilele căutând prin gunoaie în cartierul săracilor din Osaka şi având în acelaşi timp grijă de bolnavi şi de copiii orfani. Japonezii îl considerau un Ryōkan[3] de origine străină. Ochii lui de culoarea strugurilor şi surâsul lui de copil reuşeau să-i înmoaie inima lui Suguro. Ori de câte ori îl vedea, lui Suguro îi veneau în minte cuvintele din Biblie: „Fericiţi cei blânzi, căci ei vor moşteni pământul”[4].

Într-o zi, bătrânul preot i-a spus cu mare mâhnire:

— Ţi-am citit romanul de Anul Nou. Are multe ideograme dificile pentru mine, dar l-am citit. Pot să-ţi pun o întrebare?

— Da.

— De ce nu scrii poveşti mai plăcute şi mai frumoase?

Cuvintele şi expresia lui tristă i-au rămas întipărite scriitorului în inimă, chinuindu-l ori de câte ori se apuca să lucreze în cămăruţa lui.

Cu toate astea, nici mai târziu n-a reuşit să scrie vreun roman frumos sau plăcut. Întotdeauna creionul lui sfârşea prin a schiţa pe hârtie latura neagră, întunecată şi urâtă a

---

[3] Ryōkan Taigu (1758-1831) – preot zen budist, cunoscut ca binefăcător al săracilor şi poet.

[4] Evanghelia după Matei, 5:5. În roman fiind vorba de creştinismul catolic, pentru redarea citatelor în prezenta traducere s-a considerat adecvată folosirea Bibliei catolice în limba română. Sursa utilizată este *Noul Testament*, tradus şi adnotat de Pr. Dr. Emil Pascal, Éditions du Dialogue, Paris, ed. a IV-a, 1992.

personajelor. În calitatea sa de scriitor, Suguro nu putea trece cu vederea aceste aspecte ale condiţiei umane.

Şi totuşi, când descria sufletul întunecat al personajelor sale, mintea i se înnegura. Pentru a înfăţişa o inimă urâtă, inima lui trebuia să se urâţească. Pentru a reuşi să zugrăvească gelozia, trebuia să se mânjească el însuşi, să se scalde în acel sentiment. Cu cât scria mai mult, cu atât percepea mai bine miasmele ce se ridicau din sufletele oamenilor. Într-o vreme, ori de câte ori scria, îi reveneau mereu în minte faţa mâhnită şi vorbele preotului: „De ce nu scrii poveşti mai plăcute şi mai frumoase?”.

Odată cu trecerea timpului, Suguro a început să creadă că găsise un răspuns personal la acea întrebare. Intuia faptul că o religie adevărată avea puterea să răspundă melodiilor întunecate, reverberaţiilor urâte, sunetelor revoltătoare din sufletele oamenilor. Scriind carte după carte, intuiţia a devenit aproape convingere şi Suguro a fost în sfârşit mântuit de zbuciumul lui sufletesc.

— Trăsătura specifică a creaţiei sale este aceea de a fi dat noi valori şi înţelesuri noţiunii de păcat din religia sa. Din nefericire, eu, un necredincios, nu înţeleg ideea de păcat...

Kanō s-a întrerupt o clipă, lăsând să se aştearnă o tăcere ironică. Îndemnaţi de aceasta, câţiva invitaţi au râs.

— După o perioadă de căutări în care a zugrăvit cu nesaţ păcatele oamenilor, Suguro a început să afirme în scrierile sale că dorinţa de renaştere stă de fapt ascunsă în păcat. El susţine că în orice păcat sălăşluieşte dorinţa

oamenilor de a găsi o cale de scăpare din cotidianul sufocant. În aceasta constă, după părerea mea, originalitatea creaţiei sale. Iar noul lui roman reflectă această idee originală cu o extraordinară maturitate.

Kanō a continuat pe un ton melancolic, de parcă l-ar fi năpădit amintirile.

— Sunt mai bine de treizeci de ani de când l-am cunoscut pe Suguro. Dacă stau să mă gândesc, în ultimii zece ani trebuie să se fi simţit singur pe drum într-o seară de toamnă, aşa cum spune poemul[5]. După ce trecem de cincizeci de ani, noi, scriitorii, putem fi încă impresionaţi de lucrările prietenilor de altădată, dar acestea nu ne mai influenţează. Nu ne rămâne decât să ne continuăm munca, pas cu pas, până la moarte. Cred că Suguro este de acord cu mine în privinţa asta.

Urmărit cu mare atenţie de toţi, Kanō se pregătea să-şi încheie discursul.

În fundul sălii, în spatele ultimelor rânduri de scaune, stătea în picioare Kurimoto, redactorul care-l întâmpinase pe Suguro la sosire. Sarcina lui era să-i conducă la locurile lor pe invitaţii întârziaţi, dar în acelaşi timp încerca să urmărească şi decernarea premiului. Suguro s-a gândit să-i mulţumească tânărului pentru cât îl ajutase, din umbră, la scrierea romanului.

O redactoare de la altă editură stătea lângă Kurimoto. Suguro nu-i cunoştea numele, dar o întâlnise de mai multe

---

[5] *Kono michi wo iku hito mo nashi aki no kure*, în traducere: „Pe drumul pustiu nu e nici un călător – seară de toamnă”, haiku al renumitului poet Matsuo Bashō (1644-1694).

ori în holul editurii. Şi-o aducea bine aminte, cu statura ei mică şi gropiţele fermecătoare din obrajii plinuţi. Suguro a remarcat apoi un alt chip, chiar în spatele celor doi.

A clipit surprins. Fără nici o îndoială, era propriul lui chip. Avea o expresie ce putea fi interpretată ca un surâs, dar şi ca un rânjet.

A mai clipit de câteva ori. În spatele celor doi nu era nimeni.

A început recepţia. Ici-colo se formaseră cercuri în jurul scriitorilor sau al pictorilor cunoscuţi. Suguro a închis ochii şi râsetele din jur, amestecate cu celelalte zgomote şi cu sunetul paşilor pe podea i s-au părut ca scrâşnetul făinii măcinate într-o piuă. Alţi invitaţi se strânseseră lângă mesele aliniate la perete, încărcate cu *sushi* şi *soba*[6], iar printre ei săreau în ochi feţele albe ale fetelor care ajutau la servit.

Kanō vorbea cu trei-patru redactori care păreau că-l ascultă amuzaţi.

— Îţi mulţumesc pentru discursul minunat, i-a spus Suguro, bătându-l uşor pe umărul drept, mai ridicat.

— Crezi c-a ieşit bine?

Ca să-şi ascundă stânjeneala, Kanō a schimbat imediat subiectul:

— Mi se pare c-ai mai slăbit. Te simţi bine?

— Da. Însă la vârsta noastră problemele de sănătate nu mai sunt o surpriză.

---

[6] Tăieţei din hrişcă.

— Exact despre asta vorbeam şi noi! Tocmai spuneam că nu mai stau atât de bine cu memoria ca altădată. Citesc şi uit ce-am citit, iar pe la sindrofii nu-mi pot aminti numele celor cu care discut.

— Şi mie mi se întâmplă la fel!

— Întâi se duc ochii, apoi dinţii, apoi restul. Aşa se spune, nu? În cazul meu ordinea e următoarea: ochii, memoria, dinţii. Asta lăsând la o parte inima, care oricum mă supără de multă vreme.

— Dar cu dorinţa aceea cum staţi? a întrebat un tânăr redactor.

— Cu dorinţa aceea? E mai slabă ca altădată... Dar la tine, Suguro?

Kanō şi-a mijit ochii răutăcios.

— Sigur, tu eşti creştin şi ai o soţie care îţi e credincioasă. Mă întreb dacă ţi s-a întâmplat să faci mici nebunii până la vârsta asta... Sau poate că te fereşti?

— Doar n-am să vă spun vouă ce nu-i povestesc nici nevestei!

Spre deosebire de odinioară, Suguro reuşea acum să facă faţă tachinărilor prietenilor.

După un timp, a părăsit grupul şi s-a dus să salute şi alţi invitaţi. Doi dintre decanii de vârstă ai lumii literare, maestrul Segi şi maestrul Iwashita, sporovăiau unul cu celălalt.

— Suguro, ăsta e cel mai bun roman al tău de până acum! l-a complimentat criticul Iwashita aproape

îmbrăţişându-l, cu paharul de vin într-o mână şi cu faţa îmbujorată de băutură.

Iwashita, care nu era numai o personalitate a lumii literare, ci absolvise cu ceva timp înainte aceeaşi universitate ca Suguro, îi arăta întotdeauna bunăvoinţă.

— Nu-i aşa? a încercat Iwashita să-i smulgă o confirmare lui Michio Segi, şi el critic literar.

— Nu pot să zic că n-am obiecţii, a zâmbit cu jumătate de gură criticul rotofei, dar astăzi trebuie să sărbătorim. N-am să comentez nimic.

— Nu-l lua în serios. Maestrul Segi e întotdeauna foarte exigent.

— Ce ne-am face fără exigenţa criticilor?

Asemenea schimburi de replici erau obişnuite în lumea literară şi Suguro le auzise de nenumărate ori, în cei treizeci de ani, pe la recepţii, în baruri sau la mese rotunde. Cu toate astea, în timp ce sorbea de formă din paharul de alcool îndoit cu apă pe care i-l servise o chelneriţă, Suguro se întreba ce aspect al romanului său avea să critice Segi şi simţea că îşi dădea seama care era acela.

„Chiar dacă mă critică, n-am ce să le fac”, a ripostat în sinea sa, păstrându-şi însă zâmbetul pe buze. În ultimul roman, izbutise să îmbine în mod armonios viaţa şi creaţia. Era o legătură pe care n-o putea desface, orice-ar fi spus ceilalţi.

În acel moment şi-a amintit de Kurimoto, care-i spusese că romanul închidea cercul scrierilor lui de până atunci, şi

s-a simţit din nou cuprins de un val plăcut de mulţumire. Profitând de faptul că cineva venise să-i salute pe cei doi critici, Suguro a plecat să se alăture altui grup.

— *Sensei*[7]!

O tânără de vreo douăzeci şi şapte sau douăzeci şi opt de ani, pe care Suguro nu ţinea minte s-o mai fi întâlnit, l-a tras de haină cu un gest familiar. Zâmbea şi i se vedeau dinţii pătaţi cu ruj. În mâna dreaptă ţinea o ţigară aprinsă, iar în stânga, un pahar de alcool îndoit cu apă.

— M-ai uitat?

Suguro a clipit din ochi. Aşa cum se plânsese şi Kanō, de la o vârstă începuse să uite chipurile şi numele persoanelor pe care le întâlnea doar o dată sau de două ori.

— Ce urât! a continuat femeia pe acelaşi ton familiar, râzând. Ne-am întâlnit în Shinjuku, desenam portrete pe stradă...

— Unde anume?

— Pe strada Sakura. Dumneata te cam ţineai de prostii...

— Mă confunzi! Nu eram eu.

— Te faci că nu ştii? Doar ai spus că vii să ne vezi expoziţia. Ţii minte că prietena mea ţi-a făcut portretul? Şi pe urmă...

Pesemne că se îmbătase, pentru că i-a făcut lui Suguro cu ochiul, cu subînţeles, ţinându-l în continuare de haină.

---

[7] Termenul are sensul de bază de „profesor”, „maestru” şi e folosit în mod curent în adresarea respectuoasă sau în referirea la profesori, medici, avocaţi, politicieni, artişti etc.

După rujul de pe dinţi, făcea parte din categoria aşa-ziselor designere sau actriţe aspirante care-şi făceau veacul în cartierele Shinjuku şi Roppongi.

— Cred că mă iei drept altcineva.

— Aha, am înţeles! Nu vrei să afle lumea că te distrai cu noi, într-un asemenea loc, în miez de noapte. Fiindcă eşti creştin. Ai dreptate, realitatea şi aparenţa sunt două lucruri diferite...

Suguro şi-a desprins haina din încleştarea femeii şi a pornit spre un grup de invitaţi. Un fotograf de la un ziar şi-a îndreptat chiar atunci aparatul spre el, iar Suguro i-a aruncat un zâmbet reflex, încordat.

— Ah, ce poză drăguţă! l-a ironizat femeia de lângă el. Ce-a fost asta, *Sensei*, realitate sau aparenţă?

Invitaţii din jur s-au întors spre cei doi. Era clar că se uitau la Suguro. Acesta a ridicat din umeri, părând să spună că habar n-avea ce se petrece, şi s-a silit să zâmbească în continuare.

Kurimoto a venit ca un fulger şi a luat-o pe femeie de-acolo. Când s-a întors, i-a spus lui Suguro:

— Îmi pare foarte rău! Cine o fi adus-o aici? Am băgat-o în lift şi am trimis-o acasă.

— M-a lăsat perplex. Era groaznic de insistentă...

Suguro nu voia ca tânărul să se simtă vinovat de incident.

— Cică m-ar fi întâlnit într-o noapte în Shinjuku, pe strada Sakura.

— Ce tărăboi a făcut!

— Unde e strada asta?

— În cartierul Kabuki-chō…, a răspuns Kurimoto ezitând. E o stradă cu cluburi de *peep-show* şi cluburi porno.

— Pretindea că mă duc acolo să mă distrez.

— Asta mi-a zis şi mie în hol. M-am înfuriat şi i-am spus că aşa ceva nu e cu putinţă.

Suguro a dat din cap uşurat. Kurimoto era un om serios şi avea să nege categoric toată povestea în faţa celor care auziseră cuvintele femeii. Avea să spună că erau nişte acuzaţii false...

Ploaia se oprise, dar pe stradă rămăseseră bălţi. Taxiurile libere treceau unul după altul, împroşcând apa. Femeia a dat să ridice mâna ca să cheme un taxi, dar apoi s-a răzgândit şi a luat-o pe jos spre gara Tokyo. O rafală de vânt i-a umflat pelerina. Lui Kobari, care o urmărea, i s-a părut că semăna cu un liliac cu aripile întinse.

A acostat-o aproape de intrarea în metrou.

— A fost cam neplăcut adineaori, la recepţie, nu-i aşa?

Femeia s-a oprit încordată.

— Ce idee, să te împingă aşa în lift! Doar erai invitată, nu?

— Tu cine mai eşti?

— Scuze, sunt reporter la o revistă săptămânală. Nu e una atât de rafinată ca editura care a organizat evenimentul de azi, dar e foarte activă.

Bărbatul a început să-i pună întrebările obişnuite în meseria lui.

— Toată povestea e o minciună, nu-i aşa? Auzi, maestrul Suguro să meargă să se distreze într-un loc deocheat din Shinjuku! Eu, unul, nu cred aşa ceva.

— Crezi ce vrei. Dacă zici că-i minciună, de ce mă mai întrebi?

— Vreau să-mi povesteşti, dacă e adevărat. O să-ţi iasă şi ţie ceva din asta.

— Nu-mi plac treburile murdare. Scrii un articol, nu-i aşa?

— Nici vorbă! a negat Kobari în grabă. N-am de gând să scriu nimic. E doar o curiozitate personală: domnul Suguro chiar frecventează asemenea locuri?

— Ce motiv aş avea să inventez? În primul rând, el m-a invitat la recepţie.

— Serios? El te-a invitat? Iartă-mă că insist, dar eşti sigură?

— Normal!

— Unde anume v-aţi întâlnit pe strada Sakura?

— În faţa clubului Mierea Dulce. Tocmai ieşea de-acolo.

— Şi tu chiar pictezi?

— Pictez! Ai ceva împotrivă?

— Participi la expoziţii?

— Ce te interesează?

— Aş putea să te prezint ca un tânăr talent în revista la care lucrez.

Kobari i-a întins repede cartea de vizită şi ea a luat-o, dar a continuat pe un ton la fel de înţepat:

— Am o expoziţie în Harajuku, pe strada Takeshita. Se deschide pe douăzeci şi şapte.

— Foarte bine. Acum povesteşte-mi totul în amănunt.

Reporterul i-a aruncat o privire mieroasă şi i-a pus mâna pe umăr, dar femeia şi-a tras pelerina de parcă ar fi scuturat-o, a coborât în fugă scările metroului şi s-a făcut nevăzută.

— Stai! Of, trimite-mi măcar un anunţ despre expoziţie! a strigat Kobari în urma ei.

Să fi fost oare adevărat? Impresia vagă pe care o avea ori de câte ori vedea fotografia lui Suguro prin ziare sau reviste părea să aibă, în sfârşit, o bază reală.

Acum nu prea mai avea de-a face cu literatura, deşi în facultate îşi dorise cu ardoare să devină romancier. Însă nici atunci nu putuse suferi atmosfera religioasă a scrierilor lui Suguro, care parcă prea le aducea pe toate din condei.

În studenţie îl atrăgea materialismul şi nu-i avea la inimă pe cei ca Suguro, care, credea el, înşelau lumea cu ademenelile credinţei lor.

Aceste sentimente se amestecau cu amintiri de demult. În copilărie mersese de câteva ori la cursurile de engleză ţinute de biserica protestantă din cartierul lui. Maica misionară, o femeie cu ochelari şi cu pieptul plat, nu-l avea deloc la inimă şi-i arunca adesea tot felul de răutăţi. Kobari stătea numai la lecţiile de engleză, dar pleca acasă de îndată ce pastorul îşi începea predica. Mai târziu, avea să

asocieze întotdeauna noţiunea de religie cu imaginea călugăriţei protestante.

A coborât scările metroului, dar n-a zărit-o pe femeie nici la automatele de bilete, nici pe peronul liniei Hibiya. Însă nu-i mai păsa. Savura pe îndelete sentimentul plăcut ce i se născuse în suflet. Pentru un reporter ca el, defăimarea unui scriitor care înşela lumea cu poveşti, precum Suguro, merita toată osteneala. Şi-a amintit că acela care-l dăduse jos de la putere pe prim-ministrul Kakuei Tanaka fusese tot un ziarist.

„Mierea Dulce, Mierea Dulce!” Până la sosirea metroului, a repetat de nenumărate ori, ca pe un cântec, numele clubului pe care-l pomenise pictoriţa.

Vagonul de metrou duhnea a oboseală. Pe bancheta din faţa lui Kobari, o femeie dormea cu picioarele desfăcute neglijent. Lângă ea, un bărbat între două vârste însemna ceva cu roşu în *Keiba Shinbun*[8]. Kobari, agăţat de un mâner de susţinere, revedea în minte imaginile de la recepţie.

Se furişase acolo căutând material pentru un articol şi se nimerise chiar lângă Suguro când individa îl trăsese de mânecă. Citise pe faţa scriitorului o nelinişte care nu i se păruse doar o simplă stingherească. Asta însemna că femeia nu minţise.

Impostorul!

Kobari simţea că găsise o explicaţie pentru neîncrederea pe care i-o inspirau romanele lui Suguro.

---

[8] Ziar ce conţine în exclusivitate informaţii despre cursele de cai.

Bărbatul care se uita pe furiş la femei goale în cluburile de *peep-show* şi care mângâia fete prin saloanele de dezmierdări aşternea pe hârtie, cu aceeaşi mână, idei sofisticate şi pretenţioase.

Costumul lui Suguro, de care se agăţase femeia la recepţie, părea croit dintr-un material scump. Kobari s-a gândit la propriile lui haine şi a simţit cum îl năpădeşte din nou ura. Şi-a adâncit privirile în bezna de dincolo de geamurile metroului.

Întors acasă, Kobari a găsit-o pe femeia cu care trăia cufundată în somn. S-a întins lângă ea şi a dat pe gât ultimele guri de whisky dintr-o sticlă.

Două-trei zile mai târziu, Kobari s-a dus în Kabuki-chō, o zonă din cartierul Shinjuku pe care o cunoştea bine, înţesată cu cluburi de *peep-show* şi băi turceşti. Nu i-a fost greu să găsească clubul Mierea Dulce. L-a descoperit în Centrul Comercial Porno, unde, la celelalte etaje, se aflau săli de cinematograf, magazine cu reviste de profil şi băi turceşti. Era seara devreme şi clienţii nu-şi făcuseră încă apariţia. Când a intrat în lift, l-a lovit un miros acru, bărbătesc.

Când a ajuns la Mierea Dulce, i-a arătat angajatului de la recepţie o fotografie de-a lui Suguro tăiată dintr-o revistă literară şi l-a întrebat:

— Tipul ăsta vine des pe-aici?

Celălalt a clătinat din cap.

— Avem mulţi clienţi, nu pot să-i ţin minte pe toţi.

Până şi în această meserie exista obligaţia de-a proteja identitatea clientului, în afară de cazurile în care se desfăşurau anchete ale poliţiei. Kobari a întrebat alţi doi-trei oameni din clădire, dar s-a ales cu acelaşi răspuns şi acelaşi zâmbet şters.

A mai avut parte de priviri dispreţuitoare şi din alte părţi. Când i-a povestit despre incidentul de la recepţie unui prieten, un fost coleg de facultate cu care lucrase la revista literară a universităţii, a citit pe faţa acestuia dezgustul.

— Chiar crezi o asemenea poveste?

Convins că prietenul lui îi va împărtăşi părerea, Kobari a fost dezamăgit.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Că ai devenit un mare ticălos..., a scuipat prietenul lui cuvintele. Te bucură atât de mult să stârneşti un scandal total nefondat şi să arunci cu noroi într-un scriitor ca Suguro? Asta e moda acum în jurnalism?

Kobari s-a simţit jignit, dar gândul că numai el era în stare să lanseze o bombă care să-i uimească pe cititori i-a trezit o plăcere incredibilă.

Când se întâlnea cu colegii sau ieşea cu ei la un pahar, Kobari alegea pe cât posibil un loc de pe strada Golden-gai, din cartierul Shinjuku. La întoarcere o lua întotdeauna prin Kabuki-chō. Cu toate astea, oricât a bătut zona încolo şi-ncoace, n-a reuşit să dea nici de Suguro, nici de pictoriţă.

Îi venea să se lase păgubaş. Dar într-o seară, destul de târziu, când tocmai îşi cumpăra bilet de la un automat din gara Shinjuku, a ridicat întâmplător privirea şi în clipa aceea i s-a tăiat răsuflarea. A zărit profilul unui bărbat care semăna mult cu scriitorul, îndreptându-se spre staţia de taxiuri, de braţ cu o femeie cu ochelari. N-a mai stat să ia restul din automat şi s-a năpustit pe urmele lor, dar cei doi se urcaseră deja într-un taxi. A sărit şi el repede într-altul.

— Ţine-te după ei! l-a zorit pe şofer.

Prin geamul maşinii din faţă a văzut-o pe femeia cu ochelari odihnindu-şi capul pe umărul drept al bărbatului. Maşina a luat-o pe şoseaua Kōshū, în direcţia cartierului Yoyogi. La scurtă vreme, şoferul l-a întrebat stânjenit pe Kobari:

— Cred că se îndreaptă spre un *love hotel*[9]. Ce fac, mă ţin după ei?

— Da. Opreşte la oarecare distanţă.

După ce-au intrat în cartierul Yoyogi, maşina cealaltă s-a oprit în faţa unei reşedinţe cu o poartă mare. Taxiul lui Kobari a depăşit-o fără să fie observat şi a oprit la şapte-opt metri mai încolo. Între timp, cei doi dispăruseră. Reporterul s-a dus să arunce o privire clădirii. Pe o plăcuţă scria Yoyogi Swan Hotel, iar în curte un şir de cedri de Himalaya întunecaţi se întindea până la peronul de la intrarea în clădire. A mers la recepţie, dar i s-a răspuns tăios că oaspeţii de care întreba nu se aflau în hotel.

---

[9] *Rabu-hoteru* (din engl. *love hotel*) – hoteluri pentru şedere scurtă, destinate în principal activităţilor sexuale.

Suguro străbătea zilnic drumul de la locuinţa lui până la biroul închiriat din cartierul Harajuku, pentru că nu putea lucra prin hoteluri sau hanuri tradiţionale, aşa cum obişnuiau colegii lui de breaslă. Dacă nu se aşeza la masa lui de scris, în cămăruţa impregnată cu mirosul trupului său, nu reuşea să-şi adune gândurile.

Nu avea nevoie numai de-atât. Lungii ani de experienţă îl învăţaseră că încăperea trebuia să fie mică şi întunecoasă şi să aibă o umiditate potrivită. Pe lângă bucătărie şi baie, biroul mai avea trei camere. Cea mai mare era camera de zi, unde îi primea pe reprezentanţii diverselor edituri sau ziare. Cea de mărime mijlocie îi servea drept dormitor când rămânea la birou până târziu. Cea mică fusese folosită ca debara de chiriaşii dinainte, o familie de străini. Prin ferestre pătrundea puţină lumină şi, din cauza draperiilor groase, Suguro era nevoit să aprindă veioza chiar şi în toiul zilei. Însă atmosfera se potrivea perfect cu cerinţele subconştientului său şi de aceea o prefera.

Cu un an înainte, M, un fotograf venit să strângă material pentru un articol cu tema *Scriitori la masa de lucru*, i-a ascultat explicaţiile şi apoi i-a spus:

— Spaţiul acesta aminteşte de pântecul matern. Pesemne că aveţi o dorinţă puternică de-a vă întoarce *in utero*.

M i-a explicat că această dorinţă se traducea prin nevoia de-a reveni la starea din pântecul mamei, când viaţa nu începuse încă să freamăte, la vremea când

dormea netulburat în lichidul amniotic. Sau, cu alte cuvinte, era stăpânit de dorinţa de-a se cufunda în somnul etern, în moarte, mai degrabă decât de dorinţa de-a trăi.

În fiecare dimineaţă, când descuia uşa biroului şi intra în cămăruţa aceea, Suguro se aşeza pe scaunul pe care-l folosea de ani de zile. Mai întâi arunca o privire spre fotografia răposatei lui mame atârnată pe perete, apoi se uita cu drag la veioza de pe masa de scris, la ceasul care ticăia regulat şi la suportul chinezesc pentru creioane. Expresia mamei sale se schimba uşor de la o zi la alta. Uneori părea veselă, alteori – mohorâtă. Suguro simţea întotdeauna cât de puternică era amprenta pe care aceasta o lăsase asupra vieţii lui. Datorită ei fusese botezat. În orice caz, romanele pe care le scrisese în ultimii zece ani – *Vocea tăcerii*, *În sălbăticie*, *Emisarul* şi celelalte – fuseseră rezultatul muncii migăloase de zi cu zi ce seamănă cu felul în care furnicile îşi cară hrana, bob cu bob.

Probabil că şi ceilalţi scriitori simţeau la fel, dar pentru Suguro a scrie un roman însemna a pătrunde fără hartă pe un tărâm necunoscut. Precaut cum era, nu pornea niciodată la drum până nu-şi pregătea călătoria în amănunt, consacrând multe ceasuri alegerii temei şi adunării materialului. Dar chiar şi aşa, de multe ori nu ştia încotro se îndreaptă; în lumina slabă nu reuşea să zărească decât conturul vag al locului din care pornise, iar restul drumului era complet cufundat în beznă. Călătoriile din ultimii cincisprezece ani fuseseră înţesate de

obstacole, iar el îşi găsise drumul bâjbâind cu mâinile, aşezat la masa de scris.

Chiar şi după ce a primit premiul, Suguro şi-a continuat munca migăloasă în cămăruţa lui. Ca să schiţeze planul noii sale nuvele, a tras draperiile şi, ca un ceasornicar, s-a aplecat asupra biroului scăldat în lumina slabă a veiozei. Însă, cu toate că a făcut câteva însemnări, îi lipsea entuziasmul obişnuit.

În general, lucra mai mult de jumătate de zi. Nu-i era uşor, dar iubea această muncă ce semăna atât de mult cu un meşteşug, atât de tăcută încât nu se auzeau decât foşnetul hârtiei şi scârţâitul creionului în mişcare. Şi totuşi, în ultima vreme nu mai simţea bucuria izvorându-i din suflet. A pus creionul jos şi a încercat să alunge sentimentele neplăcute care-l împiedicau să lucreze. Chipul şi cuvintele femeii ameţite care-l acostase la recepţie îi rămâneau întipărite în minte, ca o pată de cerneală pe degetul mijlociu.

„Ne-am întâlnit în Shinjuku. Dumneata te cam ţineai de prostii...” „Aha, am înţeles! Nu vrei să afle lumea că te distrai cu noi, în miez de noapte...”

Cuvintele acelea, rostite răspicat de către femeia cu dinţii pătaţi de ruj, sunau vulgar şi duhneau a alcool. Era absurd să se lase tulburat de vorbele unei beţive.

Şi-a rotit energic gâtul de vreo cinci-şase ori şi a recitit o parte din manuscris. Mai întâi aşternea cu un scris mărunt cuvintele pe dosul foilor de ciornă special liniate[10],

---

[10] Pentru scrierea de mână a ideogramelor se folosesc de regulă coli de hârtie liniate, cu 20 x 20 de pătrăţele.

apoi făcea corecturi cu un creion colorat şi, în cele din urmă, punea o secretară să transcrie totul pe curat.

Pesemne din cauza bătrâneţii, în ultima vreme avea somnul uşor. Deşi visa noapte de noapte, toate visele erau diferite, iar el se trezea după fiecare. Odată treaz, rămânea o vreme cu privirile aţintite în întuneric şi se gândea numai la moartea care se apropia tot mai mult. Împlinise şaizeci şi cinci de ani.

Suguro a luat un pix cu pastă roşie din suportul pentru creioane şi a schimbat „toate visele erau diferite” cu „fiecare vis era diferit”. În timp ce corecta, şi-a dat seama că tema nuvelei sale avea să fie bătrâneţea.

A sunat telefonul. Suguro a plescăit enervat din limbă şi a ridicat receptorul. A auzit o voce familiară, calmă, rostindu-şi numele:

— Sunt Kurimoto. Cum mai merge nuvela?

— Cum-necum, am ajuns pe la jumătate.

— Ce titlu i-aţi pus?

— M-am gândit să-i spun *Ani de bătrâneţe*.

După câteva clipe de tăcere, Kurimoto a continuat:

— Îmi cer scuze pentru incidentul acela. Ştiţi, femeia beată... Era aglomeraţie mare la intrare şi încă n-am aflat cine a adus-o.

— Cine-o fi? N-am mai văzut-o în viaţa mea, a zis Suguro cu grijă, aşteptând reacţia lui Kurimoto.

— V-am sunat să vă spun că aţi primit o carte poştală pe adresa redacţiei. Cred că e de la ea. S-a semnat Hina

Ishiguro. Se pare că într-adevăr e portretistă. V-a trimis o invitaţie la expoziţia ei.

— De unde ştii că e vorba de aceeaşi femeie?

— Pe spate..., a spus Kurimoto ezitând. Pe spate scrie: „Mincinosule! Eşti un mincinos, *Sensei*”. Ce să fac cu ilustrata?

„Nu-mi trebuie”, şi-a zis Suguro, dar apoi a şovăit.

Nu voia s-o vadă, însă nu voia nici s-o lase în mâinile redactorului.

— Ce să zic? Trimite-mi-o, a spus el şi a râs uşor, sperând că tânărul redactor nu i-a remarcat tulburarea.

După ce a închis telefonul, s-a simţit şi mai agitat.

Ce agasantă e!

Suguro şi-a amintit insistenţa cu care femeia îl apucase de mânecă la recepţie şi nu voia să-i mai dea drumul. Brusc, a avut sentimentul că lucrurile puteau lua o întorsătură foarte neplăcută dacă stătea cu mâinile în sân. A clipit de câteva ori ca să-şi alunge neliniştea; lucrul ăsta devenise deja un obicei.

Două zile mai târziu, a găsit printre scrisorile care-i soseau la birou şi cartea poştală, expediată de Kurimoto. Era o invitaţie la o expoziţie, iar numele cu rezonanţă artistică, Hina Ishiguro, era caligrafiat cu pensula. Spre surprinderea lui Suguro, galeria de artă se afla pe strada Takeshita, aproape de biroul lui. După cum spusese şi Kurimoto, pe spatele invitaţiei erau mâzgălite cu pixul cuvintele: „Mincinosule! Eşti un mincinos, *Sensei*”. Suguro

a întors privirea, de parcă ar fi văzut ceva de rău augur, a rupt invitaţia în bucăţele şi a aruncat-o la coş.

De curând, am visat că stăteam faţă în faţă cu Ryūnosuke Akutagawa[11]*. Purta un chimono de vară ponosit şi şedea cu braţele încrucişate, privind în jos. N-a scos o vorbă, dar s-a ridicat brusc, a dat la o parte perdeaua de bambus din spatele lui şi a intrat în camera alăturată. Ştiam că încăperea aceea era tărâmul morţilor, dar imediat Akutagawa a dat iar perdeaua la o parte şi s-a întors în camera unde mă aflam eu.*

Aplecat peste birou, Suguro s-a oprit din scris şi a început să citească cu voce joasă, pentru a verifica ritmul pasajului. Fragmentul nu era o ficţiune, ci descria un vis pe care îl avusese cu vreo două luni în urmă. Îşi amintea cum se trezise în toiul nopţii, lângă soţia lui, care dormea respirând liniştit.

Bineînţeles că nu-i povestise nevestei sale despre vis. De când fiul lor, angajat la o companie comercială, plecase în America împreună cu soţia lui, Suguro hotărâse să nu-i mai dea nevestei nici un motiv de îngrijorare. De fapt, spre deosebire de confraţii săi, se purtase ca un soţ şi tată bun încă de când se căsătorise. Iar asta nu pentru că era creştin, ci pentru că ştia că nu i se potrivea imaginea pe care şi-o creau de obicei scriitorii, aceea de iresponsabili. Indiferent ce scria în romanele sale, Suguro hotărâse de multă vreme să fie un om obişnuit în ceea ce privea viaţa

---

11 Ryūnosuke Akutagawa (1892-1927) – scriitor considerat părintele nuvelei japoneze.

cotidiană şi imaginea pe care o oferea lumii. De aceea, în relaţia cu soţia sa, fuseseră rare momentele în care tulburase în vreun fel echilibrul traiului lor de zi cu zi şi era întotdeauna atent să nu aducă vorba despre ceva care ar fi putut-o îngrijora.

Soţia venea de două ori pe săptămână să-i facă ordine la birou. Atunci Suguro îşi lua expresia lui de familist, diferită de cea pe care o avea când lucra, însă transformarea nu era pentru el nici un gest artificial, nici teatru, nici ipocrizie.

Soţia lui suferea de reumatism şi o dureau încheieturile mâinilor şi genunchii toamna sau în timpul sezonului ploios. Asta se întâmpla pentru că se extenuase îngrijindu-l pe Suguro cu treizeci de ani în urmă, când acesta stătuse vreme îndelungată în spital şi suferise trei operaţii toracice. În zilele friguroase, când o privea cum trebăluia cu aspiratorul în mână, Suguro se simţea profund recunoscător. I-a propus în mai multe rânduri să angajeze o femeie de serviciu, dar ea râdea întotdeauna şi clătina din cap.

Când pe ea n-o dureau picioarele, ieşeau să se plimbe împreună, după masa de prânz. Mergeau întotdeauna pe acelaşi drum: coborau panta din faţa biroului lui Suguro, traversau parcul Yoyogi şi se plimbau pe Omote-sandō, apoi se întorceau la birou. Se aşezau pe o bancă în parc şi-i priveau pe tinerii care jucau badminton. Chiar dacă nu-şi spuneau nimic, după mai bine de treizeci de ani petrecuţi împreună între ei se instalase o linişte stabilă, pe care

Suguro o gusta din plin când stăteau pe bancă, umăr lângă umăr. Aşezat la masa de lucru, era un scriitor care-şi analiza sufletul şi apoi îl silea să iasă la iveală, aşternându-l pe hârtie. Însă, ca soţ, nu şi-a deschis inima niciodată mai mult decât era absolut nevoie. Făcea asta din consideraţie pentru soţia sa, crescută într-o familie de creştini şi educată într-o şcoală confesională.

La sfârşitul săptămânii în care a primit şi a rupt invitaţia la expoziţie, soţia lui n-a putut trece pe la birou, din cauza unui necaz în familia ei. Suguro şi-a petrecut acolo sâmbăta şi duminica, făcând corecturi la romanul pe care îl scria. În acele după-amiezi, vocile vesele ale oamenilor răzbeau până la el din depărtare, prin draperiile groase ale camerei de lucru.

Când soarele după-amiezii s-a mai domolit, Suguro a ieşit, a coborât străduţa în pantă şi, ca întotdeauna, s-a îndreptat spre parcul Yoyogi. În ultima vreme, străzile din jurul parcului deveniseră locul favorit al tinerilor *Takenoko-zoku*[12], deja celebri la Tokyo, şi o mulţime de gură-cască se înghesuia să-i privească. Ici şi colo, tinerii se adunau în cercuri şi dansau cu mişcări ciudate, după muzica pe care o puneau la casetofon. Toţi purtau haine lungi, alb cu roz, ce aduceau cu costumele populare coreene. Până şi băieţii aveau obrajii fardaţi cu roşu. Fiecare cerc reprezenta un grup separat, care dansa sub conducerea unui şef. Suguro îi privea, amestecat în mulţime, stând lângă un străin care îi filma pe peliculă de 8 milimetri. Când era de vârsta lor,

---

[12] *Takenoko-zoku*, în traducere „clanul mugurilor de bambus” – trupe de tineri dansatori de stradă, populare în Tokyo în anii ’70 – ’80.

Japonia se lupta cu China – primul pas al unui război de proporţii mult mai mari. Asemenea amintiri erau un reflex al generaţiei sale şi, oricât încerca, nu reuşea să le alunge.

Când a dat să iasă din mulţime, Suguro a călcat din greşeală pe piciorul fetei din spatele lui.

— Pardon! a exclamat uşor panicat.

Fata i-a zâmbit amabil, mijind ochii, dar imediat durerea a făcut-o să se încrunte şi a ridicat piciorul drept.

Îngrijorat, Suguro a întrebat-o:

— Te-am lovit rău? Scoate-ţi tenisul şi hai să ne uităm.

— N-am nimic, i-a răspuns ea cu un zâmbet forţat.

— Aşază-te pe banca de colo şi uită-te la degete.

Fata a făcut cum i s-a spus. S-a aşezat pe bancă şi, cu un aer uşor ruşinat, şi-a scos tenisul murdar de noroi pe vârf şi şoseta.

— N-am păţit nimic.

— Ţi s-a cam înroşit piciorul. Hai să mergem la o farmacie!

— Nu-i nevoie!

— Atunci lasă-mă să-ţi cumpăr măcar un suc, a insistat Suguro arătând cu degetul spre tarabele cu cârnaţi şi *okonomiyaki*[13]. Ce vrei să bei?

— Ţi-am zis că sunt OK!

— Haide, nu te sfii!

— Bine, atunci vreau o Cola.

[13] Fel de mâncare constând din diverse ingrediente (bucăţele de carne, legume, fructe de mare etc.) amestecate într-un aluat de clătite şi prăjite pe plită.

Când Suguro s-a întors cu sucul într-un pahar de carton, fata îşi scutura piciorul încoace şi-ncolo.

— Tataie, îţi place locul ăsta?

— Îmi place să-i privesc pe tinerii plini de energie.

— Să ştii că vin mulţi ca tine aici. Tipi interesaţi de fete.

— Serios? Mă mir!

— Pe bune! Intră mereu în vorbă cu noi când ne plimbăm pe Omote-sandō. Tipi între două vârste sau chiar bătrâni ca tine...

— Şi despre ce discutaţi?

Fata a zâmbit din nou, de parcă-i venea greu să-i răspundă.

— Sunt şi fete care acceptă?

— Sigur! Dar fetele de şcoală generală merg doar până la B. Mai strâng şi ele un ban de buzunar.

— Până la B?

— Ce, nu ştii? A, B, C...

Cu o figură inocentă, de parcă-i înşira numele cântăreţilor la modă, fata i-a explicat: A era sărutul, B – mângâierile, iar C – etapa finală.

Era plinuţă la faţă. Suguro o invidia pentru viaţa lungă pe care o avea înainte, spre deosebire de el.

— Câţi ani ai, tataie?

— Mulţi.

— Nu pari prea bătrân!

— Mergi şi tu până la B?

— Eu? Eu nu fac aşa ceva!

— Chiar atâta nevoie de bani de buzunar aveţi voi, fetele?

— Sigur că avem! a zis mijind iar ochii şi zâmbind plăcut. Ai mei n-au mulţi bani şi nu-mi dau nici un sfanţ de cheltuială.

— Tatăl tău lucrează, nu-i aşa?

— Acum patru ani l-a lovit o motocicletă pe Miyamasuzaka. De atunci lucrează mama. Merge din uşă-n uşă şi vinde asigurări de sănătate. Mi-e prea milă de ea ca să-i cer bani.

— Îţi trebuie chiar atât de mulţi?

— Vreau să mă distrez şi eu cu prietenii! Şi mai vreau să le cumpăr câte ceva şi fraţilor mai mici.

Când a auzit-o vorbind ca un adult, Suguro a zâmbit amar.

— Eşti la liceu?

— La şcoala generală.

„Ei, na! Doar la şcoala generală cu aşa un trup?”, s-a minunat scriitorul aruncând din nou o privire spre pieptul ei care începea să prindă formă şi spre şoldurile strânse în blugii uzaţi. Sânii ca sânii, dar şoldurile erau mult mai bine făcute decât cele ale fetelor de pe vremea lui.

— Unde stai?

— De ce vrei să ştii?

— Păi, mă gândeam că ţi-aş putea găsi ceva de lucru, dacă-ţi doreşti atât de mult să ai bani de buzunar.

— Ce fel de lucru? a întrebat ea mai îmbunată. Să ştii că elevii de şcoală generală n-au voie să lucreze. Acum

câtva timp m-am angajat împreună cu o prietenă la McDonald’s. I-am minţit că suntem la liceu, dar ne-au prins şi ne-au dat afară imediat.

— În orice caz, n-ar trebui să faci prostii ca alte fete şi să accepţi invitaţii de la bărbaţi.

Când tonul lui Suguro a început să sune a predică, fata a spus cu un aer plictisit, uitându-se în jos şi scurmând pământul cu vârful piciorului:

— Trebuie să plec.

Scriitorul s-a ridicat de pe bancă şi a observat cât de ponosiţi erau tenişii fetei.

— Stai puţin!

Suguro şi-a scos portofelul din buzunar. Fata l-a privit cu atenţie şi, când a văzut că-i întindea o hârtie de cinci mii de yeni, s-a tras înapoi înfricoşată.

— Îţi dau banii ăştia dacă-mi promiţi că n-ai să faci prostii. Ia-ţi nişte pantofi de sport sau ce vrei tu. Am să-ţi caut ceva de lucru. Dacă te interesează, sună-mă aici.

Suguro i-a scris numărul de telefon pe un bileţel şi a plecat fără să se uite în urmă, dezgustat că s-a lăsat impresionat şi că i-a dat fetei banii într-un impuls de moment.

Seara, când s-a întors acasă, i-a povestit soţiei, care tricota, despre fată.

— Fiind elevă de gimnaziu, mă gândesc că ar putea să facă puţină curăţenie la birou.

— Îmi închipui că s-ar descurca, dar ştiu şi eu? Chiar vrei s-o pui la treabă?

— Da, i-am promis că-i găsesc de lucru. Aşa o să-ţi fie şi ţie mai uşor.

Îl durea sufletul s-o vadă iarna, dând cu aspiratorul şi masându-şi în acelaşi timp încheieturile.

— Nu mă deranjează să fac puţină curăţenie!

— Ştiu, dar...

În general nu vorbea cu ea despre treburile casei, însă de data asta a insistat cu încăpăţânare. Asta însemna să împuşte doi iepuri dintr-o lovitură: soţia nu mai era nevoită să se lupte cu ditamai aspiratorul în sezonul ploios sau iarna, iar fata scăpa de invitaţiile bărbaţilor...

— Mi s-a părut un copil neaşteptat de bun!

Soţia lui a avut rezerve la început, însă după ce-a văzut-o pe Mitsu – aşa o chema pe fată, Mitsu Morita – la treabă de vreo două-trei ori, s-a declarat mulţumită.

— Din ce mi-ai povestit, mă întrebam ce fel de copil o fi, dar e o fetiţă inocentă.

— E plăcută, nu-i aşa? Deşi, după zâmbet, m-am temut la început că n-o prea ajută capul, a spus Suguro uşurat.

— Cică are doi fraţi mai mici şi o surioară. I-am dat o prăjitură, dar n-a vrut s-o mănânce şi a păstrat-o pentru ei. M-a înduioşat... Operaţia tatălui ei, după accident, n-a fost de mare ajutor şi acum se pare că are şi alte probleme de sănătate.

Soţia lui Suguro aflase deja o grămadă de amănunte despre familia fetei.

Mitsu s-a descurcat într-adevăr mai bine decât se aşteptaseră. În sâmbăta stabilită, a venit la birou după-

amiază, după şcoală. A dat cu aspiratorul şi a frecat prin baie sub îndrumarea soţiei lui Suguro. Bine făcută pentru vârsta ei, a luat în curând în primire tot felul de treburi de la bătrâna cu degetele slăbite de reumatism: a cărat jos, în cămăruţa administratorului, mai multe cutii de carton pline cu reviste vechi, s-a dus până şi la cumpărături. Nici n-au trecut două săptămâni şi a ajuns să se descurce singură – deretica prin sufragerie şi prin baie, fredonând melodii la modă.

Într-o pauză de scris, Suguro s-a aşezat pe canapea şi a stat s-o privească pe fată cum dădea cu aspiratorul.

— Ce cânţi?

Habar n-avea de cântăreţii la modă, dar a aflat de la Mitsu de Kyon-Kyon şi de trupa Shibugaki.

— *Sensei*, credeam că le ştiţi pe toate şi când colo nu ştiţi nimic!

Mitsu a oprit aspiratorul ca să râdă de Suguro, care încă-i mai încurca pe Toshi-*chan*[14] şi pe Macchi, chit că-i văzuse tot timpul la televizor.

— Lumea în care trăiţi voi mi-e total necunoscută.

— *Sensei*, haideţi să vă învăţ expresii de-ale noastre! Ştiţi ce-i aia „a te ciocoli”?

— Habar n-am!

— E atunci când treci pe şest pe la o cofetărie după şcoală. Dar de „hepicit” aţi auzit?

— Ce mai e şi asta?

---

[14] În limba japoneză, sufixul *-chan* este un termen de adresare diminutiv-afectiv, folosit în general pentru copii sau prieteni apropiaţi.

— Când eşti bucuros sau fericit. Vine de la *happy*. Fiindcă e jenant să zici aşa, pe şleau, că „eşti fericit”.

Mama era „Aoleu!”, „a ridica” însemna a şterpeli, „NHK”[15] devenise acum abrevierea pentru „neruşinată haimana de copil”, când chiuleai de la ore „te pierdeai în ceaţă”, iar o „niznaie” era o fată care se prefăcea că habar n-are ce e sexul.

Fascinat, scriitorul îşi nota fiecare cuvânt în carneţel.

Când se punea pe treabă, faţa lui Mitsu se înroşea şi transpiraţia îi curgea pe obraji, pe bărbie şi pe gât. Suguro privea broboanele acelea proaspete, uşor strălucitoare şi simţea cum îl cuprinde ameţeala, ca atunci când trecea pe lângă o floare cu parfum prea puternic. Pe obrajii şi gâtul ei întrezărea ceva ce el pierduse.

— Nu-mi vine să cred cât s-a schimbat în bine, i-a spus la un moment dat soţia.

Suguro a încuviinţat.

— Am făcut bine c-am pus-o să lucreze, nu-i aşa?

— Mă gândeam s-o luăm o dată la biserică.

— Mai bine nu. S-ar plictisi îngrozitor! Însă, după ce se mai obişnuieşte cu treaba, am putea să mergem noi doi în excursie la Nagasaki, aşa cum am plănuit.

Suguro se gândea de ceva vreme să-şi ducă soţia la Nagasaki, atunci când se mai încălzea. Acţiunea câtorva dintre romanele sale se petrecea în oraş sau în împrejurimi, dar soţia lui nu fusese niciodată acolo. Şi ea aştepta cu nerăbdare excursia...

---

[15] *Nippon Hōsō Kyōkai* – televiziunea naţională japoneză.

În aceeaşi seară Suguro a avut un vis. Se afla în baia de la birou şi-şi privea faţa în oglindă. Era surprins cât de îmbătrânit arăta. Avea riduri şi pungi în jurul ochilor şi o mulţime de puncte albe pe bărbie, de parcă l-ar fi înţepat cineva cu vârful unei scobitori. S-a uitat mai atent şi a văzut că erau nişte fire din barbă. Îmbătrânise atât de mult... până la moarte nu mai era decât un pas. S-a trezit, cuprins de nelinişte.

În patul de alături, soţia lui dormea adânc, răsuflând regulat, ca-ntotdeauna. Respiraţia ei îl ducea cu gândul la ceasul din camera de lucru. Ticăitul ceasului îi dădea un sentiment de nespusă linişte când stătea şi lucra aplecat asupra manuscrisului. La fel, răsuflarea soţiei îl ducea cu gândul la armonia pe care o căpătase căsnicia lor de-a lungul anilor, iar în mireasma ei se regăsea acea lume aparte pe care soţia o purta cu ea încă din copilărie. Era răsuflarea unei femei care crescuse înconjurată de dragostea statornică a părinţilor şi a fraţilor şi care nu avusese niciodată îndoieli legate de meseria sau de sentimentele soţului. Certitudinea cu care trăia îl făcea uneori pe Suguro s-o invidieze şi-i crea un vag sentiment de duşmănie, despre care nu vorbea însă niciodată. În acele momente, lumea soţiei sale părea să miroasă a leşie.

După ce s-a trezit, a adormit la loc şi a avut alt vis. A văzut iarăşi oglinda din baie – nu pricepea de ce în ultima vreme îi tot apăreau oglinzi în vis. În ea se reflecta imaginea lui Mitsu, care purta doar nişte chiloţei cu model

înflorat, proaspăt spălaţi. Fata nu observase c-o privea pe furiş şi zâmbea în oglindă. Printre buzele întredeschise i se zăreau dinţii şi un firicel de salivă. Era puţin prea senzuală pentru o copilă. Ştia probabil că stătea ascuns în umbra uşii şi zâmbea aşa dinadins. I-a spus fără să se întoarcă spre el: „O să se supere doamna Suguro!”.

S-a trezit. Zâmbetul lui Mitsu încă îi mai rămăsese în minte. Soţia dormea dusă.

În întuneric, Suguro s-a ruşinat de visul acela nepotrivit. Pe de altă parte, fiindcă fusese doar un vis, nu se simţea vinovat. N-avea de ce să fie umilit sau jenat. Şi-a dat seama însă că avea să-şi amintească visul acela ori de câte ori avea s-o vadă pe Mitsu trebăluind prin birou şi s-a simţit încurcat.

În jurnalul pe care-l ţinea a scris doar: „vis urât”, fără să dea amănunte. În adâncul inimii, se temea că jurnalul i-ar putea fi publicat de vreun editor curios, după moarte...

Doi

Suguro discuta despre planurile de viitor cu redactorul Kurimoto. Acesta era îmbrăcat ca un funcţionar de bancă, cu cravata înnodată fără cusur. Chiar şi atunci când nu aveau nimic de pus la punct, tânărul, care nici nu bea, nici nu fuma, venea negreşit să-l viziteze de două ori pe lună, considerând că asta intra în atribuţiile lui. Ori de câte ori îi privea chipul onest, Suguro se gândea că ar fi fost mai

bine pentru Kurimoto dacă s-ar fi făcut profesor, nu redactor la o editură.

Din camera alăturată s-a auzit dintr-odată aspiratorul.

— Soţia dumneavoastră e aici?

Kurimoto se aşteptase să fie doar ei doi şi era surprins.

— Nu e soţia. E o elevă pe care am angajat-o.

— O elevă?

Suguro i-a povestit cum a ajuns Mitsu Morita să lucreze pentru el. Vorbea încet, deşi fata n-avea cum să-l audă de dincolo, dat fiind zgomotul aspiratorului.

— După cum arată, n-ai zice, dar are suflet bun. Mi-a spus că în Harajuku sunt bărbaţi care încearcă să ademenească până şi eleve de gimnaziu.

Kurimoto a rămas tăcut câteva clipe, apoi a întrebat din senin:

— Că tot veni vorba... Ce-aţi făcut cu cartea poştală?

— Cartea poştală?

— Cea care v-a sosit pe adresa noastră.

— A, am aruncat-o, fireşte.

Suguro credea că redactorul uitase complet de incident şi nu se aştepta să i se pună întrebări despre asta cu o figură atât de serioasă.

— Doar n-am să mă duc la expoziţie!

— De fapt... eu m-am dus, a spus Kurimoto privindu-l pe Suguro în ochi. M-am gândit că e mai bine să mă lămuresc ce hram poartă. Ca să nu vă mai creeze neplăceri.

— Şi?

— Chiar avea expoziţie. Pe undeva pe-aproape de strada Takeshita.

Kurimoto se dusese la galerie ca să protejeze onoarea autorului pe care-l avea în grijă, dar pentru Suguro era o favoare nedorită. Ar fi vrut să uite cât mai repede incidentul acela de la decernarea premiului literar şi să nu mai răscolească iar lucrurile.

— Era şi ea acolo?

— Nu. O altă femeie, cu ochelari, supraveghea sala. Zicea că e şi ea pictoriţă.

— Cum erau tablourile?

— Se voiau înfricoşătoare. Într-unul apărea un făt în pântecul mamei, mă rog, toate erau ciudate şi groteşti. Greoaie şi primitive...

— Aşa deci..., a spus Suguro dând din cap şi încercând să-şi imagineze atmosfera. La un asemenea gen de femeie... mă şi aşteptam.

— Era şi portretul dumneavoastră acolo.

— Al meu?

— Ţineţi minte că a pomenit de el la recepţie? Zicea că le-aţi pus, pe ea şi pe prietena ei, să vă facă un crochiu în Shinjuku.

— Ce tâmpenie! Cum era să fac aşa ceva?

— Ea aşa susţine. Cred că au făcut portretul în ulei după crochiu.

Suguro a tăcut, clipind în schimb de câteva ori. Probabil că Mitsu terminase treaba, fiindcă din camera alăturată nu se mai auzea aspiratorul.

— Şi... semăna cu mine? a întrebat Suguro coborând vocea.

— Aşa, la prima vedere, semăna. Dar, să mă iertaţi c-o spun, era o faţă vulgară.

— Vulgară?

— Semăna bine cu dumneavoastră, dar nu eraţi dumneavoastră. Firesc, de altfel...

— Şi-atunci, crezi că cineva se dă drept mine?

— Aşa mă gândesc. Tabloul se chema *Chipul domnului S*.

— Numele meu începe cu *S*!

— Nu cred că trebuie să vă faceţi griji, a încercat redactorul să-l liniştească. Nimeni n-ar crede o asemenea poveste. La început am vrut să protestez ferm, dar pictoriţa aceea nu era oricum acolo, aşa că n-am mai zis nimic şi am ieşit din sala de expoziţie.

După plecarea redactorului, Suguro a rămas pe canapea, privind afară. Norii cenuşii de după-amiază făcuseră loc câtorva raze timide de soare.

— *Sensei*, vă e rău?

Mitsu ieşise din baie şi-l privea îngrijorată. Aşa cum remarcase şi soţia lui Suguro, fata era sensibilă la suferinţa altora. Această trăsătură se potrivea de minune cu simplitatea şi cu aerul ei plăcut.

— Sunt bine.

Suguro şi-a luat expresia pe care o afişa de obicei acasă şi a zâmbit. Era imaginea în care soţia şi cititorii săi aveau încredere.

— Am să ies puţin.

S-a ridicat de pe canapea şi a rugat-o pe Mitsu:

— Soţia mea o să vină curând. Poţi s-o aştepţi?

— Sigur!

Era prima oară când punea piciorul pe strada Takeshita, despre care-i pomenise Kurimoto. Redactorul îi spusese că acesta era locul din cartierul Harajuku unde se adunau cei mai mulţi tineri şi, într-adevăr, era plin de fete de gimnaziu îmbrăcate cu fuste lungi până la glezne, de tinere cu genţi mari pe umăr, pe care cineva de vârsta lui Suguro le-ar fi luat drept desagi, şi de tineri cu părul vopsit în crem.

Kurimoto îi spusese că sala de expoziţie se găsea la ieşirea de pe străduţa Brahms, în dreptul firmei pe care scria *Galeriile Art Nouveau*. La parter era un magazin de accesorii ieftine, iar sala de expoziţie se afla la etaj.

Suguro a urcat scările cu iz de ciment. La intrarea în sală, o supraveghetoare citea o revistă, aşezată picior peste picior. Când l-a zărit pe Suguro, a părut să-l recunoască şi a scos un ţipăt scurt. Ţinând încă revista în mână, l-a urmărit din priviri în timp ce se plimba prin sala pustie.

Pe cei patru pereţi erau atârnate vreo douăzeci de lucrări aşezate pe un singur rând, ca înşirate pe aţă. Suguro s-a uitat scurt la vreo trei-patru şi şi-a dat seama de înşelăciune, de puţinul talent ce se ascundea sub temele ciudate. Atât picturile figurative, cât şi cele abstracte erau cu siguranţă imitaţii ale capodoperelor avangardei europene şi americane. Două femei înlănţuite.

Un şarpe veninos şi o molie cu aripile larg deschise. Un copil cu capul umflat ca de ciocan. Un făt care privea din pântecul mamei, cu ochii măriţi de spaimă. Suguro trecea cu privirea peste toate acele lucrări pretenţioase, căutând un tablou anume.

Chipul domnului S., portretul despre care-i pomenise Kurimoto, se afla lângă unul dintre colţurile sălii. Scriitorul, conştient de privirile supraveghetoarei, s-a îndreptat spre tablou cu un aer voit nepăsător.

Era portretul lui. Se uita drept înainte, cu un zâmbet şters, de parcă ieşise la suprafaţă din tenebre. Era chipul lui, însă avea o expresie nu vulgară, cum spusese Kurimoto, ci neplăcută, obscenă.

Suguro a întors capul într-o pornire de furie şi ruşine şi şi-a amintit că mai văzuse undeva faţa aceea. Sigur! Era chipul care-l privise din spatele lui Kurimoto şi al celeilalte redactoare la ceremonia de decernare a premiului literar. Confuz, Suguro a rămas încremenit în faţa portretului. Îşi amintea încă o figură asemănătoare. O zărise în Franţa, pe când vizita catedrala medievală din orăşelul Bourges. Urcase scara în spirală, urmându-l pe preotul-ghid, şi ieşise în foişorul din vârful turnului-clopotniţă, în bătaia vântului puternic. Din foişor, o mulţime de chipuri de piatră, de oameni şi animale, păreau că se uită în jos, spre câmpurile întinse de la poalele catedralei. Printre ele era şi cel al unei femei care părea atinsă de nebunie, cu un rânjet aidoma celui din tablou. „Ce fel de faţă mai e şi asta?”, îl întrebase pe preot, dar acesta ridicase din umeri.

Suguro şi-a dat seama că supraveghetoarea îl urmărea şi s-a apropiat de ea.

— Este aici o domnişoară Ishiguro? a întrebat-o, încercând pe cât posibil să nu trădeze nici un sentiment.

Femeia a stins repede ţigara.

— Trebuie să apară dintr-un moment într-altul.

— Ea a pictat portretul ăsta?

— Nu, a fost făcut de altcineva, de domnişoara Itoi.

— E neplăcut când ţi se face portretul fără să fii întrebat.

Trăsăturile femeii s-au încordat, de parcă primise o palmă.

— Un asemenea portret, fără încuviinţarea subiectului..., a continuat Suguro.

— Dar a spus că a obţinut permisiunea!

— Cine a spus?

— Domnişoara Itoi. Autoarea lucrării. Din câte am înţeles, dumneavoastră le-aţi pus pe ea şi pe domnişoara Ishiguro să vă facă portretul, a răspuns întorcând privirea în altă parte.

Suguro era pe cale s-o contrazică, dar a simţit o umbră mişcându-se în spatele lui. Supraveghetoarea şi-a compus o expresie veselă şi a exclamat:

— Doamna Naruse! Vă aşteptam!

Scriitorul s-a întors şi a văzut o femeie în vârstă înclinându-se uşor şi intrând în sală. Era îmbrăcată într-un palton elegant cu guler larg şi avea o eşarfă înfăşurată în jurul gâtului.

Suguro a ieşit. În spatele lui a răsunat râsul voit puternic al supraveghetoarei. Afară, cerul era mai înnorat ca înainte. La vârsta lui, asemenea schimbări de vreme îl oboseau. A intrat în cafeneaua din faţa galeriei de artă.

S-a aşezat la o masă de lângă fereastră, dar nu vedea înaintea ochilor decât portretul acela. Imaginea era chiar mai vie decât atunci când îl văzuse în realitate. Era imaginea unui bărbat a cărui urâţenie nu izvora din trăsăturile feţei, ci din suflet.

Nu ştia ce să creadă. Preţ de o clipă s-a simţit cuprins de panică şi şi-a dus mâna la fruntea transpirată.

A aşteptat să se linişteasc puţin şi a început să chibzuiască. Poate că tabloul nu înfăţişa un rânjet vulgar, aşa cum i se păruse lui, ci surprindea zâmbetul neaşteptat sau atrăgător al modelului. Un simplu surâs pe care el îl văzuse ca pe-o grimasă obscenă, probabil din cauză că amintirea nălucii de la recepţie îi rămăsese profund întipărită în subconştient. De aceea dăduse noi proporţii interpretării lui Kurimoto, aceea de „surâs vulgar”.

Tot chibzuind, s-a simţit mai uşurat şi a reuşit să ia portretul de două parale ca pe ceva de două parale. Până la urmă, zâmbetul acela n-avea să-i mai răscolească sufletul. La fel reuşise să-şi păstreze echilibrul interior când o visase pe Mitsu, iar a doua zi notase în jurnalul său doar „vis urât”.

Privea distrat pe geam, când a zărit-o pe femeia care intrase după el în sala de expoziţie ieşind din clădire şi îndreptându-se spre cafenea, pesemne căutând şi ea un

loc unde să-şi tragă puţin sufletul. Aceasta s-a uitat în jur după o masă liberă, şi-a aşezat geanta şi o carte pe scaunul de lângă Suguro şi şi-a scos paltonul. Avea fruntea largă, iar în ochii mari, neobişnuiţi pentru o japoneză, i se citea o voinţă puternică.

Privind în jos, a luat o înghiţitură din espresso-ul adus de chelner. Părea adâncită în gânduri. Când a ridicat din nou capul, a dat cu ochii de Suguro şi l-a salutat surprinsă. Stăteau chiar faţă-n faţă.

— Ne întâlnim din nou, a spus.

Neavând încotro sau mai degrabă pentru a risipi stânjeneala momentului, Suguro a întrebat-o:

— Aţi văzut *Chipul domnului S.*?

Era puţin probabil să fi trecut cu vederea un asemenea tablou.

— L-am văzut.

— Îmi seamănă?

Femeia a înclinat uşor capul şi a râs încurcată. În părul ei se zăreau câteva fire argintii, dar era probabil mai tânără decât soţia lui Suguro.

— Ce fel de pictori s-au adunat ca să deschidă o asemenea expoziţie?

— Un grup de tinere pictoriţe. Ţelul lor e să scoată la iveală frumosul, chiar şi din urât. Estetica urâtului, zic ele.

— Şi de asta m-au ales pe mine drept subiect? N-oi fi eu frumos, dar mă deranjează să fiu pictat atât de urât, a spus Suguro glumind forţat.

— Nu mi s-a părut un portret chiar atât de hidos. Aş zice mai degrabă că zugrăvea umanul.

Soţia lui folosea acelaşi ton şi cam aceleaşi vorbe când voia să-l liniştească. Era pesemne o trăsătură a femeilor de vârsta lor...

— De unde le cunoaşteţi pe pictoriţele astea?

— Una dintre ele a fost internată la spitalul unde lucrez şi aşa am ajuns să le cunosc.

— Mie, personal, tablourile lor nu mi-au spus nimic. Vi se par chiar atât de interesante relaţiile cu nişte persoane care pictează astfel?

— De ce ziceţi asta? a întrebat femeia izbucnind în râs. Aş putea fi şi eu o asemenea „persoană”, cum spuneţi dumneavoastră.

Suguro a început să simtă un oarecare interes pentru aceea care semăna cu soţia lui.

— Aţi spus că lucraţi la un spital, sunteţi doctoriţă?

— Nu, fac doar muncă voluntară. Mă iertaţi, am uitat să mă prezint: numele meu e Naruse.

— Suguro.

— Ştiu. Vă cunosc şi numele, şi lucrările.

Conversaţia s-a întrerupt o clipă şi fiecare a sorbit din cafea. Suguro a zărit cartea de lângă geanta doamnei Naruse. Autorul era un critic foarte apreciat de tineri.

— Citiţi chiar şi asemenea cărţi?

— Îmi place mult să citesc, a spus doamna Naruse, de parcă s-ar fi apărat. Nu înţeleg chiar totul, dar nu pot rezista în faţa unui volum nou apărut...

— Autorul cărţii mă critică şi pe mine, chiar destul de aspru. Cică m-aş teme de sex...

Suguro a afişat dinadins un zâmbet amar. Doamna Naruse n-a zis nimic, dar, din expresia ei încurcată, Suguro a tras concluzia că citise şi ea critica.

— Aţi remarcat partea aceea, nu-i aşa? a întrebat-o serios.

— Da.

— Fiecare scriitor are sfera lui de lucru. Sexul nu face parte din temele mele... Asta nu înseamnă că am evitat subiectul. L-am abordat uneori într-o anumită măsură.

A avut senzaţia că părea prea insistent şi a renunţat.

— Aşa e, aţi spus undeva că psihologia sexului seamănă cu cea a căutării lui Dumnezeu, a încuviinţat ea simplu. Nu mai ţin minte în ce carte era...

— Într-o culegere de eseuri apărută acum vreo cinci ani, a spus Suguro măgulit că doamna Naruse era la curent cu lucrările lui, citindu-i până şi eseurile.

Chiar şi din felul ei de a vorbi se vedea că era cultivată. Poate că făcea chiar o muncă intelectuală.

— Mi-aţi citit cărţile... Împărtăşiţi şi dumneavoastră părerea criticului?

— Eu nu prea înţeleg asemenea lucruri dificile. Dar am avut impresia că asociaţi întotdeauna sexul cu păcatul, poate pentru că sunteţi creştin...

„Nu sunt o mironosiţă de şaptesprezece ani”, a vrut să protesteze, dar şi-a dat seama că undeva, în adâncul lui, educaţia creştină pe care o primise încă de mic îl făcuse să

tragă o linie clară între sexul sănătos şi cel nesănătos. Sexul sănătos însemna... I-a venit în minte chipul soţiei şi şi-a dat seama că întotdeauna în căsnicia lor existase un sentiment al datoriei. Însă el era foarte mulţumit aşa, iar soţia nu se plânsese niciodată. Nici nu şi-o putea închipui manifestându-şi nemulţumirea în privinţa asta.

— Ei bine, dacă-mi permiteţi, dumneavoastră cum vedeţi sexul?

Era o întrebare cam necioplită adresată unei femei întâlnite prima dată, care mai era şi aproape de vârsta soţiei lui, dar simţise nevoia să se răzbune un pic.

— Ca să fiu absolut sinceră, mă sperie, a râs ea.

— De ce? Dacă eu vorbesc ca un creştin, dumneavoastră vorbiţi de parcă aţi fi fecioară...

— O, nu, nu asta am vrut să spun! Dar am senzaţia că sexul scoate la iveală cele mai profunde secrete ale noastre, cele de care nici noi nu ne dăm seama.

— Secrete de care nici noi nu ne dăm seama?

— Da.

Suguro şi-a amintit dintr-odată de visul în care, ascuns în umbra băii, o privea pe Mitsu, aproape goală.

A întors repede privirea. Ce întâlnire stranie! Până adineaori i s-ar fi părut de neconceput să discute despre un subiect atât de îndrăzneţ cu o femeie necunoscută. Nici cu soţia lui nu purta vreodată asemenea conversaţii.

— Şi dumneavoastră scrieţi?

— Vai de mine, nu! Cu mult timp în urmă am încercat să compun nişte imitaţii de poezie scurtă, dar asta a fost tot...

Suguro a întors privirea spre geam şi a zărit un tânăr stând în picioare afară. Purta o jachetă sport albastră cu mâneci albe şi se uita spre cafenea. Probabil că-l recunoscuse pe scriitor, aşezat la fereastră, şi se oprise din curiozitate.

A întrebat un trecător dacă era sau nu vreo galerie de artă pe strada Takeshita, aşa cum afirmase femeia beată din seara decernării premiului literar. I s-a spus că era, cum cotea la dreapta pe străduţă. Zona era înţesată de clădiri de culoarea gălbenuşului, iar pe străzi se înşiruiau lămpi ce imitau felinarele cu gaz. Până şi Kobari îşi dădea seama că era o încercare de-a reproduce atmosfera străduţelor lăturalnice din Montmartre.

Un bărbat a ieşit dintr-o clădire şi s-a oprit în stradă. Ziaristul şi-a ţinut respiraţia: era chiar Suguro, cel pe care-l căuta. Scriitorul s-a uitat în urmă, de parcă ar fi aşteptat pe cineva, apoi a intrat în cafeneaua de peste drum.

Din spatele unui stâlp electric, Kobari a scrutat interiorul cafenelei. Spre norocul lui, Suguro, nebănuind nimic, s-a aşezat la fereastră şi a comandat ceva, după care s-a lăsat pe spătarul scaunului, de parcă s-ar fi simţit obosit, şi s-a cufundat în gânduri.

Şi-a amintit că surprinsese exact aceeaşi atitudine într-o emisiune televizată de curând. Aşezat, Suguro dădea întotdeauna senzaţia că era sfârşit de oboseală. Când a

apărut pe ecran, femeia cu care trăia reporterul a întins mâna şi a schimbat postul.

Din clădirea din care a ieşit Suguro şi-a făcut apariţia o femeie în vârstă, cu o eşarfă în jurul gâtului şi un palton bej elegant. A intrat şi ea în cafenea, de parcă s-ar fi vorbit. Păreau să se cunoască, pentru că femeia s-a aşezat lângă scriitor şi au început o conversaţie însufleţită.

Nu era cu siguranţă nevasta lui Suguro. Nu semăna cu femeia din fotografia de pe antologia de literatură pe care o văzuse cândva. În timpul conversaţiei, Suguro s-a uitat doar o singură dată pe fereastră şi n-a părut să remarce că era privit. Şi-a schimbat doar poziţia picioarelor.

În cele din urmă, s-au ridicat amândoi de la masă. Ca să nu fie observat, Kobari s-a ascuns după stâlpul electric, apoi i-a urmărit pe strada Takeshita. La un moment dat, cei doi s-au salutat scurt şi s-au despărţit. Scriitorul s-a îndreptat spre gară, iar femeia a luat-o în partea opusă, spre bulevardul pe care era Palais France.

Kobari nu se hotăra pe care din ei să-l urmărească, dar până la urmă s-a luat după femeie. Păşea încrezătoare prin mulţimea de tineri care mergeau umăr la umăr sau se uitau într-o doară la vitrinele magazinelor, sugerându-i reporterului tărie de caracter. A traversat bulevardul şi a apucat-o pe o străduţă lăturalnică ce ducea spre Omote-sandō.

Aleea era aproape pustie şi ar fi putut fi reperat, dar a hotărât s-o urmărească în continuare, lăsând între ei o distanţă de vreo treizeci de metri. Pe când se ţinea după

ea, şi-a dat seama de absurditatea situaţiei. Ar fi avut un oarecare sens să-l spioneze pe Suguro, dar nu-i servea la nimic s-o urmărească dinadins pe femeia cu care acesta se întâlnise şi stătuse de vorbă într-o cafenea.

De ce oare se străduia atâta să dea în vileag adevăratul chip al scriitorului? Sentimentul de dezgust faţă de ceea ce făcea nu întrecea plăcerea de a-l demasca pe Suguro. Figura lui zâmbitoare pe podium, la ceremonia de decernare a premiului literar. Ropotul de aplauze când a primit premiul şi a mulţumit. Kobari îşi amintea totul cu claritate. Scriitorul care-şi petrecuse viaţa construind o lume a lui, unde se pusese la adăpost. Expresia lui de imensă mulţumire. Din lumea sa rigidă şi lipsită de pericol, arunca încolo şi-ncoace vorbe frumoase. Kobari voia să zguduie din temelii această faţă. În timpul facultăţii participase la demonstraţii care cereau prăbuşirea noii societăţi; implicarea lui în mişcările studenţeşti avusese la bază simţul dreptăţii, amestecat cu aceeaşi dorinţă de-a zgudui din temelii lucrurile considerate sigure.

Au trecut printr-un cartier rezidenţial şi au intrat pe o străduţă cu magazine cochete cu haine occidentale şi antichităţi. Mai era şi o prăvălie care vindea numai piese pentru ambarcaţiuni. Kobari şi-a dat seama că femeia cunoştea bine locurile, fiindcă îşi continua drumul fără nici o ezitare. A ajuns în dreptul unui spital cu cinci etaje şi a dispărut înăuntru.

Dezamăgit, reporterul s-a gândit să se întoarcă. În holul spitalului, femeia a intrat în vorbă cu o asistentă între

două vârste, care purta pe cap o bonetă cu două dungi negre. Asistenta avea dinţii ieşiţi în afară şi râsul ei lăsa să se ghicească o fire blândă. Cunoştinţa lui Suguro a ieşit curând din spital şi s-a îndreptat spre bulevardul Omote-sandō.

Kobari a crezut că voia să ia metroul, dar femeia s-a oprit în faţa unui magazin cu animale şi a zăbovit să se uite prin fereastră la căţeluşi, unii adormiţi în căsuţele lor, alţi dând din coadă. Reporterul s-a oprit ceva mai departe în faţa unui magazin cu haine occidentale, prefăcându-se că se uită în vitrină, dar îi pieriseră şi curiozitatea, şi dorinţa de-a o urmări. O femeie, chiar şi o mare iubitoare de animale, nu părea un personaj-cheie în dezvăluirea adevăratei feţe a lui Suguro.

Au trecut cinci minute, apoi zece, însă ea tot nu s-a mişcat. Kobari şi-a dat seama că nu se oprise acolo pentru că-i plăceau animalele, ci pentru că-şi dăduse întâlnire cu altcineva. Din fericire, nu părea să-l fi reperat pe ziarist. Din când în când arunca o privire spre gura metroului, ca şi cum ar fi aşteptat pe cineva.

O femeie cu faţa plinuţă şi cu ochelari rotunzi, genul de funcţionară-fată bătrână, s-a ivit în capul scărilor de la metrou. Descumpănit, Kobari le-a privit cum stăteau de vorbă făcându-şi întruna de lucru cu lanţurile şi zgărzile expuse la intrarea magazinului.

Cunoştinţa lui Suguro a cumpărat o zgardă verde, apoi amândouă s-au urcat într-un taxi.

Reporterul nu mai avea nici un chef să se ţină după ele. Şi-a dat seama că nu avea rost să le urmărească şi s-a întors grăbit la galeria de artă.

— Aşadar, vom lua o pauză de zece minute, după care vom discuta despre cele două lucrări rămase, a spus redactorul-şef şi totodată preşedintele comisiei de jurizare, aşezat chiar în centrul încăperii în stil japonez. Auzind anunţul, chelneriţele s-au ridicat gălăgioase din colţul camerei, unde până atunci şezuseră tăcute.

Premiul A era doar un premiu de debut, dar ajunsese să capteze destul de mult atenţia publică pentru a fi menţionat chiar şi la ştiri şi de aceea se stabilise să fie decernat de două ori pe an, iar comisia de jurizare se întrunea de fiecare dată la acelaşi restaurant tradiţional din Tsukiji ca şi juriul pentru reputatul premiu literar B. Suguro, care intrase în rândurile sale cu trei ani în urmă, odată cu prietenul său Kanō, era încă privit ca un nou-venit.

— Îmi imaginez că Nozawa o să propună să nu acordăm premiul anul ăsta, i-a şoptit Kanō, aşezat în stânga sa.

— Şi eu aş prefera asta, să ştii! Ambele poveşti mi se par inventate.

— Dar nu văd nici un rău în asta...

Suguro era de altă părere. În plus, criticile severe pe care le adusese prietenul său lucrărilor nominalizate i se păreau uşor exagerate. Şfichiuirea nemiloasă a cuvintelor lui i-a amintit de feţele colegilor de odinioară, criticându-l dur şi acuzându-l de lipsă de credibilitate în micul bar din

cartierul Meguro. În anul următor, Kanō primise premiul A şi debutase în lumea literară. Suguro avea să obţină şi el premiul un an mai târziu. De atunci se scurseseră aproape treizeci şi cinci de ani şi, între timp, cei mai mulţi dintre colegii lor de odinioară se lăsaseră de scris.

Kanō s-a strâmbat văzând împotrivirea lui Suguro şi a luat o înghiţitură de bere.

— Criteriile pentru decernarea premiului A s-au cam dus de râpă în ultimii trei-patru ani, nu crezi? l-a întrebat pe Suguro, păstrându-şi în continuare expresia nemulţumită.

— Cu siguranţă, l-a aprobat acesta.

— E timpul să stabilim nişte criterii mai riguroase, altfel premiul o să-şi piardă prestigiul. Felul în care e descris sexul în lucrările selectate îmi lasă impresia că e vorba de literatură pornografică. N-are nici un pic de erotism. Nu-i aşa, domnule Yoshikawa? s-a adresat unui bărbat mai în vârstă, aşezat în faţa lui, care tocmai îşi punea picături în ochi.

Yoshikawa era un maestru al prozei scurte respectat de toţi.

— Ei, nu te mai supăra aşa, i-a zâmbit acesta, sperând să-l mai împace pe Kanō, care vorbea în gura mare. Ai dreptate, nu sunt în stare să surprindă esenţa erotismului.

Ca un ecou îndepărtat, cuvintele au trezit în Suguro o amintire extrem de asemănătoare. „Maestre, vă feriţi să aşterneţi pe hârtie profunzimile unei relaţii sexuale.”

Amintirea era însoţită de imaginea doamnei Naruse, care îl privea cu ochii ei mari şi îndrăzneţi.

— Suguro, votezi pentru lucrarea asta? l-a întrebat Kanō. I-ai dat o notă bună adineaori.

— N-am să votez pentru asta, ci pentru *Locul de unde se vede curcubeul*.

— Dar e o lucrare slabă!

Apoi, ca şi cum şi-ar fi amintit ceva, l-a privit pe Suguro şi a zis:

— Aş vrea să stăm puţin de vorbă când plecăm.

— Nu putem să vorbim acum?

— Aş prefera să discutăm între patru ochi, a spus Kanō privind în altă parte.

Pauza s-a terminat şi şedinţa comisiei de selecţie a reînceput. Ca şi în primul tur, membrii juriului urmau să acorde fiecărei lucrări un calificativ – „bine”, „mediocru” sau „slab” – şi să-şi expună motivele. După ce aveau să ia toţi cuvântul, urma să se stabilească rezultatul final. Spre deosebire de primul tur, lucrarea apreciată de Suguro, *Locul de unde se vede curcubeul*, a obţinut majoritatea voturilor. Yoshikawa a încercat să-l îmbuneze pe Kanō, care era cât se poate de nemulţumit.

— Treacă de la mine de data asta, a şuierat Kanō printre dinţi. Dar chestia asta mi-a lăsat un gust amar.

Yoshikawa a părăsit încăperea împreună cu redactorul-şef, pe motiv că-i aşteptau ziariştii ca să le anunţe rezultatele.

— Hai să luăm un taxi împreună după ce terminăm cu masa, i-a şoptit Kanō lui Suguro.

Acesta a izbucnit în râs.

— Măi, da’ secretos mai eşti!

— N-aş vrea să mă mai audă şi altcineva.

Kanō s-a cufundat într-o tăcere morocănoasă.

Când maşina în care s-au suit cei doi a pornit, Kanō l-a instruit pe şofer, după o clipă de gândire:

— La hotelul Imperial, vă rog.

Apoi n-a mai scos un cuvânt până nu s-au aşezat pe fotolii, în holul hotelului.

— Aşadar, despre ce e vorba? l-a întrebat Suguro uşor iritat.

Kanō s-a uitat în jur să se asigure că nu-i auzea nimeni şi a început să vorbească, păstrându-şi expresia nemulţumită:

— Ca să-ţi spun deschis... a început să circule un zvon ciudat despre tine.

— Ce zvon ciudat?

— Că te duci frecvent la cluburile de *peep-show* din Kabuki-chō.

Suguro şi-a privit prietenul de-o viaţă.

— Şi? Doar nu crezi asemenea scorneli!

— Nu e vorba de mine aici! Voiam doar să te pun la curent cu zvonul. Asta pentru că eşti un tip prudent, a zis Kanō parcă scuipând cuvintele.

— Spui „prudent” ca să nu zici „fricos”, nu-i aşa?

— În orice caz, dacă va ajunge la urechile cititorilor tăi, aceştia se vor simţi trădaţi. Mie puţin mi-ar păsa, dar tu eşti creştin. N-ai vrea să afle biserica sau preotul, nu-i aşa? Sau chiar mai rău...

— Nevasta, vrei să zici?

— Da.

— Nevasta mea mă crede pe mine, indiferent ce zice lumea, a replicat Suguro sigur pe el. De la cine ai auzit zvonul?

Holul hotelului era aproape pustiu. Băiatul de serviciu, îmbrăcat în uniformă, ieşise să întâmpine un grup de oaspeţi sosiţi cu autocarul de la aeroport.

— Mi-a spus un ziarist, Kobari. Nu-l cunoşteam, dar mi-a telefonat acum vreo două săptămâni. Voia să vorbim despre tine între patru ochi. Zicea că s-a întâlnit cu o pictoriţă care i-a povestit toate astea.

— Aha, a zâmbit amar Suguro, punând în sfârşit informaţiile cap la cap. Deci aşa stă treaba. La decernarea premiului literar a apărut într-adevăr o femeie beată, care s-a apucat să zică vrute şi nevrute în gura mare. Dacă despre ea e vorba, sunt la curent. Ştie şi Kurimoto de la editura K.

Apoi a căscat dinadins şi a continuat:

— Îmi pare rău că ţi-ai făcut griji, însă toată povestea e nefondată. Stai liniştit.

Spera ca explicaţia să-l fi mulţumit pe Kanō, dar acesta a rămas cufundat într-o tăcere mohorâtă.

— Nu crezi că-i timpul să mergem acasă? l-a zorit Suguro.

— Mă obosesc şedinţele astea de jurizare. Câteodată am dureri de piept seara.

— Ai grijă! Doar ştii că ai probleme cu inima.

— Suguro... Unde-ai fost alaltăieri-seară?

— Alaltăieri-seară? Suguro a înclinat capul. Am stat acasă. Am citit lucrările nominalizate. De ce?

— Nu te-ai dus în Shinjuku?

— Nu.

— Te-am văzut alaltăieri, a murmurat Kanō privind în altă parte. Pe peronul staţiei Shinjuku.

— Pe peron? Glumeşti! Am fost acasă toată seara. Întreab-o pe nevastă-mea.

Kanō s-a uitat în tăcere la Suguro, apoi a spus ca pentru sine:

— Pe la unsprezece şi jumătate eram în tren împreună cu M, de la editura K. Ne-am întâlnit la un bar de pe Golden-gai ca să-i dau un manuscris, am băut câte un pahar şi, pentru că mergeam în aceeaşi direcţie, ne-am urcat împreună într-un tren aglomerat. Pe când stăteam de vorbă, am aruncat o privire pe geam şi te-am zărit pe peronul celălalt... Erai aşezat pe o bancă, lângă o femeie cu ochelari.

— Eu?

— Da, tu.

— Nu cineva care semăna cu mine?

— Nu, sunt convins că erai tu, a zis Kanō sigur pe el. Sunt convins că erai tu. S-a mirat şi M...

— Am stat acasă! De câte ori trebuie să-ţi repet ca să mă crezi?

— Te cred. Dar sunt sigur că te-am văzut pe peron. Pe urmă a venit trenul tău şi te-ai făcut nevăzut.

— E absurd! Doar n-or fi doi ca mine, a râs Suguro forţat. E cineva care-mi seamănă, care se dă drept mine, îmi foloseşte numele şi se plimbă prin Shinjuku. Sun-o pe nevastă-mea şi întreab-o unde eram alaltăieri-seară.

— Nu-i nevoie s-o sun. Probabil că erai acasă. Dar nu pot să nu cred ce-am văzut cu ochii mei.

— Cum arăta femeia?

— Avea o eşarfă maronie înfăşurată în jurul gâtului, în stilul în care şi le înfăşoară fetele din ziua de azi. Era încălţată cu cizme şi purta ochelari.

— Nu cunosc nici o femeie care să arate aşa.

— Dacă zvonul o să se răspândească, tu o să ai probleme. În cazul în care ai de gând să faci ceva în privinţa asta, e bine s-o faci cât mai repede.

Suguro s-a gândit că n-avea rost să mai încerce să-l convingă pe Kanō. Îl cunoştea de multă vreme şi ştia că, odată ce-şi făcea o părere, nu şi-o mai schimba. Îl asigurase pe Suguro doar de formă că-l credea, dar se vedea clar că avea îndoieli.

Dacă până şi prietenul lui de-o viaţă credea aşa ceva, ce putea să mai spere de la ceilalţi? Pe deasupra, din câte

spunea Kanō, un reporter se apucase să-şi bage nasul în treburile lui, ca o hienă atrasă de mirosul de stârv.

— Am înţeles, a zis Suguro, străduindu-se să-şi stăpânească sentimentele – un amestec de nelinişte, uimire şi furie.

Suguro îl aştepta pe Kurimoto să se întoarcă. La colţul străzii, în spatele unui şir de motociclete, era un local porno din care tocmai ieşea un tânăr. Prin uşa deschisă, Suguro a zărit pe un raft, printre alte păpuşi de culoarea pielii, un *Fukurokujū*[16] fără gât care rânjea deşănţat. Nu se vedea nici un client. Probabil că se plictisiseră cu toţii de aceleaşi accesorii şi de revistele în ţiplă, pline de imagini cu femei dezbrăcate ridicând genunchiul ca să-şi ascundă goliciunea.

Vizavi se afla o piaţetă cu cinematografe. Pe faţada unuia dintre ele era lipit un afiş cu o tânără îmbrăcată într-o blană de leopard.

Dacă-şi aducea bine aminte, odinioară zona respectivă era învăluită într-o atmosferă de mister şi clandestinitate chiar şi ziua-n amiaza mare. Acolo fuseseră nenumărate *love hotels*, cu intrările ascunse după nişte pâlcuri de bambuşi aproape ofiliţi. De-a lungul străzii erau înşiruite o mulţime de tomberoane şi uneori vedeai ţâşnind din ele câte o pisică maidaneză. Fusese un loc întunecos şi umed. Dar, fiindcă trecuse atâta vreme, amintirile lui nu erau foarte clare.

---

[16] Zeu al înţelepciunii şi al longevităţii, unul dintre cei şapte zei ai norocului din mitologia japoneză. În general este reprezentat ca un bătrân cu toiag şi barbă, cu capul alungit şi chel şi cu pântecul rotund.

Atmosfera se schimbase complet. Pe străzile pe care le străbătuse forfoteau salariaţi în drum spre casă şi tineri cu aer de studenţi, deşi nu era duminică. De pretutindeni se auzeau zgomotul bilelor din cluburile cu jocuri de noroc şi ţiuitul soneriilor din cinematografe, care anunţau începutul spectacolelor. Efortul de-a crea dinadins o atmosferă veselă se ghicea din clinchetul rece al bilelor pentru jocurile de noroc. Feţele trecătorilor erau şi ele lipsite de reacţie la sunetele şi la culorile din jur.

Lui Suguro i-au revenit dintr-odată în minte cuvintele doamnei Naruse: „Sexul scoate la iveală cele mai profunde secrete ale noastre, cele de care nici noi nu ne dăm seama".

Sexul aduce la suprafaţă tot ce e mai ascuns în individ, însă în acea parte a oraşului era tratat cu prea multă uşurinţă, ca o marfă ieftină. Totul părea acoperit de o murdărie rece, ca voma clienţilor beţi, împroşcată pe străzi, pe ziduri şi pe stâlpi. În acel loc sexul nu dezvăluia nici o poveste, iar erotismul vândut acolo era de cu totul alt soi decât cel descris de doamna Naruse.

Kurimoto s-a întors vădit nemulţumit.

— Doar cluburi deocheate peste tot... M-am lămurit cum stau lucrurile cu strada Sakura.

La facultate studiase religia, iar pasiunea lui era toba tradiţională. Deşi tânăr, nu părea să mai fi călcat vreodată prin acel cartier şi pe frunte îi apăruseră broboane de sudoare.

— Să mergem să vedem, a propus Suguro. Poate ne întâlnim cu impostorul.

Accentuase special cuvântul „impostor”, dar Kurimoto nu i-a răspuns.

Când au ajuns pe aleea dintre străzile Yasukuni şi Hanazono, zgomotul a devenit şi mai asurzitor, deşi soarele nu apusese încă. Oameni-afiş şi vânzători care-şi făceau reclamă stăteau în faţa magazinelor şi împărţeau fluturaşi trecătorilor, strigând în gura mare. Nici nu era nevoie să citeşti fluturaşii – la tot pasul îţi săreau în ochi firme pe care scria *Peep Show* sau *Masaj intim*. Mai erau şi firme dubioase, de genul *Masaj modern*, *Atelier Personal*, *Box Special* sau *Lupte Deosebite*.

— Ăsta ce fel de club o mai fi? a întrebat Suguro ca pentru sine.

— Aici sunt spectacole cu femei goale care se iau la trântă, i-a răspuns Kurimoto cu un aer nemulţumit.

Suguro nu-şi dădea seama dacă expresia de pe faţa redactorului era adresată localurilor în sine sau lui. Tânărul i se părea mai distant cu el, cam de la vremea când el şi Kanō avuseseră discuţia aceea. Kurimoto, un om extrem de serios, era întotdeauna gata să creadă ce-i spuneau alţii. Lucra la aceeaşi editură ca şi M, cel care îl însoţise pe Kanō în seara aceea, în staţia Shinjuku. În mod sigur îi ajunsese şi lui la urechi povestea. O bârfă putea fi trecută cu vederea o dată, dar dacă auzise despre întâmplarea care îl uimise până şi pe Kanō, era firesc să intre la bănuieli. Asta se vedea clar după cum se purta când îl

vizita pe Suguro la birou, făcând tot posibilul să ocolească subiectul.

Când au ajuns pe la jumătatea străzii Sakura, un om-afiş îmbrăcat ca Charlie Chaplin s-a apropiat de ei zâmbind şi arătându-şi dinţii lipsă.

— *Sensei*, n-aţi mai venit de mult pe la noi! i s-a adresat pe un ton familiar.

Pe panoul pe care îl purta scria: *Porno Club – Palatul Plăcerilor*. Era un individ scund, cu obraji scofâlciţi, care abia îşi târa fracul ponosit.

— *Sensei*, aţi trecut pe la club?

Suguro a tăcut o clipă, intimidat, apoi l-a tras discret de mânecă pe Kurimoto, făcându-i semn, şi a îngăimat cu glas răguşit:

— Care club?

— Cum care, al lui Namiko!

— Nu încă.

Omul-afiş zâmbea în continuare jovial.

— Dacă o căutaţi pe Namiko, să ştiţi că e la prăvălia cu tăieţei.

— Care prăvălie?

— Cum care? Cea de colo, a spus, făcând semn cu bărbia spre partea cealaltă a străzii.

— Aşa, carevasăzică.

Suguro a scos din portofel o hârtie de o mie de yeni şi i-a întins-o omului-afiş.

— Sunteţi întotdeauna foarte amabil! Dacă nu veniţi pe la noi mai des, să ştiţi c-o s-o faceţi pe Namiko să plângă.

Scriitorul a luat-o din loc, de parcă ar fi vrut să scape, apoi i s-a adresat lui Kurimoto, justificându-se:

— Probabil că impostorul seamănă leit cu mine. Nici măcar omul ăsta nu ne-a putut deosebi.

Însă tânărul redactor n-a spus nimic.

Deşi era încă devreme, lămpile cu neon din micul restaurant erau aprinse şi vreo patru sau cinci clienţi sorbeau cu zgomot tăieţeii. Lui Suguro nu i-a fost greu deloc să descopere printre ei o femeie de douăzeci şi şapte sau douăzeci şi opt de ani, cu un ten palid şi neîngrijit. Când a ridicat privirile din revista pe care o citea, s-a holbat la Suguro şi a zis surprinsă:

— Cee faci aici aşa deevreeeme?

Lungea mieros cuvintele.

— Dumneata eşti Namiko? a întrebat-o Suguro încet, nevrând să atragă atenţia.

— Ce glumă proastă! Namiko s-a întors deja la club. Doar ştii că eu sunt Hanae.

Preţ de o clipă în ochi i s-a citit îndoiala.

— Iaaa stai, nu eşti domnu' Suguro?

— Ba da, dar...

— Păi şi-atunci de ce ne-ai încurcat, pe mine şi pe Namiko?

— Nu vrei să mergem la un restaurant de *sushi*?

— *Sushi?* Da' am comandat deja aici...

— Îţi plătesc eu nota.

Femeia şi-a luat geanta, o imitaţie de Gucci, de pe scaunul de alături.

Au mers la un restaurant de *sushi* din apropiere şi s-au aşezat. Câteva clipe femeia i-a studiat pe cei doi în tăcere, apoi a întrebat:

— S-a întâmplat ceva?

— Nu, nimic.

— Dar eşti domnu' Suguro, nu-i aşa?

— ...

— Nuu? Aiurea, semeni leit!

— Sunt într-adevăr Suguro. Dar cel cu care te întâlneşti tu nu e.

— Sunteţi fraţi gemeni?

— Nu suntem fraţi. Nici măcar nu l-am întâlnit vreodată.

— Ce sinistru! Hanae l-a privit pe scriitor, sincer speriată. Mi-a pierit pofta de *sushi*. Vreau să plec!

— Mai stai puţin, nu-ţi facem nimic, a oprit-o Kurimoto când tocmai dădea să se ridice.

— Vrem doar să te întrebăm câte ceva despre bărbatul ăla, a asigurat-o Suguro la rândul lui.

— Sunteţi de la ziar?

— Nu. Dar e adevărat că eu sunt scriitorul Suguro. Celălalt e un impostor.

— Despre ce e vorba?

— Mă pune într-o lumină foarte proastă, cred că-ţi dai seama. Un bărbat care seamănă leit cu mine vine aici în cartier, se dă drept mine şi face numai tâmpenii.

Hanae părea mai liniştită. Kurimoto, diplomat, a comandat nişte *sake*.

— Atunci tot ce ne-a spus bărbatul ăla sunt prostii? Dar semănaţi perfect. Ca două picături de apă! a exclamat, uitându-se iar la Suguro cu o expresie speriată.

— Te-ai întâlnit de multe ori cu el?

— Păi a tot venit pe la club.

— La club?

— Clubul nostru, unde ne jucăm de-a copiii!

— De-a copiii?

— Ei cum, nu ştii? Doar a apărut şi în reviste, şi la televizor.

Hanae părea mândră că fuseseră daţi şi la televizor.

— Clienţii sunt îmbrăcaţi ca bebeluşii... chiar n-ai văzut niciodată poze din astea, unde sunt în scutece şi cu suzeta-n gură?

— Cine, copiii?

— Nu, nu! Sunt bărbaţi în toată firea! Se joacă cu sunătoare şi cu alte jucării pentru copii.

— De ce?

— Habar n-am de ce! Cică vor să se întoarcă la vremea copilăriei. Aşa zicea un client. Tipi din ăştia vin la noi.

— Ce fel de clienţi aveţi?

— Avem mulţi oameni de vază! Domni doctori, domni parlamentari...

Când a pomenit de parlamentari, Hanae a strâmbat dispreţuitor din nas şi a râs. Probabil că îi venise dintr-odată în minte imaginea clienţilor ei de vază, cu scutec şi suzetă, pentru că a râs din nou în timp ce se pregătea să-şi aprindă ţigara.

Kurimoto a făcut o grimasă dezgustată şi a întors capul în altă parte. Pesemne că-i era greu să suporte imaginea unor bărbaţi de vârsta lui sau chiar mai în vârstă, ca Suguro, într-o asemenea ipostază penibilă. Starea lui i s-a transmis şi lui Suguro, care s-a simţit la rândul lui umilit şi neajutorat. A tăcut câteva clipe, apoi a spus:

— Atunci... înseamnă că şi impostorul făcea aceleaşi lucruri la clubul vostru?

— Cine, domnu' Suguro?

— Ăla nu e Suguro! s-a răstit scriitorul fără voia lui.

— A venit de multe ori! Nami-*chan* era partenera lui. Se plângea că e cam pretenţios.

A luat bricheta ieftină şi şi-a aprins ţigara cu un gest sigur.

— În ce fel era pretenţios?

— Comenta întruna: ba că nu existau scutece de hârtie pe când era el mic, ba că pe vremuri nu erau jucării din astea...

— Şi chiar se transformase într-un copil?

— Sigur, majoritatea clienţilor fac asta. Să-i vezi ce încântaţi sunt!

Hanae a plecat privirea şi a imitat expresia clienţilor mulţumiţi. Expresia aceea de prunci liniştiţi, adormiţi în braţele mamei.

Suguro şi-a amintit atmosfera din biroul lui. Cămăruţa umedă şi întunecată chiar şi ziua-n amiaza mare. Locul în care dădea frâu liber dorinţei de-a se întoarce la siguranţa pântecului mamei. Oare prin ce se deosebea el de acei

bărbaţi care voiau să redevină copii? În adâncul sufletelor oamenilor sălăşluieşte o beznă de care nici măcar ei nu-şi dau seama.

— Nişte perverşi, clienţii ăştia, a şoptit Kurimoto ca pentru sine.

— Aşa-s bărbaţii. Chiar şi oamenii importanţi devin bebeluşi la clubul nostru.

— Cât plătesc clienţii?

— Treizeci de mii de yeni pentru două ore.

— Treizeci de mii?

— Avem preţuri reduse. În Roppongi asta ajunge până la cincizeci de mii.

— Ce altceva mai ştii despre bărbatul ăla?

— Mai nimic. Am fost o dată cu el la un han... cu Nami-*chan* a mers de nu ştiu câte ori.

— Altceva?

Suguro o presa cu întrebări, vrând neapărat să-l convingă pe Kurimoto că el şi acel individ erau două persoane diferite.

Pe neaşteptate, Hanae a întrebat iar:

— Sigur nu eşti clientul nostru?

— Bineînţeles!

— Dacă-i pe-aşa, am să-ţi povestesc... Tipul ăla..., ăla care seamănă cu dumneata, face chestii ciudate.

— Cum adică, ciudate?

Femeia a râs cu subînţeles.

— Păi, la început am mers la discotecă... ne-a zis, mie şi lui Nami-*chan*, că-i place să ne miroasă transpiraţia de pe

gât când dansăm... Pe urmă ne-am dus la un hotel şi, după ce-am făcut baie, m-a mângâiat pe umeri şi pe sâni... şi m-a lins, numai pe umeri şi pe sâni, ca un apucat. I-am şi zis că mi-e greaţă... Abia mă spălasem şi boşorogul mă umplea de bale... E scârbos rău scuipatul de bătrân!

A sesizat tăcerea lui Suguro şi a exclamat:

— Pardon, m-a luat gura pe dinainte!

— N-are importanţă. Eu şi individul ăla suntem două persoane diferite, a răspuns el, căutând încuviinţarea lui Kurimoto.

— Da' e de speriat ce bine semănaţi. Când mi-ai zis că eşti altcineva, m-au trecut fiorii! Tocmai mi-am amintit încă ceva: a vrut să mă strângă de gât în faţa oglinzii din baie!

— Te-a... strâns de gât! a exclamat Kurimoto perplex. Voia să te omoare?

— Cică nu, mi-a zis după aia, dar m-am speriat de ochii lui, erau aşa de injectaţi! La fel i-a făcut şi lui Nami-*chan*.

— Ce-o fi în mintea lui? Kurimoto a clătinat din cap consternat. O fi nebun...

— Pe voi, fetele, nu vă deranjează să mergeţi cu asemenea clienţi?

— Sigur că ne deranjează! De asta eu, una, am şi renunţat... Dar Nami-*chan* a râs şi a zis c-a fost doar o joacă de-a lui... Îi laşi să se prefacă atât cât poftesc şi câştigi o mulţime de bani. Scriitorii au toane ciudate...

Hanae a zâmbit, pierdută în gânduri.

— Mă întreb ce fel de romane o fi scriind. Nu i-am citit nici o carte...

— M-am lămurit, a spus Suguro ajuns la capătul răbdării şi a scos două bancnote din portofel. Nu e cine ştie ce...

— Vai, vă mulţumesc! a spus Hanae, pe un ton brusc politicos. Plecaţi?

— Da.

— Nu treceţi pe la club? Nami-*chan* e acolo şi o să vă primească aşa cum se cuvine. Chiar, poate ar fi mai bine s-o întrebaţi direct pe ea despre tipul ăla. Zău, aşa să faceţi!

— Mi-a ajuns pentru azi.

Întunecat la faţă, Suguro mergea fără să acorde vreo atenţie firmelor cu neon care se aprindeau şi se stingeau întruna sau bărbaţilor care făceau reclamă în gura mare. Însă când au ajuns pe bulevard, ca la un semn, s-a întors spre Kurimoto şi a spus:

— Acum te-ai lămurit şi tu că era vorba de un impostor, nu-i aşa?

— Da, a răspuns tânărul copleşit de forţa întrebării.

— E bine că ţi-ai dat seama.

— Da.

— Dacă M de la editura voastră sau altcineva mai răspândeşte zvonuri pe seama mea, ai putea să le explici tu toată tărăşenia?

— Desigur. Şi totuşi, maestre, de ce vă faceţi atâtea probleme?

— Pentru că mi s-a părut că până şi tu ai început să te îndoieşti de mine.

Kurimoto a tras aer în piept şi a spus:

— Trebuie neapărat să-l prindeţi pe omul ăla!

O tânără care venea din sens invers l-a remarcat pe Suguro şi i-a şoptit tânărului care o însoţea, trăgându-l de braţ:

— Uite-l pe Suguro, scriitorul!

Acesta a auzit-o şi i-a oferit zâmbetul special rezervat cititorilor săi. Kurimoto a observat şi a repetat încet:

— Trebuie să-l prindeţi, de dragul cititorilor dumneavoastră!

Trei

Kobari dădea şi el târcoale pe strada Sakura, cum făcuse şi Suguro. Intuiţia lui de reporter îi spunea că avea şanse să miroasă ceva prin zonă în curând. Era încrezător că va găsi indiciile cu care să-l încolţească pe scriitor.

Când bătea oraşul ca să se documenteze pentru articolele sale, dacă paşii îl purtau prin cartierul Shinjuku, încerca pe cât posibil să treacă şi pe strada Sakura înainte de-a merge acasă. Străduţa era mică şi îngustă şi nu-i lua mai mult de zece minute dus-întors. De câte ori se plimba pe-acolo, inima îi şoptea „Poate de data asta!”, dar speranţele nu i se împlineau. La fiecare nouă dezamăgire se simţea vlăguit şi demn de milă şi-i revenea în minte chipul mulţumit al lui Suguro de la ceremonia de decernare a premiului.

Momentul îndelung aşteptat a sosit în cele din urmă.

Încă de după-amiază începuse să cadă o ploaie rece de iarnă şi Kobari tocmai se pregătea să se întoarcă acasă, fără să mai treacă pe strada Sakura, când ceva l-a făcut să se răzgândească şi să-şi îndrepte paşii într-acolo.

Printre oamenii care veneau din sens opus, adăpostiţi sub umbrele, a zărit o siluetă familiară. Nu şi-a dat seama pe loc despre cine era vorba, dar după ce s-au intersectat, în mintea lui s-a făcut brusc lumină.

Ea femeia pe care o aşteptase la ieşirea din metrou doamna mai în vârstă pe care Kobari o văzuse stând de vorbă cu Suguro şi pe care o urmărise apoi prin Harajuku. Era fără îndoială femeia aceea scundă, cu ochelari şi cu mersul greoi.

Kobari s-a uitat repede în urmă şi a zărit-o urcând panta, ţinând umbrela uşor înclinată. Fusta lăsa să se ghicească picioarele butucănoase. Reporterul a iuţit pasul şi a trecut pe lângă ea, fără să-i arunce vreo privire. A mai mers câţiva paşi, apoi s-a întors din drum şi, când femeia a ajuns în dreptul lui fără să bănuiască nimic, i s-a adresat râzând:

— Ia te uită! Nu eşti cumva o cunoştinţă de-a lui Suguro *Sensei*?

Nici el nu ştia de ce-i venise să zică asta. Dacă femeia nega, avea să vadă el cum o întorcea.

— Eşti o cunoştinţă de-a lui *Sensei*, nu-i aşa?

— Nu sunt chiar o cunoştinţă..., a răspuns ea pe un ton neaşteptat de amabil. S-a întâmplat doar să stăm puţin de vorbă la un pahar.

În sfârşit! Spre deosebire de pictoriţa de la decernarea premiului literar, femeia de-acum nu părea alarmată, ba chiar ochii îi zâmbeau în spatele ochelarilor.

— Serios? Atunci tu trebuie să fii, a spus Kobari. Mi-a povestit *Sensei*.

Din acel moment, rotiţele au început să meargă ca unse.

— Dumneata eşti prieten cu *Sensei*? De unde ştii că ne cunoaştem?

— Mi-a spus că porţi ochelari şi că ai faţa rotundă, a improvizat Kobari, iar femeia n-a dat semne că nu l-ar crede.

— Eşti şi tu pictoriţă? Vrei să bem un ceai undeva?

— Ceai? Eşti băutor de ceai? a chicotit ea.

— Putem să bem şi alcool, dacă vrei.

— Am să mă mulţumesc cu un ceai negru.

Pe strada aceea, aşa începeau toate invitaţiile bărbaţilor către femei. Au intrat într-o cafenea şi Kobari a început cu întrebările, chiar înainte să comande ceva.

— Deci... tu eşti cea care i-a făcut portretul?

— Da, i-a zâmbit ea calm de după ochelari. Eu sunt.

— Şi mai era o femeie cu tine, nu?

— Cine, Hina Ishiguro? Era şi ea.

— Aşa mi-a zis *Sensei*. Cică era cherchelit bine.

— Aşa a zis? Nu cred că era chiar atât de beat...

— În orice caz, te-a pus să-i faci portretul.

— Nu m-a pus, de fapt... L-am desenat cât am stat de vorbă la han. În seara aia, eu şi Hina ieşiserăm să facem portrete la comandă pe strada Sakura şi aveam blocul de desen la mine.

Lui Kobari nu i-a scăpat cuvântul „han”. Aşa deci, Suguro a mers cu femeile la un hotel...

— Şi ce-a făcut *Sensei* în camera de hotel?

— La început ne-a povestit o grămadă de lucruri. Doar e scriitor, nu? E foarte inteligent!

— De ce zici asta?

— Doar ce s-a uitat la mine şi şi-a dat seama că sunt masochistă. Pot să beau nişte *sake*?

A pomenit de masochism cu inocenţă, de parcă mărturisea că-i plăcea să croşeteze macrameuri. Uimit, reporterul s-a uitat mai bine la ea, dar figura cu ochelari rotunzi sugera bonomia, nicidecum o înclinare spre perversiune.

— Nu cred că ţi-am reţinut numele. Pe mine mă cheamă Kobari.

— Motoko Itoi. Sunt *încântată* să vă cunosc, a răspuns glumind, pe un ton de vedetă de televiziune. Sunt pictoriţă începătoare. Ca să mai câştig un ban, ies pe străzi şi fac desene la comandă.

— Şi... chiar şi-a dat seama că eşti masochistă?

— Da! Cică de asta ne-a şi invitat. A zis că voia să ne privească făcând dragoste.

— Şi..., s-a oprit Kobari înghiţindu-şi saliva, aţi făcut?

— Sigur! Nu e nimic din cale-afară. E doar o chestiune de gust. Pe deasupra, ne-a şi plătit cum trebuie.

— El doar v-a privit?

— Nu. A doua oară ni s-a alăturat.

— S-a dezbrăcat...

— Ai mai văzut pe cineva să facă dragoste îmbrăcat? a râs pictoriţa. Ce, tu stai cu hainele pe tine? Poate doar dacă eşti complexat!

— Aşa deci, Suguro era în pielea goală... Dar e bătrân, nu vi s-a părut urât?

— Mda, nu arată prea bine... Are nişte pete pe ici, pe colo, pielea îi e cam uscată, are ditamai burta... şi mai şi miroase un pic.

— Miroase?

— Cum să zic... nu miroase a ceva anume... are un iz de om bătrân. Un miros de crematoriu sau de tămâie aprinsă. Dar să ştii că, aşa urât cum e, m-a stârnit rău de tot.

Când a vorbit, ochii din spatele ochelarilor s-au îngustat, ajungând ca nişte fire de aţă. Spunea nişte lucruri şocante cu zâmbetul pe buze.

— De ce? a întrebat Kobari uimit.

— Nu ştiu de ce... Când eram la liceu, am visat că mă siluia un om urât. Dar când m-am trezit, nu m-am simţit oribil. Ba dimpotrivă, mă aprinsesem. Şi cu *Sensei*, când m-a înghesuit şi m-a umplut de salivă, iar la urmă m-a strâns de gât, m-am excitat la culme. Puteam să şi mor, că nu-mi păsa. Asta fiindcă are un trup atât de urât.

— Mi-e greu să pricep o asemenea logică...

— Îmi pare rău pentru tine. Tu, când faci dragoste, te trânteşti peste femeie şi gata? Să ştii că sexul înseamnă mai mult de-atât. O mulţime de senzaţii se ridică din adâncul trupului, ca o melodie.

Kobari o asculta uimit de perversitatea ei. Pentru el, perverşii erau aidoma nebunilor şi criminalilor, nişte indivizi care poartă ascunse în suflet secrete urâte, întunecate. Şi totuşi, un scriitor creştin ca Suguro a intrat în lumea aceea şi s-a dedat la asemenea acte de desfrâu cu femeile.

— Aşa mi-a zis şi *Sensei*. Când am terminat, am stat de vorbă toţi trei şi l-am întrebat de ce mă excită atât de tare urâţenia. Mi-a răspuns că e un mister ascuns adânc în sufletele oamenilor, care contrazice raţiunea. Logic ar fi să reacţionăm la frumos dar, de fapt, vedem frumosul în urât şi ne îmbătăm cu el...

— Prostii! a protestat Kobari. Doar puţini oameni sunt aşa.

— Să ştii că, în esenţă, şi tu eşti la fel! Domnul Suguro ne-a explicat: toţi găsim o plăcere în desfrâu, iar sufletul omului e foarte întortocheat. Eu şi Hina am fost de acord. I-am şi spus lui *Sensei* cât de prezentă era senzaţia aceea, cât de bine înţelegeam ce voia să zică. Asta pentru că suntem pictoriţe. Marii artişti nu cred decât în clişeele frumuseţii, dar eu şi Hina încercăm de multă vreme să surprindem frumuseţea în tot ceea ce lumea consideră urât sau revoltător. L-am înţeles perfect pe Suguro. Ai fi

înţeles şi tu dacă ne-ai fi văzut expoziţia. Dar tocmai s-a închis...

— Am văzut-o. Şi portretul lui.

— Am încercat să redau, în felul meu, expresia pe care o avea în seara aceea.

Motoko şi-a apropiat de Kobari trupul transpirat, cu un gest familiar. Reporterului îi era greu să accepte că pictoriţa volubilă, îndesată şi atât de deosebită de Hina era masochistă. Din experienţa lui, o asemenea femeie cu faţa rotundă, lipsită de expresie şi cu ochelari era genul care te sufoca, atunci când o îmbrăţişai, cu pielea ei lipicioasă şi reacţiile ei adormite...

Doctorul a terminat de studiat buletinul de analize şi s-a întors spre pacient. Scaunul vechi şi neuns de multă vreme a scos un scârţâit. De când venea la spital, Suguro se obişnuise cu acel sunet. Ca de obicei, după scârţâitul scaunului, doctorul a început să vorbească:

— TGO-ul e optzeci şi doi, iar TGP-ul – o sută şase, mult mai ridicate decât data trecută. Aţi muncit până la epuizare? Şi stresul psihic poate fi un factor... V-am spus-o în repetate rânduri, dacă o ţineţi tot aşa, riscul să faceţi ciroză creşte enorm.

— Înţeleg.

Ca-ntotdeauna, când s-a întors acasă, i-a spus soţiei nişte valori mult mai mici. Ajunseseră amândoi la o vârstă la care moartea nu mai era o surpriză, dar voia s-o cruţe de griji şi de sentimentul singurătăţii.

O mie de ani de viaţă sărbătoreşte pinul verde,

Îi creşte muşchi pe scoarţă, dar culoarea nu-şi pierde,
Iar bambusul tânăr şi neprihănit
Apăsarea zăpezii încă n-a cunoscut.
Prunul ce se-ndreaptă spre Tsukushi[17] *cel neştiut*
În vremuri de-odinioară la Naniwa[18] *s-a născut...*

Pe scenă, Han Takehara începuse dansul *Sărbătoarea pinului*. Suguro asculta fascinat vocea aspră a lui Seikin Tomiyama şi privea paşii dansatoarei, absolut perfecţi, deşi aceasta trecuse de optzeci de ani. Nu exista nici un gest de prisos în acel dans. Scena Teatrului Naţional era prea mare pentru *jiuta-mai*[19] şi luminile prea puternice erau supărătoare, dar când O-Han, cum i se spunea, s-a ridicat şi a început să danseze, a umplut scena cu prezenţa sa şi spaţiul a părut să graviteze în jurul ei.

Suguro se bucura că îşi petrecea seara aceea cu soţia. Ea o mai văzuse pe O-Han la televizor, fusese copleşită de interpretarea din dansul *Omătul* şi-i spusese soţului ei cât de mult îşi dorea să găsească bilete la spectacol. Scriitorul l-a rugat în secret pe un prieten care lucra la un ziar să-i facă rost de bilete. Acum, stând lângă soţia sa şi privind *Sărbătoarea pinului*, era cuprins de sentimentul că deveniseră şi ei, în cele din urmă, un cuplu de bătrâni.

Vor duce în continuare o viaţă liniştită, apoi vor muri în linişte. Ca scriitor, era suficient dacă aprofunda subiectele

[17] Nume arhaic al insulei Kyūshū.

[18] Nume arhaic al oraşului Ōsaka.

[19] Formă de dans tradiţional japonez.

pe care le abordase deja. Fără eforturi supraomeneşti şi fără aventuri temerare.

Să trăim de-a pururi, se roagă dansând,

Iar cocorii se-adună în zbor jucăuş.

O-Han s-a oprit din dans. Câteva momente a rămas complet nemişcată.

Cortina a căzut şi s-a aprins semnalul luminos ce anunţa o pauză de cincisprezece minute. Spectatorii s-au ridicat. O femeie cu aer de patroană de restaurant tradiţional aşezată mai în faţă a salutat câteva persoane din jurul ei.

— După pauză urmează *Omătul*, pe care abia îl aşteptai, i-a şoptit Suguro soţiei.

— Ştiu! A meritat într-adevăr să venim!

— Vrei să ne mişcăm puţin?

Au ieşit în foaierul înţesat de lume şi s-au aşezat pe nişte scaune.

— Aş vrea să-ţi spun ceva, i-a zis soţia punându-şi poşeta argintie pe genunchi, cu o expresie brusc încordată.

— Ce anume?

— Mi-e greu să-ţi vorbesc despre asta aici, dar aş vrea s-o concediem pe Mit-*chan*.

— S-o concediem?

— M-am gândit că n-are să-ţi facă plăcere şi am tăcut până acum... Dar să ştii că a furat bani de două ori. Prima dată a dispărut plicul cu banii pentru facturile la gaze şi la apă de pe masa din camera de lucru. Iar ieri am găsit

căzută pe jos, în hol, o scrisoare recomandată de la postul de televiziune. Banii dinăuntru se evaporaseră.

Suguro a văzut cu ochii minţii chipul lui Mitsu Morita şi a rămas tăcut câteva clipe.

— De ce spui că ea a furat banii?

— Chiar ea a recunoscut când am întrebat-o.

— Ţi-a spus clar?

— Da. Cică mama unei bune prietene a fugit de-acasă, iar tatăl, după ce că pariază tot timpul la cursele de biciclete, s-a mai şi internat în spital, şi fata trebuie să aibă grijă de fraţii şi surorile ei mai mici.

— Şi-atunci ei i s-a făcut milă şi a furat banii de la noi?

— Da.

— Asta e Mitsu! Are o inimă bună, aşa cum ai spus şi tu.

— Totuşi..., a oftat soţia. E rău să furi. I-am explicat pe îndelete prima oară, dar a făcut-o iar. Nu mă mai simt liniştită cu ea prin preajmă şi aş vrea să punem lucrurile la punct.

— Înţeleg..., a spus Suguro, apoi a continuat, după un moment de tăcere. Poţi să faci cum crezi că-i mai bine. La urma urmei, n-am angajat-o pentru că avem cu-adevărat nevoie să ne ajute...

Suguro şi-a amintit de visul pe care-l avusese. Soţia lui nu ştia cum îi apăruse Mitsu în vis. Şi nici n-avea de gând să-i povestească. Oare simţise instinctiv vreo primejdie în prezenţa fetei la biroul soţului ei? Suguro nu-şi închipuise niciodată că soţia sa putea avea o asemenea intuiţie şi

acum îi cerceta chipul cu atenţie. Dar ea a spus, netulburată:

— M-am dus ieri la spitalul unde e internat tatăl fetei.

— De ce?

— Mă preocupa ce-o să se întâmple, dacă o s-o dăm afară pe Mit-*chan*. Spitalul e lângă gura de metrou de pe Omote-sandō şi se pare că tatăl fetei are cancer. I-am lăsat nişte bani unei asistente şi am rugat-o să-i dea copiilor. Asistenta ştia multe lucruri despre Mitsu. Mi-a povestit că într-o zi, când prietena ei nu putuse veni, îl îngrijise chiar ea pe tatăl fetei. Asta a împins-o să ia banii.

S-a auzit primul gong şi spectatorii, care discutau în grupuri, au început să se îndrepte încet spre sală. Erau multe femei îmbrăcate în chimonouri elegante, care păreau să facă parte din lumea artistică a gheişelor, şi oameni de afaceri, probabil iubitori de muzică tradiţională japoneză. Cineva l-a zărit pe Suguro şi a schiţat un gest de salut de la distanţă, dar scriitorul nu şi-a amintit cine era. În ultima vreme memoria îi slăbise rău de tot. Iar Mitsu n-avea să mai vină la lucru. Era bine aşa. De câte ori o urmărea dând cu aspiratorul şi fredonând, îi revenea în minte visul acela şi asta-l sâcâia.

— La spital erau şi multe voluntare. Am înţeles că se duc acolo şi fiecăreia i se dă câte o treabă de făcut. Când am fost la spital, era acolo o doamnă elegantă care venise să ajute. Din câte mi-a povestit asistenta, doamnei i-a murit soţul, care era profesor universitar.

Suguro s-a ridicat, ascultând doar pe jumătate ce-i spunea soţia. Pe când se îndreptau împreună spre sala de spectacol, soţia a continuat:

— Doamna Naruse, aşa o cheamă, se duce la spital de două ori pe săptămână. Ştii că, de la o vreme, mă gândesc şi eu să fac muncă voluntară... Am aflat o mulţime de lucruri de la asistentă.

— Cum ai spus că o cheamă? Pe doamna aceea?

— Doamna Naruse. S-a întâmplat ceva?

— Nu, nu. Am confundat-o cu cineva.

Suguro s-a eschivat şi şi-a privit din nou soţia cu atenţie.

„N-are cum să fie aceeaşi persoană.”

Şi-a amintit că femeia cu care stătuse la o cafea cu ceva timp în urmă se prezentase ca doamna Naruse. Parcă pomenise şi de munca de la spital, dar Suguro nu era foarte sigur. La vârsta lui, i se întâmpla să uite de la mână până la gură...

— Mă gândeam să încep să studiez şi eu ca să devin voluntară. Ce părere ai?

— Sigur, poţi să faci orice atâta timp cât nu-ţi agravează reumatismul. Acum nu mai trebuie să ai grijă de băiatul nostru...

— Mâine te duci la birou, ca de obicei?

— După-masă am o sesiune de autografe la librăria Kinokuniya din Shinjuku.

Când Kurimoto şi Suguro au ajuns la librărie, a doua zi după-amiază, se strânseseră deja mulţi amatori de

autografe. Stăteau la coadă nu doar tineri cu aer de studenţi, ci şi femei între două vârste şi domni cărunţi, şi toţi îi zâmbeau călduros lui Suguro, care stătea în picioare în faţa măsuţei special pregătite.

„Ei sunt cititorii mei. Cei care-mi citesc cărţile şi mă sprijină.”

Uneori, când stătea la masa de scris, încerca să-şi imagineze ce fel de oameni erau cei care ajungeau să-i citească romanele. Ar fi vrut să ştie cât de distorsionat percepeau cititorii cărţile lui, impregnate cu izul propriei sale vieţi şi frământate precum lutul. Acei cititori i se perindau acum prin faţa ochilor, unul câte unul.

— Vă rugăm să veniţi pentru autograf în ordinea numerelor, a spus la microfon un angajat al librăriei. Vă rugăm să aşezaţi bonul de ordine pe carte şi s-o înmânaţi responsabilului.

Cu gesturi lente, Suguro a desfăcut capacul stiloului-pensulă, special pentru semnături, i-a zâmbit tânărului care i-a întins primul cartea şi i-a semnat-o.

— Vă… vă rog să-mi treceţi şi nu… numele.

Se bâlbâia, probabil de emoţie. Responsabilul de la librărie a vrut să-l refuze, dar Suguro i-a adăugat şi numele. Măcar atâta lucru putea să facă pentru cineva care-i citea cărţile.

După vreo cincizeci de autografe, a simţit că începe să-i obosească mâna, iar vârful stilouluipensulă începuse să-şi piardă forma şi scria greu. S-a şters pe mâini cu un prosop rece şi a desfăcut capacul unui stilou nou.

Veniseră tot felul de cititori. Femei între două vârste care-i mulţumeau politicos pentru autograf şi se îndepărtau. Un bătrân care şi-a înşfăcat cartea semnată cu un aer ursuz. Venise pentru că îl rugase nepotul să-i ia un autograf, dar se enervase pentru că fusese nevoit să aştepte atât de mult la coadă, i-a explicat pe urmă responsabilul lui Suguro. A fost şi un bărbat – anticar, pesemne – care a adus într-o boccea de pânză vreo zece cărţi de-ale lui Suguro şi l-a rugat să le semneze pe toate.

Când a ajuns la o sută de autografe, a făcut o pauză. Între timp, s-a format o nouă coadă.

— Sunt prea mulţi! Eu zic să ne oprim la o sută douăzeci, a negociat Kurimoto cu responsabilul de la librărie.

— Nu-i nevoie, a replicat Suguro dând din mână. Am să mai semnez vreo treizeci.

A ridicat privirea spre următoarea persoană aşezată la rând şi îmbrăcămintea i s-a părut familiară. O scurtă sport albastră cu mâneci albe. Posesorul i s-a adresat brusc:

— Să-mi treceţi şi numele!

— Din motive de timp, v-am ruga să vă mulţumiţi doar cu semnătura..., a intervenit responsabilul librăriei.

— Celor dinainte li s-a scris şi numele! Vă rog să treceţi acolo: „Pentru Yoshio Kobari”. *Yoshi* din Yoshio este *gi*-ul din *seigi*, „dreptate”, iar *bari* se scrie cu semnul *hari* pentru „ac”[20].

---

[20] În limba japoneză, o ideogramă poate avea mai multe citiri.

Sub privirile bărbatului, Suguro a scris cele patru ideograme ale numelui. În clipa în care a terminat, şi-a amintit într-o străfulgerare: Kobari era numele reporterului despre care îi pomenise Kanō în holul hotelului, după şedinţa comisiei de jurizare pentru premiul A.

Totuşi nu putea fi sigur că bărbatul din faţa lui era chiar reporterul, deşi numele coincidea. L-a urmărit cu privirea în timp ce deschidea cartea ca să scrie următorul autograf. Celălalt a dispărut pe scări. În clipa aceea, Suguro a avut senzaţia că l-a mai întâlnit înainte, dar nu putea să-şi aducă aminte unde.

„Sau poate mă înşel.”

Suguro a încercat să se liniştească, dar n-a reuşit. Curând, în sufletul lui a încolţit certitudinea că bărbatul venise special să-l caute. Dar acesta nu trebuie să fie un motiv de îngrijorare, şi-a spus în sinea lui în timp ce-şi masa mâna dreaptă.

Când sesiunea de autografe s-a terminat şi a încercat să se ridice, Suguro a simţit că nu-l mai ţin picioarele. Braţele îi obosiseră şi umerii îi înţepeniseră. I-a apărut brusc în faţa ochilor imaginea doctorului aşezat pe scaunul care scârţâia. Probabil că şi astăzi i-ar fi ieşit analizele prost.

— M-aş odihni puţin, i-a spus lui Kurimoto.

— Sigur, dar... e un domn care vrea neapărat să vă mulţumească şi vă aşteaptă acolo…

Suguro şi-a îndreptat privirea în direcţia arătată de redactor. Mulţimea de cititori se împrăştiase, iar librăria se

pregătea de închidere şi era aproape pustie. Rafturile cu cărţi păreau să se aplece spre el, sufocându-l. Într-o parte aştepta în picioare, cu un aer ceremonios, un tânăr cu ochelari cu lentile groase.

Tânărul a făcut o plecăciune stângace, de parcă ar fi fost Pinocchio, şi a spus cu o voce gâtuită de emoţie:

— Sunt un mare admirator şi, încă de pe vremea studenţiei, citesc numai cărţile dumneavoastră.

— Nu mai spuneţi!

— Lucrez la o instituţie pentru copiii handicapaţi. La început nu mi-a plăcut deloc, dar acum sunt foarte mulţumit. Cred că asta se datorează lucrărilor dumneavoastră.

Suguro asculta vocea aceea insistentă cu zâmbetul pe buze. Tânărul şi-a ridicat ochelarii pe nas cu un deget şi, fără să remarce stânjeneala scriitorului, a scos de la subsuoară un album.

— Nu vreţi să vă uitaţi puţin? Sunt fotografii de la Şcoala Kōmyō.

— Şcoala Kōmyō?

— Instituţia pentru copii handicapaţi unde lucrez acum.

Pe fiecare pagină a albumului ieftin erau lipite câte patru-cinci fotografii. Într-una din ele, tânărul, îmbrăcat în trening, rostogolea o ditamai bila împreună cu elevii, la un eveniment sportiv. Într-alta, împingea un scaun cu rotile în care stătea un copil paraplegic. Într-alta, apărea cu un picior ridicat în aer, ţinând de mână un băieţel costumat în iepuraş, la festivalul şcolii.

— În nopţile când sunt de serviciu, îi culc pe copii şi pe urmă stau singur şi vă citesc romanele.

— ...

— Şi iertaţi-mi exprimarea îndrăzneaţă, dar în acele momente simt o privire în spatele meu. O privire duioasă, care-i veghează pe copii...

Suguro s-a uitat în altă parte. Îi era greu să suporte entuziasmul tânărului, care afirma că fusese influenţat de romanele lui. Chiar dacă a întors privirea, zâmbetul i-a rămas înţepenit pe faţă. Acel zâmbet destinat familiei şi cititorilor cu care se întâlnea întâmplător pe stradă...

— Remarca dumneavoastră mă flatează, dar să ştiţi că un roman n-are puterea să schimbe sufletele cititorilor, a murmurat Suguro ca să scape de povara de pe suflet. Cel puţin romanele mele n-o au...

— Ba da, o au!

Tânărul părea să ia cuvintele lui Suguro drept modestie. A continuat, ridicându-şi iar ochelarii pe nas:

— Dacă n-ar fi avut-o, nici eu nu mi-aş fi dorit... să fiu botezat.

— Botezat?

— Da, am să primesc botezul luna viitoare.

Suguro n-a simţit nici bucurie, nici altceva. Cărţile lui au călăuzit paşii unui om. Ideea i se părea insuportabilă. S-a simţit ca un ipocrit şi şi-a ferit privirile. Niciodată nu scrisese cu intenţia de-a îndruma pe cineva. Nu devenise scriitor ca să propovăduiască religia creştină.

— Aţi putea să-mi daţi mâna?

Avea unghia arătătorului murdară. Suguro a strâns uşor mâna transpirată.

Când a ridicat ochii, în spatele tânărului a zărit pe cineva privindu-i din cadrul uşii. Era bărbatul care-i ceruse cu aroganţă autograful ceva mai devreme. Se uita cum cei doi îşi dădeau mâna, fără să-şi ascundă expresia de dezgust.

Roţile dinţate din străfundul inimii sale s-au pus brusc în mişcare, înnebunite. Suguro ştia clar care era motivul. În seara decernării premiului, ceva se furişase în universul lui, iar mecanismele care până mai ieri se îmbinaseră perfect ajunseseră să nu se mai potrivească.

În unicul său loc de refugiu, cămăruţa de lucru, Suguro stătea cu fruntea pe birou şi încerca zadarnic să se liniştească.

„Nu-i nimic. Acorzi prea mare importanţă lucrurilor.”

Era adevărat. Şi alţi scriitori avuseseră de-a face cu impostori şi puteau să-l înţeleagă. Trebuia să nu-i mai pese şi lucrurile se rezolvau de la sine.

Totuşi nu reuşea să se simtă mai bine, oricât îşi repeta lucrurile astea.

Felurite imagini îi jucau dinaintea ochilor. Figura asemănătoare pe care o zărise la decernarea premiului. Peste ea se suprapunea portretul atârnat pe peretele galeriei de artă. Aveau în comun zâmbetul acela vulgar şi detestabil.

Când soţia sa nu era prin preajmă, intra uneori în baia de la birou şi se uita în oglindă. Un chip dărâmat de

oboseală. Ochii îngălbeniţi. Părul de la tâmple încărunţit. Faţa unui om de şaizeci şi cinci de ani. Avea şaizeci şi cinci de ani şi era încă ros de îndoieli. Era agitat şi speriat ca un şoarece.

A scos limba în oglindă şi şi-a amintit de o scenă dintr-un film nemţesc pe care-l văzuse când era la gimnaziu. În film era vorba despre un actor de teatru bătrân, de şaizeci şi cinci de ani – vârsta lui de-acum –, care se îndrăgosteşte de o tânără şi sfârşeşte prin a fi respins şi cu sentimentele rănite.

„Ăsta eşti tu. Asta e faţa ta. Cât de mult se deosebeşte de portret?”

O voce din adâncul lui îi punea întrebări. Adesea, acestea îi erau adresate celui care ţinuse întotdeauna cont de aparenţe şi de opinia cititorilor şi-l împingeau de la spate.

În noaptea aceea, târziu, l-a trezit ţârâitul telefonului.

„Cine-o fi la ora asta?”

S-a trezit şi soţia lui.

— Vrei să răspund?

— Lasă, mă duc eu.

A ieşit din dormitor şi a aprins lumina în hol. A dus receptorul la ureche şi a spus pe un ton care şi lui i s-a părut supărat:

— Alo! Alo?

La celălalt capăt al firului – nici un răspuns. Cel de dincolo părea să-i pândească reacţia. În cele din urmă, a

închis. Suguro a avut senzaţia că nu fusese doar o simplă glumă proastă şi a rămas în întuneric, ţinându-şi respiraţia.

Sâmbătă seara, când soţia a venit să-i facă ordine în birou, i-a spus:

— Mă duc la cumpărături pe Omote-sandō. Mi s-au terminat creioanele 3B. Şi probabil că diseară am să rămân să dorm aici. Nu prea înaintez cu lucrul...

— Zău?

Soţia ştergea de zor o vază şi nu părea să se îndoiască de cuvintele sale. Ştia că soţul ei nu-şi scria manuscrisele decât cu creioane 3B.

— Poţi să dormi aici, dacă aşa vrei, dar să ştii că mâine e duminică.

— Ah, aşa e!

— Ar trebui să mai mergi şi tu pe la biserică, i-a spus soţia zâmbind, de parcă ar fi glumit cu un copil.

Expresia ei i-a amintit brusc lui Suguro de o carte a unui autor străin. Era o nuvelă care descria relaţia dintre un bărbat între două vârste şi soţia lui. Soţia, bună ca pâinea caldă, făcea tot ce-i stătea în puteri pentru ca soţului să nu-i lipsească nimic. Deretica, schimba aşternuturile, gătea minunat... Bărbatul îi era foarte recunoscător pentru grija pe care i-o purta, dar în acelaşi timp atenţiile ei începeau să-l obosească. Într-o zi a cunoscut o femeie într-un bar şi au ajuns să aibă o relaţie. A vizitat-o şi, în casa ei în dezordine, răsunând de plânsetele copiilor, a aflat liniştea pe care n-o putea găsi lângă soţia sa.

— Da, ştiu, a spus Suguro. Apropo, am să mănânc în oraş.

— Te rog să mă suni diseară.

Suguro se simţea ruşinat că discuţia cu soţia sa îl făcuse să-şi amintească tocmai povestea aceea. A plecat de la birou şi a luat-o pe scurtătură spre Omote-sandō. Ajunsese abia pe la jumătatea urcuşului, dar deja i se tăiase răsuflarea. Bătrâneţea nu-i ataca numai ficatul; se furişa şi-i rodea pe dinăuntru întregul trup. Dacă nu dormea destul, a doua zi era slăbit şi fizic, şi psihic, iar când mergea pe jos mai mult, îl străfulgera o durere la încheietura genunchiului. În momentele acelea simţea că aşa i se apropia încet-încet sfârşitul.

De când nu mai trecuse pe bulevardul Aoyama, se deschiseseră un magazin de pantofi de import şi un altul de discuri. După ce şi-a cumpărat creioanele, a pornit-o la plimbare pe strada presărată cu frunze căzute din copacii înşiruiţi pe margine, sub felinarele deja aprinse. Curând s-a trezit în faţa spitalului de care-i pomenise soţia. Spitalul se afla chiar lângă bulevardul Aoyama. La una dintre ferestre se zărea o tânără în halat care privea strada cu un aer apatic.

Sala de aşteptare era pustie. În faţa farmaciei, un bătrânel zgribulit de frig, probabil un pacient internat, fuma o ţigară. Suguro a oprit o asistentă tânără care tocmai trecea pe lângă el şi a întrebat-o unde e secţia de pediatrie.

— Doriţi să vizitaţi pe cineva? Ştiţi, la pediatrie vizitele sunt limitate pe cât posibil la rude...

— Nu, caut o voluntară care lucrează acolo...

— Cum se numeşte?

— Doamna Naruse.

Asistenta a arătat înspre lift cu un gest neaşteptat, ca şi cum l-ar fi absolvit de păcate, şi i-a spus să meargă la etajul trei. Oare de ce venise s-o vadă pe doamna Naruse, s-a întrebat Suguro în timp ce aştepta liftul, amintindu-şi iar de nuvela autorului străin. Ce anume îi trezise interesul pentru această femeie pe care n-o întâlnise decât o singură dată? După ce îşi cumpărase creioanele, îi venise ideea s-o caute pentru că simţea că putea discuta cu ea şi lucruri despre care nu vorbea cu soţia?

În liftul care urca de la subsol era un doctor tânăr. Când s-au oprit la etajul trei, a ieşit şi el odată cu Suguro.

Îndărătul geamului mat al sălii asistentelor se zăreau siluete albe în mişcare, ca nişte alge pe fundul mării. Suguro fusese multă vreme internat, pe când avusese probleme cu pieptul, şi ştia că la ora aceea nu era prea multă activitate în spital.

— Unde aş putea s-o găsesc pe doamna Naruse, voluntara?

— Doamna Naruse? A venit astăzi?

S-au auzit mai multe voci consultându-se între ele.

— Trebuie să fie la cabinetul de recuperare, i-a răspuns o asistentă.

Suguro a luat-o înainte pe culoar, căutând cabinetul respectiv. Când a trecut prin dreptul toaletelor, l-a văzut pe tânărul medic din lift aranjându-şi părul.

— Unde este cabinetul de recuperare?

— La capătul culoarului.

Doctorul n-a părut surprins de prezenţa lui Suguro. Ba chiar s-a uitat la el şi s-a înclinat uşor. Probabil că-l mai văzuse la televizor şi îl recunoscuse.

Când s-a apropiat de cabinet, a auzit un plânset de copil. A aruncat o privire înăuntru şi a văzut-o pe doamna Naruse, îmbrăcată într-un trening bleumarin, împreună cu o asistentă cu un aer de liceană, ajutând un copil de vreo zece ani să facă exerciţii de mers. Suguro s-a hotărât s-o mai privească puţin din locul în care se afla şi pe urmă să se întoarcă acasă. În ritmul impus de vocea doamnei Naruse şi sprijinindu-se cu mâinile de barele orizontale ale aparatului de recuperare, copilul făcea îndârjit un pas, apoi încă un pas... O fetiţă de şase-şapte ani a apărut în fugă şi s-a agăţat de treningul doamnei Naruse.

— Spune-mi povestea cu Boopie! a rugat-o trăgând-o de mânecă.

Băiatul s-a oprit şi el din mers:

— Chiar, spune-ne povestea cu Boopie!

— Bine, Shige-*chan*, v-o spun dacă mai faci doi paşi, a râs doamna Naruse luând-o pe fetiţă de mână şi trăgând-o uşor spre ea.

— Cine e Boopie? a întrebat asistenta.

— E o poveste pe care am născocit-o eu. Toate animalele din pădure se feresc de lupul cel rău şi-l ţin la distanţă; doar iepuraşul Boopie se poartă prietenos cu el şi-i înmoaie inima.

— Ce drăguţ! Aţi mai inventat şi altele?

— A trebuit! Copiii îmi cereau întruna să le spun poveşti şi cele pe care le ştiam de prin cărţi se terminaseră.

— Le-aţi spus poveşti din astea şi copiilor dumneavoastră?

— Eu n-am copii...

Cei mici şi-au pierdut răbdarea şi s-au apucat s-o tragă pe doamna Naruse de mânecă. Când asistenta le-a făcut observaţie, Shige, băieţelul, s-a pus pe plâns. Doamna Naruse l-a luat în braţe să-l liniştească şi a început povestea lui Boopie. Da, şi-a spus Suguro în gând, asta e lumea nevestei mele; ea şi doamna Naruse seamănă grozav. Şi totuşi, când stătuseră de vorbă despre romanele lui, femeia asta abordase şi problema sexului, ceea ce soţia lui n-ar fi făcut în ruptul capului.

— Iepuraşul a adus nişte gheaţă, ca să-i oblojească lupului ochiul, fiindcă îl durea.

— Da' cu pisica cea rea ce s-a mai întâmplat? a întrebat Shige aşezându-i-se pe genunchi.

— Pisica cea rea stătea la pândă, tupilată lângă potecă.

A înălţat capul şi l-a zărit pe Suguro în uşă. S-a oprit din povestit, surprinsă, şi şi-a dat seama că era îmbrăcată în trening.

— Vai, mă vedeţi în ţinuta asta! a spus râzând, însă uşor jenată.

Până când s-a schimbat şi a coborât, Suguro a aşteptat-o în faţa farmaciei de la parter.

— Îmi cer scuze pentru adineaori, a spus când a apărut, purtând acelaşi palton bej ca în ziua primei lor întâlniri. Iertaţi-mă că v-am făcut să aşteptaţi. Dar să ştiţi că m-aţi luat prin surprindere!

Suguro i-a explicat că soţia lui auzise din întâmplare vorbindu-se despre ea când venise în vizită la spital, cu câteva zile în urmă.

— Se pare că sunteţi faimoasă printre voluntare!

— Nu mai spuneţi! Pesemne pentru că vin aici de multă vreme.

— Unde mergeţi acum?

— Mă duc acasă. Deşi n-am un soţ de care să mă îngrijesc...

Părea că aştepta o invitaţie din partea lui Suguro. Acesta şi-a amintit brusc de un restaurant chinezesc din apropiere, unde se serveau aripioare de pui, şi invitaţia i-a venit firesc pe buze.

— Sigur nu vă deranjează? Nu mergeţi acasă? Nu vă aşteaptă soţia?

— În seara asta va trebui să mănânce singură. Nu progresez deloc cu lucrul. Ştie şi ea foarte bine...

— Ce rău îmi pare! şi-a manifestat doamna Naruse compasiunea, însă doar din vârful buzelor. Apoi a

continuat, de parcă tocmai şi-ar fi adus aminte: Vă rog să-mi iertaţi impertinenţa de data trecută.

Restaurantul chinezesc era surprinzător de aglomerat, deşi nu se înserase încă. Şeful restaurantului, care-l ştia pe Suguro din vedere, i-a condus la o măsuţă din colţ, unde scriitorul mai cinase de două ori cu soţia. Doamna Naruse s-a aşezat în faţa lui, exact pe locul soţiei. Suguro a simţit un junghi în piept, ca şi mai devreme.

— Vă deranjează mâncărurile picante? a întrebat-o încercând să-şi alunge durerea.

— Dimpotrivă, chiar îmi plac. Aici se serveşte mâncare în stilul Sichuan, nu-i aşa?

— Da, de aceea s-ar putea să fie destul de condimentată.

Suguro a comandat *yún bái ròu*, felii de carne de porc cu sos de usturoi, şi *yú tóu shā guō*, capete de peşte foarte picante, apoi a deschis vorba pe un ton glumeţ:

— Ia spuneţi, vă plac mult copiii, nu-i aşa?

— Da. Şi dumneavoastră?

— Ştiu şi eu? Mi-am iubit băiatul ca oricare părinte. Dar s-a căsătorit şi lucrează în străinătate. Nu l-am mai văzut de multă vreme. De ce v-aţi făcut voluntară?

Doamna Naruse a zâmbit.

— Probabil pentru că n-am copii, însă îmi place mult să-i simt lângă mine şi să-i strâng în braţe. Ador moliciunea şi mirosul lor dulceag.

— Ce faceţi când nu lucraţi ca voluntară?

— Un văr de-al meu are un magazin de antichităţi în Kyōbashi, i-a răspuns cu un surâs amar. Zău, parcă mă anchetaţi! Scriitorii pun o sumedenie de întrebări!

— Îmi cer scuze... Sunt multe lucruri despre care aş vrea să discutăm.

Li s-a adus primul fel şi doamna Naruse a început să mănânce cu poftă, ţinând beţişoarele cu delicateţe. Suguro i-a privit ochii mari, fruntea lată şi mişcările buzelor în timp ce mesteca. Avea ceva diferit de soţia lui. Cât au cinat, cei doi au vorbit despre mâncare. Suguro a pomenit despre un restaurant excelent cu specialităţi din peşte, pe care îl descoperise în Hong Kong. Spre marea lui surprindere, doamna Naruse îl ştia şi ea.

— Călătoriţi des în străinătate?

Doamna Naruse a ezitat o clipă.

— Cam o dată la doi ani. Dar călătoriile mele sunt mai speciale...

— Ce vreţi să spuneţi?

— Merg în străinătate cu un anumit scop. În fine... Am citit ieri povestirea dumneavoastră din revista *S* de luna asta, a schimbat doamna Naruse subiectul.

— Vi s-a părut, fără-ndoială, că şi aceasta evită sexul, după cum mi-aţi mai spus, nu-i aşa?

— Vă rog să mă scuzaţi. Adevărul e că m-am simţit foarte prost după ce ne-am despărţit. Abia vă cunoscusem şi v-am spus asemenea lucruri...

— Dimpotrivă, mă bucur că mi le-aţi spus. De aceea mi-aţi şi trezit curiozitatea. Şi totuşi, cum se face că o

persoană ca dumneavoastră, care lucrează ca voluntară la un spital... e atât de interesată de sex?

— Vi se pare deplasat? l-a întrebat doamna Naruse ştergându-se la gură cu şervetul. Ca o voluntară să fie interesată de sex? Mie mi se pare mai ciudat că un scriitor gândeşte aşa. Iertaţi-mi întrebarea, dar nu discutaţi niciodată despre asta acasă?

— Nu, nu abordăm aproape niciodată subiectul. Dumneavoastră obişnuiaţi să vorbiţi cu soţul despre sex?

— Nu, a răspuns doamna Naruse serioasă, clătinând din cap. Sigur că nu. Dar noi aveam o legătură atât de puternică tocmai datorită sexului. Sau, mai degrabă, datorită unui lucru adânc ascuns în interiorul nostru, care ieşea la lumină prin sex. Asta ne unea.

Suguro a avut senzaţia că doamna Naruse atinsese în sfârşit subiectul care-l interesa cel mai mult. Scriitorul din el a simţit emoţia pescarului atunci când peştele muşcă din momeală.

— Nu înţeleg foarte bine ce vreţi să spuneţi..., a spus cu un glas prefăcut în timp ce-şi punea într-un bol nişte orez prăjit, specialitatea restaurantului, care tocmai le fusese adus la masă.

— Nu mă mir.

— Aş fi nepoliticos dacă v-aş ruga să-mi daţi mai multe amănunte?

— Da! a râs ea. E secretul meu şi al soţului meu.

Suguro s-a simţit fermecat de refuzul ei clar. I se părea şi mai misterioasă şi-i stârnea şi mai mult curiozitatea.

— E genul de subiect care trezeşte interesul scriitorilor, a murmurat ca pentru sine, dar doamna Naruse, cu privirile plecate, s-a prefăcut că nu-l aude şi şi-a făcut de lucru cu beţişoarele.

— Aţi spus că sexul scoate la iveală acel ceva ascuns în străfundul sufletului uman.

— Vreţi să mă trageţi de limbă, a râs ea aruncându-i o privire îndrăzneaţă şi deschizând ochii larg. N-am de gând să vă spun mai multe.

— Nu, a ripostat Suguro, nu vă cer să-mi dezvăluiţi secretele vieţii dumneavoastră intime. Povestiţi-mi doar ceea ce nu vă deranjează să împărtăşiţi. Chiar credeţi că sexul scoate la iveală secretele îngropate în adâncul inimilor noastre?

— Da.

— Aşa s-a întâmplat cu dumneavoastră şi cu soţul dumneavoastră, nu-i aşa? Nu vreau să vă aflu secretele... Ce vreau eu să vă întreb este... Turnaţi nişte supă peste orezul prăjit, aşa se mănâncă... Ce vreau eu să vă întreb este când anume v-aţi dat seama că existau nişte secrete ascunse înăuntrul dumneavoastră?

— Nu ştiu să vă spun cum au stat lucrurile cu soţul meu, dar eu nu mi-am dat seama de existenţa *acelor secrete* până la căsătorie, ba nu, până la ceva timp după căsătorie.

— Deci le-aţi observat când eraţi deja căsătorită.

— Da, cred că se poate spune aşa. După ce s-a întâmplat ceva.

— Şi acel ceva... Nu vă fie teamă, nu vă întreb ce anume era... Acel ceva v-a făcut să conştientizaţi anumite lucruri a căror existenţă n-o bănuiaţi, nu-i aşa?

Odată ce curiozitatea lui de scriitor se punea în funcţiune, ca pistoanele unui motor, nu mai era chip s-o domolească.

— Da, mi-am dat seama de secrete a căror existenţă n-o bănuiam, a repetat doamna Naruse punând cu grijă beţişoarele pe farfurie.

— Secrete a căror existenţă n-o bănuiaţi..., a repetat Suguro. A încercat să-şi imagineze diverse posibilităţi, dar expresia doamnei Naruse nu trăda nimic.

Doamna Naruse s-a servit cu orez prăjit, *shí jĭn guō bā*, folosindu-se cu îndemânare de beţişoarele lungi. Mesteca orezul crocant şi din gura ei ieşea un sunet sec. Suguro îi privea mişcările gurii şi-i simţea voluptatea proaspătă. O senzaţie încărcată de erotism, ce îl ducea cu gândul la actul sexual, pe care n-o încercase niciodată luând masa cu soţia lui sau cu oricare altă femeie. Şi asta nu era tot: când mânuiau beţişoarele sau duceau ceşcuţa de *sake* la gură, degetele ei lungi aveau o mlădiere care îi evoca un păianjen înfăşurând firul în jurul prăzii.

— Văd că mâncaţi cu mare poftă, a remarcat Suguro oftând fără să vrea.

— Da? Îmi place să mănânc.

— În legătură cu expoziţia aceea... Aţi spus că o cunoaşteţi pe femeia care a pictat portretul.

— Da.

— V-a vorbit cumva despre mine? Pardon, vreau să spun, despre cel care se dă drept mine.

— Foarte puţin.

— Ce v-a spus?

— Că aţi băut împreună şi că v-a făcut schiţa pentru portret.

— Staţi puţin! Nu e portretul meu, ci al unui impostor! a exclamat Suguro punând jos beţişoarele, cu o expresie aproape disperată. Vedeţi pe faţa mea acel aer dezgustător?

— De ce vă preocupă atât de mult lucrul ăsta? Dacă dumneavoastră sunteţi dezgustător, atunci şi eu sunt o femeie dezgustătoare, i-a răspuns doamna Naruse ridicând privirea către el.

Suguro nu înţelegea ce voia să spună prin „femeie dezgustătoare" şi n-a zis nimic. Doamna Naruse a întins mâna şi a început să mănânce din grămăjoara de creveţi din farfurie. Suguro îi vedea dinţii mişcându-se în spatele buzelor închise. Expresia ei pe când savura mâncarea îi amintea lui Suguro de ceva. Asta era! Expresia carnivorelor care îşi devorau prada. Femeia mămoasă, înconjurată de copii la spital ceva mai devreme, se transformase în cu totul altcineva.

— Parcă sunteţi o persoană complet diferită, i-a spus oftând din nou.

— Adică?

— Chipul dumneavoastră în timp ce mâncaţi... mi-e greu să-l asociez cu expresia pe care o aveaţi la spital.

— Dar e normal! Nu există om care să aibă o singură înfăţişare şi o singură expresie.

Preţ de o clipă, Suguro s-a întrebat dacă asta era expresia pe care o avea şi în braţele soţului.

— Aşadar, aveţi mai multe înfăţişări şi mai multe personalităţi?

— Dar dumneavoastră?

— Presupun că da! Dacă n-aş avea, n-aş putea scrie romane.

— Aşa sunt şi eu.

Un chelner în haină albă a condus la masa de alături un cuplu tânăr. Bărbatul părea să fi venit direct de la sala de sport din apropiere, unde jucase pesemne o partidă de tenis. Şi-a pus racheta pe un scaun liber.

— Ce alte personalităţi mai aveţi?

— Ia uitaţi-vă, ninge! a schimbat vorba doamna Naruse. Părul tânărului sclipea pe ici, pe colo, ca presărat cu stropi de rouă. Erau fulgi de zăpadă care se topeau.

— Chiar n-aţi putea să-mi spuneţi? a insistat Suguro. Sub nici o formă?

— Poate că... poate că odată am să vă povestesc, a murmurat ea zâmbind.

— Ia te uită ce ninge afară! a spus prietena lui Kobari ca pentru sine în timp ce deschidea fereastra ca să bage în casă dresurile puse la uscat. Auzindu-i vocea, ziaristul a ascuns repede fotografia sub o carte. Dar prietena lui a dispărut direct în bucătărie, aşa că a scos-o din nou.

Femeia cu ochelari avea o curea înfăşurată în jurul gâtului şi buzele uşor întredeschise. I se zărea limba, iar lichidul care i se prelingea din gură îi păta bărbia ca zaţul de cafea. Pe chip nu i se citeau urmele agoniei, dimpotrivă, părea că zâmbeşte. Un zâmbet fericit.

Pusese mâna pe fotografie cu totul întâmplător, chiar în acea după-amiază, când îl vizitase pe un prieten fotograf care lucra exclusiv pentru reviste ca *Focus* şi *Friday*.

În acel apartament de bloc, închiriat împreună cu alţi colegi de breaslă şi transformat în birou, o mulţime de fâşii de film atârnau întunecate la ferestre, ca nişte ciorapi de damă, iar pe o masă mare erau întinse o grămadă de fotografii proaspăt developate. Fiindcă prietenul lui avea treabă în camera obscură, Kobari s-a uitat pe fotografii, citind explicaţiile scrise la repezeală cu pixul pe spate: *Pervers arestat în staţia Shinjuku şi victima sa, elevă de liceu*; *Actriţă renumită îşi întâlneşte tatăl natural, pe care nu l-a văzut din copilărie*. Mâna lui Kobari, care până atunci împrăştiase pozele ca pe nişte cărţi de joc, s-a oprit ca paralizată.

— Auzi? l-a strigat pe prietenul său.

— Ce vrei?

Uşa camerei obscure s-a deschis şi prietenul, în halat de lucru, a scos capul, nervos.

— Ce-i cu poza asta?

Prietenul a aruncat o privire la fotografia pe care i-o arăta Kobari.

— E de la o petrecere ţinută într-un hotel mai special din Roppongi, organizată de o revistă de schimb de neveste. De data asta s-au adunat mai mult indivizi cu gusturi ciudate... Dar, în ziua de azi, asemenea petreceri nu mai sunt chiar atât de ieşite din comun la Tokyo şi mă întreb dacă o s-o cumpere vreo revistă... în orice caz, am să le-o arăt celor de la *Friday*.

— Ai cunoscut-o pe femeia asta?

— Care? Stai să văd...

Îi ieşeau aburi din gură. Când s-a întins, prin spatele lui Kobari, să ia fotografia, halatul său a răspândit un iz puternic de chimicale.

— Hmm... Nu-mi mai aduc bine aminte... S-au adunat vreo doisprezece-treisprezece inşi şi la început toţi erau relativ retraşi, dar în scurt timp atmosfera a devenit de-a dreptul deşănţată... A, acum îmi amintesc! Tipa asta părea foarte apreciată de bărbaţii cu anumite gusturi. O strigau Mot-*chan*...

— Nu purta ochelari?

— Nu mai ştiu. O cunoşti?

— Oarecum. Unde e hotelul ăsta?

— E Château Rouche din Roppongi.

Kobari şi-a vârât între buze o ţigară, fără s-o aprindă, şi s-a uitat la altă fotografie. Aici nu purta ochelari, dar era cu siguranţă aceeaşi femeie. Îşi amintea figura şi trupul ei plinuţ de când stătuseră de vorbă în cafeneaua de pe strada Sakura. În poză, ea şi trei-patru bărbaţi complet dezbrăcaţi dădeau noroc, cu sticlele de bere şi paharele

ridicate. În fundal se mai distingeau câţiva bărbaţi şi femei care priveau în altă parte.

Înainte de toate, Kobari s-a uitat după silueta lui Suguro. Erau doi bărbaţi slabi care-i semănau, dar unul dintre ei avea cu siguranţă altă vârstă. Celălalt ar fi putut fi scriitorul, dar nu băga mâna-n foc. Mai demnă de atenţie era însă imaginea neclară a unei femei care stătea cu spatele: ceva din aerul ei îi amintea de femeia în vârstă pe care o urmărise de curând prin oraş.

— Cum de-ai reuşit să te strecori?

— Am avut o pilă. Nu-i uşor să fii fotograf! Trebuie să arunci momeala în cele mai diverse locuri.

— Pot să împrumut poza asta numai pentru o zi? N-am să-ţi rămân dator!

Când prietenul lui, care nu se prea pricepea la limbi străine, a pomenit de Château Rouche, Kobari a intuit că era vorba, de fapt, de Château Rouge. Un hotel sado-maso pe care-l ştiau bine toţi cei cu asemenea preferinţe.

A împrumutat fotografia şi a luat metroul până în Roppongi. Din câte îi povestise prietenul său, se părea că femeia cu ochelari rotunzi, Mot-*chan*, cum o strigau bărbaţii care-i împărtăşeau gusturile, era foarte cunoscută în zonă. În cazul ăsta, putea să întrebe la Château Rouge şi avea şanse mari să culeagă informaţii mai amănunţite. Cu informaţiile acelea putea să dea în vileag adevărata faţă a lui Suguro.

O jumătate de oră mai târziu, Kobari a reuşit s-o ademenească pe patroana de la Château Rouge într-un băruleţ din apropierea hotelului.

— Ce porcărie! a exclamat ea încruntându-se, ţinând o ţigară Salem între degetele cu unghii vopsite în roşu rubiniu. Cum e o petrecere din asta, cum veniţi să faceţi poze! Fiindcă sunteţi reporteri, nu-i aşa? Fata aia n-are nici o legătură cu mine. La început a venit la noi cu un bărbat, să se distreze, pe urmă a devenit una din angajatele noastre obişnuite, iar acum ne mai ajută din când în când... atâta tot.

— La ce vă ajută?

— Sunt puţine fetele care acceptă rolul de masochiste. Câştigă mai mulţi bani decât sadicele, dar fiindcă mai sunt şi clienţi violenţi, toate se feresc... Însă ea e profesionistă.

— Ce anume face?

— Nu pot să-ţi explic aşa, în două cuvinte.

Femeia în jur de patruzeci de ani avea faţa prelungă şi purta nişte ochelari mari, cu lentile colorate. Ochelarii erau prinşi pe după gât cu un lănţişor care zdrăngănea de fiecare dată când sufla fumul de ţigară.

— Ce înseamnă masochistă profesionistă?

— Cum să-ţi spun...

Femeia a suflat fumul şi a stat puţin să se gândească.

— Pe scurt, Mot-*chan* îşi doreşte sincer să moară.

— I s-a întâmplat vreo tragedie?

— Tragedie?

— Ceva dureros care s-o facă să-şi dorească moartea.

Femeia l-a privit cu atenţie şi un zâmbet trist i s-a ivit pe buze, ca un val mic ce brăzdează suprafaţa apei.

— E clar că nu ştii nimic... Fata aia e masochistă! Masochiştii iubesc durerea.

— Poţi să-mi spui cu ce fel de bărbaţi venea aici?

— Noi păstrăm cu mare grijă secretele clienţilor noştri. Ne vizitează tot felul de oameni: actori celebri, jucători de baseball, oameni de afaceri.

A spus lucrul ăsta cu mândrie, de parcă s-ar fi fălit cu clientela pe care o atrăgea hotelul ei, apoi a sorbit din vinul roze pe care-l comandase.

— Dar scriitori? Vă frecventează şi scriitori cunoscuţi?

Expresia patroanei a rămas neschimbată, dar mâna în care ţinea ţigara a tremurat puţin.

— Ştiu şi eu?

— N-am să-ţi creez neplăceri, a insistat Kobari.

— Trebuie să plec. Am treabă la hotel.

La televizor, Suguro îi părea lui Kobari puţin mai gras, dar cu patru-cinci ani mai tânăr. Totuşi, când se mişca, pe gât şi pe obraji se distingeau riduri şi umbre obosite, semne clare ale vârstei.

— Maestre Suguro, v-aţi petrecut mulţi ani din viaţă încercând să zugrăviţi în romanele dumneavoastră păcatele lumeşti..., spunea moderatorul emisiunii.

La început, Kobari nu şi-a dat seama dacă bărbatul cu faţă prelungă, care vorbea pe un ton voit antrenant, era prezentator de televiziune sau critic literar.

— Ce este păcatul, din perspectiva operei dumneavoastră?

Camera de filmat s-a oprit pe chipul lui Suguro, care clipea.

— Cred că păcatul are un caracter dual, a răspuns scriitorul cu o voce puţin gâtuită, poate din cauza emoţiei. Pentru a putea trăi în societatea actuală, în fiecare zi suntem nevoiţi să ferecăm în adâncul sufletului nostru dorinţe şi porniri instinctuale. Există în noi un loc anume unde le zăgăzuim, aşa-numitul tărâm al inconştientului, a spus, arătând spre pieptul lui. Dorinţele şi pornirile înfrânate nu se sting, ci trăiesc în inconştient, aşteptând ocazia să iasă din nou la suprafaţă. Când erup într-o formă distorsionată, de multe ori se întâmplă să dea naştere acelor acţiuni pe care eu le numesc păcat.

— Domnule Suguro. Vă rog, pentru că suntem la o emisiune, aţi putea să explicaţi aceste lucruri mai pe înţelesul telespectatorilor noştri? a spus moderatorul înclinând capul şi zâmbindu-i îndatorat.

Preţ de o clipă, Suguro a părut dezamăgit, însă a continuat:

— Ca să vă dau un exemplu... În societatea în care trăim, de multe ori suntem răniţi în mândria noastră, nu ne putem satisface dorinţele sau alimenta sentimentul de superioritate.

— Sigur, asta se întâmplă zi de zi.

— În asemenea momente, nu putem să-i aruncăm în faţă nemulţumirea noastră celui care ne-a pricinuit-o,

pentru că relaţia noastră ar avea de suferit. De aceea, zi de zi, ferecăm în adâncul nostru nemulţumirile şi suferinţele, dar ele nu dispar. Nici instinctele înfrânate nu dispar. Eu cred că toate se adună în străfundul inimii noastre, mocnind precum jăraticul.

— Aveţi o concepţie foarte freudiană.

— Puteţi s-o consideraţi şi aşa... La un moment dat, jăraticul se aprinde şi izbucnesc flăcările.

— Am înţeles. De fapt, toţi protagoniştii romanelor dumneavoastră par sufocaţi de vieţile lor şi, în agonia luptei, sfârşesc prin a comite păcate.

— Aşa e. Personajele mele agonizează şi în cele din urmă păcătuiesc.

Clipea şi vorbea răguşit – detalii mărunte ce lăsau să se vadă temperamentul emotiv al scriitorului. Din imaginile în prim-plan, Kobari a remarcat, pentru prima oară, că faţa scriitorului avea ceva asimetric. Avea ochii inegali. Dreptul era mai mare decât stângul. Fiecare părea să se uite la altceva, ca într-un tablou de Picasso.

Personalitate multiplă... Cuvintele apăruseră parcă pe ecran, ca o etichetă, sub imaginea lui Suguro. Kobari şi-a amintit că citise undeva, probabil într-o carte de popularizare apărută de curând, că ochii de mărime inegală sunt adesea semnul unui caracter duplicitar.

— Aşadar, dumneavoastră susţineţi că păcatul ia naştere nu în conştient, ci mai degrabă în inconştient? a întrebat moderatorul cu faţa prelungă.

Suguro a rămas o clipă perplex, apoi l-a corectat:

— Nu. Ca să fiu mai precis, cred că fiecare păcat e legat, într-un fel sau altul, de inconştient.

— Aşadar, ne putem gândi la inconştient ca la o matcă, un cuib al păcatului? Acesta este conceptul de păcat în care credeţi dumneavoastră?

— Eu... Eu nu sunt teolog, a spus Suguro clipind din ochi. Ar fi mai bine să puneţi întrebarea aceasta unui specialist. Eu am ajuns pur şi simplu la părerea asta stând şi scriind.

— Serios?

Era prima oară când moderatorul dădea semne de sinceră curiozitate.

— Absolut întâmplător, acum câteva zile, i-am pus aceeaşi întrebare profesorului şi preotului Takemoto, specialist în studii budiste. Se pare că doctrina Conştiinţei Pure din şcoala Mahāyāna reflectă un mod de gândire similar cu acela pe care tocmai ni l-aţi prezentat dumneavoastră.

Suguro a încuviinţat din cap.

— Avem un material înregistrat cu interviul pe care ni l-a acordat profesorul Takemoto şi vă invit să-l urmăriţi împreună cu telespectatorii noştri. Spre regretul nostru, profesorul Takemoto este plecat la Paris, la o conferinţă internaţională de filosofie budistă, şi nu ne-a putut onora cu prezenţa în această seară.

Pe ecran s-au ivit dintr-odată nişte dungi oblice roşietice, apoi a apărut silueta unui om energic, ras în cap, cu mâinile aşezate cuviincios pe genunchi.

— Aşadar, budismul ne învaţă, din timpuri străvechi, că inima omului este călăuzită de inconştient?

Acelaşi prezentator, aşezat lângă profesor, încerca să-l ghideze pe acesta spre un anumit subiect.

— Cred că e o afirmaţie corectă.

— Cum este numit inconştientul în doctrina Mahāyāna?

— Am să vă explic, a spus preotul, de parcă ar fi avut replica pregătită dinainte. Noi îl numim Conştiinţa Manas şi Conştiinţa Ālaya. Prima reprezintă conştiinţa de sine. Acesta e locul unde ne punem pe noi înşine în centrul fiecărui eveniment, unde considerăm că atragem tot ce ne înconjoară şi unde ne gândim numai la binele propriu... Pe de altă parte, cea de-a doua este locul unde se învârtejesc nenumăratele seminţe ale dorinţelor şi poftelor trupeşti care ne pricinuiesc atâta suferinţă.

— Când spuneţi „seminţe”, vă referiţi, presupun, la termenul sanscrit *bīja*. E adevărat că dorinţele şi poftele trupeşti sunt considerate păcate în budism?

— Da, se poate spune şi aşa.

— Şi aceste seminţe, care sunt sursa păcatului, se învârtejesc în inconştientul nostru?

— Întocmai. Noi le numim „seminţele dorinţelor lumeşti”.

Pe ecran s-au ivit din nou nişte dungi oblice, apoi a apărut imaginea lui Suguro în studio.

— Domnule Suguro, aş spune că ideile prezentate în material se aseamănă mult cu gândirea dumneavoastră...

Suguro a încuviinţat, oarecum încurcat.

— Aţi studiat doctrina Mahāyāna? Ştiu că sunteţi creştin, dar...

— Nu, n-am studiat budismul. Aşa cum v-am spus mai devreme, mi-am format modul de gândire pe măsură ce scriam.

Kobari şi-a dat seama, din umbrele tulburi de pe fruntea lui Suguro, cât de mult îl ajunsese oboseala. A întins mâna spre televizor şi a închis sonorul. Vorbele docte şi preţioase ale celor doi s-au stins, dar ziaristul a urmărit în continuare faţa lui Suguro, pe care se mişcau doar buzele.

„Are un ochi mai mare şi unul mai mic.” Kobari nu ştia dacă acesta era semnul unei duble personalităţi, dar chipul lui Suguro avea nişte pete întunecate. Ziaristul nu-şi dădea seama limpede ce semnificaţie aveau petele, dar în mintea lui reprezentau partea ascunsă a scriitorului, pe care nimeni n-o observase.

— Şarlatan nenorocit! i s-a adresat bătrânului scriitor, care încă mai dădea din gură pe ecran.

A întins mâna şi a deschis din nou sonorul.

— Aşa? Deci pentru dumneavoastră inconştientul este cuibul păcatului, dar în acelaşi timp este şi cuibul mântuirii?

Conversaţia înaintase destul de mult între timp.

— Da, aşa mi se pare. Cred că păcatul reprezintă, mai mult decât mântuirea de sine, dorinţa oamenilor de renaştere.

— Renaştere?

În ochii moderatorului s-a ivit din nou o curiozitate vie şi neprefăcută. Suguro a încuviinţat.

— E adevărat că personajele mele se luptă cu situaţii sufocante şi apoi păcătuiesc, dar dacă ne gândim la păcat... pentru ele păcatul este, în final...

Suguro îşi căuta cuvintele, părând să urmărească în acelaşi timp reacţia moderatorului.

— Pentru ele, păcatul este, în final... o expresie a năzuinţei lor spre o viaţă nouă, diferită de cea pe care au dus-o.

— Oare asta se poate numi mântuire? l-a întrebat celălalt perplex.

— Poate că nu e termenul cel mai potrivit, dar posibilitatea mântuirii este cuprinsă în păcat.

— Posibilitatea mântuirii este cuprinsă în păcat? Iată o idee foarte originală... Este cumva o învăţătură creştină?

— Ştiu şi eu?

Suguro a părut din nou iritat. A clătinat uşor din cap şi a continuat:

— Probabil că nu e o învăţătură creştină. Dar asta am ajuns să cred eu stând şi scriind...

— Şi această idee se aseamănă mult cu unul din conceptele gândirii budiste, şi anume cu conceptul de neseparare a binelui de rău, care afirmă că binele şi răul nu sunt două lucruri distincte...

— Într-adevăr? Şi totuşi, nu din învăţăturile budiste am tras concluzia că posibilitatea mântuirii este cuprinsă în păcat...

— Înţeleg. Aş vrea să vă mai arăt un fragment din discuţia cu profesorul Takemoto...

Pe ecran au apărut din nou linii oblice şi apoi imaginea preotului, cu o înfăţişare protocolară.

— Aşadar, în Conştiinţa Ālaya se învârtejesc seminţele dorinţelor şi poftelor trupeşti, care devin sursa păcatului. Dar, din câte ştiu, doctrina Mahāyāna susţine că şi seminţele mântuirii sălăşluiesc în Conştiinţa Ālaya.

— Aşa e.

Preotul a aruncat o privire peste notiţele aşezate pe masă, în faţa sa. Gestul lăsa să se întrevadă caracterul onest şi oarecum timid al învăţatului budist.

— Acestea se numesc „seminţele purităţii”. Aşa cum, în corpul nostru, celulele albe distrug bacteriile, seminţele purităţii le învăluie pe cele ale dorinţelor lumeşti, în care sălăşluieşte posibilitatea dorinţelor şi a poftelor trupeşti, şi le purifică puţin câte puţin.

— Într-adevăr? Aşadar, am putea spune că, în învăţătura budistă, inconştientul este matca păcatului, dar în acelaşi timp este şi matca mântuirii lui Buddha?

— Sigur, în linii mari, se poate spune şi aşa.

Uşa de la intrare s-a deschis cu zgomot şi prietena lui Kobari, încărcată de cumpărături, l-a strigat:

— Eşti acasă? E un frig groaznic afară!

A trecut pe lângă reporterul lungit pe canapeaua murdară, cu ochii ţintă la televizor, şi a continuat:

— Mă întreb dac-o să ningă iar.

— Şi acest concept al doctrinei Mahāyāna mi se pare foarte asemănător cu ideile pe care le exprimă scrierile dumneavoastră, domnule Suguro.

— Care concept?

— Chiar nu v-a influenţat budismul, domnule Suguro?

— Nu. Nu cred. Cel mult, e posibil să am în sânge o asemenea influenţă de la străbunii mei... Pentru că sunt scriitor japonez, nu european sau american.

— De ce te uiţi la o chestie atât de plictisitoare? a întrebat mirată prietena lui Kobari în timp ce punea pe canapea un coş de cumpărături plin ochi cu fire de ceapă şi pungi de plastic.

— Taci din gură! Lucrez!

Kobari nu asculta „chestia plictisitoare”. Se concentra de fapt asupra feţei scriitorului, care apărea în prim-plan pe ecran. Asupra ochilor asimetrici şi a umbrelor întunecate. Dacă te uitai doar la unele părţi ale feţei, îi dădeai în jur de cincizeci de ani, dar ridurile de pe gât, atunci când şi-l mişca, îi trădau vârsta înaintată. Kobari simţea cât îl obosise pe scriitor, neobişnuit cu astfel de apariţii televizate, dialogul acela. În plus, oricât de priceput era să înşele publicul prin vorbe meşteşugite, camera de televiziune surprindea umbrele tulburi în care se ascundeau secretele sale nebănuite şi le scotea la iveală.

Suna telefonul. Suguro i-a auzit ţârâitul insistent de cum a intrat pe uşa biroului, când s-a întors de la plimbare. Din seara aceea mai primise telefoane în miez de noapte,

iar asta nu doar o dată sau de două ori. Celălalt nu scotea o vorbă, părând să-i pândească reacţiile prin receptor. A lăsat telefonul să sune şi, într-un final, zgomotul persistent s-a oprit, resemnat parcă.

S-a uitat în cutia de scrisori, dar pesemne că poştaşul întârziase astăzi, pentru că era goală. A intrat în camera de lucru şi a aprins lampa de birou. Lumina blândă, care îi era atât de dragă, a învăluit suportul pentru creioane şi ceasul de pe masă. Tic-tacul ceasului, marcând secundele, adâncea şi mai mult tăcerea din încăpere. Cu bărbia sprijinită pe braţe, în singurătate, a revăzut cu ochii minţii imaginea doamnei Naruse savurând orezul prăjit, *shí jĭn guō bā*. Expresia ei îi revenea în minte de câteva ori pe zi, sporindu-i şi mai mult curiozitatea. Ce fel de femeie era? Dincolo de înfăţişare, doamna Naruse avea ceva misterios, care-l stimula pe Suguro ca scriitor. În seara aceea, la restaurant, o rugase în glumă să-i trimită scrisori, dar nu şi-o închipuia dând curs rugăminţii.

Telefonul a început să sune din nou. A încercat să-l ignore, dar nu s-a oprit nici măcar după un minut. A cedat şi a ridicat până la urmă receptorul.

— Maestrul Suguro? l-a întrebat o voce apăsătoare. Numele meu este Kobari şi sunt reporter…

— Kobari? Suguro a tăcut o clipă, apoi a continuat. Dumneata l-ai contactat pe prietenul meu, Kanō, nu-i aşa?

— Da. Dacă se poate, aş vrea să stăm de vorbă.

— Despre ce? Tot despre zvonul acela absurd că aş frecventa locuri dubioase?

— Mi-e greu să vă spun la telefon. Dacă am putea vorbi faţă-n faţă, cred că s-ar reduce pericolul unor interpretări greşite de ambele părţi...

— În ce sens, „interpretări greşite”?

— Ar fi neplăcut pentru dumneavoastră dacă aş scrie ceva bazat doar pe judecata mea.

Tonul mirosea a ameninţare şi Suguro a răspuns morocănos:

— Bine, atunci. Dar nu vreau să ne întâlnim la mine la birou.

— Atunci v-ar deranja să veniţi până în Roppongi? Chiar acum, dacă s-ar putea.

„Cu cât pui capăt mai repede poveştii ăsteia, cu atât mai bine”, i-a şoptit o voce lui Suguro. Cu inima bătându-i puternic, a întrebat unde era locul de întâlnire. Când a plecat, a cules de pe jos, din holul de la intrare, cele două-trei plicuri livrate de poştaş prin fanta din uşă şi le-a îndesat în buzunar.

Taxiul şi-a croit încet drum prin peisajul nocturn al străduţelor cu magazine şi s-a oprit în faţa bufetului indicat de reporter. În clipa în care a deschis uşa, l-a recunoscut pe bărbatul aşezat la o masă, cu un pahar cu apă în faţă. Era cel care nu-l slăbise din ochi la sesiunea de autografe.

— Ne-am mai întâlnit, nu-i aşa? La librăria Kinokuniya.

Celălalt a ignorat salutul acesta şi i-a făcut semn cu bărbia spre o fotografie aşezată pe masă.

— O cunoaşteţi pe femeia asta?

Suguro s-a uitat la fotografie şi a răspuns acru:

— N-o cunosc.

— Serios? Vă rog să vă uitaţi mai bine. Chiar n-aţi mai văzut-o?

— Nu! Habar n-am cine e.

— Sunteţi sigur?

Ochii lui Kobari erau tăioşi, ca ai unui poliţist care interoghează un suspect.

— Sunt sigur!

— Dar... fata asta mi-a spus că v-aţi distrat cu ea. Şi că pe urmă v-a făcut portretul. E pictoriţă în devenire şi face crochiuri pe strada Sakura.

— Dumneata glumeşti! Nu-mi amintesc nimic de genul ăsta.

— Şi totuşi... fata este prietenă cu o cunoştinţă de-a dumneavoastră, o doamnă...

— O doamnă, cunoştinţă de-a mea? Cine anume?

— Doamna cu care aţi stat de vorbă la cafeneaua de pe strada Takeshita.

Abia acum înţelegea! Reporterul era bărbatul pe care-l zărise în stradă, cercetând atent cafeneaua, când se întâlnise prima oară cu doamna Naruse.

— Şi ce dacă? a izbucnit Suguro. Ce, n-am voie?

— Dacă doamna şi fata din fotografie sunt prietene, mi-e destul de greu să cred că n-o cunoaşteţi şi dumneavoastră.

— Ce obrăznicie! a spus Suguro roşu de enervare. Dacă mai spui lucruri deplasate, mă ridic şi plec! N-ai decât să faci ce vrei, dar în cazul ăsta am să-mi iau şi eu măsuri.

— Îmi cer scuze dacă am fost nepoliticos, a bătut Kobari în retragere, schimbând tactica. Dar adevărul este că circulă despre dumneavoastră nişte zvonuri nu tocmai frumoase. Şi la decernarea premiilor a venit o femeie care a făcut scandal, ţineţi minte?

— Ţin minte. Dar zvonurile astea n-au nici o legătură cu mine.

— Păi atunci n-ar fi mai bine să vă explicaţi, într-o formă sau alta?

Kobari a băut apa din pahar. Când barmanul a venit să ia comanda, i-a mai cerut pe un ton repezit nişte whisky cu apă.

— Chiar şi la mine au ajuns informaţii venind de la oameni care v-au văzut prin diverse locuri.

— Nu e vorba despre mine, ci despre un impostor. O adevărată pacoste.

— Puteţi afirma lucrul ăsta cu certitudine? Atunci, nu vreţi să mergeţi cu mine până undeva, aproape, să vorbim cu o femeie? O să înţelegeţi de ce. N-o să dureze mai mult de zece minute. Doar sunteţi sigur pe dumneavoastră, nu-i aşa?

— Normal că sunt! Să mergem, i-a răspuns prompt Suguro, dar imediat a început să se întrebe dacă nu căzuse într-o cursă întinsă de reporter.

Când au ieşit din bufet, o rafală de vânt a răbufnit dinspre o alee laterală. Kobari a adoptat un ton mieros:

— Ştiţi, am şi eu mulţi prieteni care sunt mari admiratori ai dumneavoastră...

Faţa lui Suguro s-a crispat, dar n-a zis nimic.

La prima vedere, Château Rouge era o clădire banală, cu trei nivele. Ca să nu fie văzuţi, clienţii intrau în incintă direct cu maşina, ca la moteluri.

— N-aş vrea să vă pricinuiesc nici un fel de necazuri, aşa că vă rog să mă aşteptaţi aici.

Kobari l-a lăsat pe scriitor în stradă şi a dispărut în spatele porţii. Suguro şi-a ascuns faţa în gulerul hainei Burberry. Când se apropia vreun trecător, cobora privirile şi-şi lua o figură de călugăr ascet.

Kobari s-a întors cu o femeie între două vârste. Cu ochelarii ei de soare, aducea a patroană de casă de modă sau de butic de lux, genul de femeie pe care-l întâlneşti adesea prin Roppongi, dar era de fapt patroana clubului.

— Vă rog să poftiţi înăuntru! Îmi închipui că vă este frig aici, i s-a adresat pe un ton amabil lui Suguro. Domnul celălalt m-a întrebat insistent dacă o cunoaşteţi pe Mot-*chan* şi dacă aţi mai venit pe la noi să vă distraţi, i-a explicat zâmbind.

— Adevărat?

Suguro se străduia să-şi facă din femeie un aliat.

— Aş vrea să negaţi şi dumneavoastră categoric. Individul ăsta e un aşa-zis reporter, care scrie articole de prost gust despre scandaluri... Nu ştiu de ce, dar i-a

căşunat pe mine. Intenţionez să-l dau în judecată dacă publică vreo scorneală despre mine. Şi atunci am să vă rog, cu tot deranjul, să depuneţi mărturie.

— Vai de mine! Avem mulţi clienţi importanţi şi clubul nostru ar risca să-şi piardă credibilitatea!

— Atunci spune limpede! a intervenit Kobari cu un aer triumfător.

— În cazul ăsta... o să vă arăt un film. Dacă-mi promiţi că n-o să scrii o vorbă despre el.

— Un film?

— Da. Filmul de la petrecerea din ziua respectivă. O să ţi-l arăt şi, dacă domnul scriitor nu apare nicăieri, trebuie să promiţi că nu publici nimic despre club.

Kobari a încuviinţat din priviri. Suguro n-a obiectat nici el. Au urmat-o pe femeie şi au intrat în clădirea pustie a clubului, la ora aceea încă închis. Totul în jur mirosea a piele vopsită. Lângă biroul în dezordine se afla o cămăruţă de oaspeţi cu o canapea foarte decolorată şi un televizor. Pe televizor era aşezată o păpuşă din ceramică de Hakata.

— Pictura asta e făcută de Mot-*chan*, a spus patroana arătând din priviri spre tabloul de pe perete.

Pe pânza de un galben maroniu era desenat un vârtej ca o cochilie de melc. Liniile vârtejului erau pictate cu roşu închis.

— Nu înţeleg tablourile abstracte, a zis Kobari aruncându-i doar o privire în treacăt.

Patroana s-a aşezat pe vine, a băgat caseta video în aparat şi i-a dat drumul. Pe ecran s-au ivit mai întâi nişte

linii albe, apoi, dintr-odată, a apărut o cameră destul de mare, în stil occidental, în care dansau bărbaţi şi femei. Toţi erau dezbrăcaţi şi aveau feţele acoperite cu măşti negre. Mişcările lor semănau cu mlădierea unor copaci în bătaia vântului. După conturul pântecelor şi al sânilor, se vedea că nu toate femeile erau tinere, iar unii bărbaţi erau şi ei graşi şi respingători.

— E filmat aici?

— Nu! Am închiriat un loc în altă parte. Pentru petrecerea de aniversare a trei ani de la deschidere.

— E un hotel din Yoyogi, nu-i aşa?

Kobari a rostit pe neaşteptate numele hotelului. Femeia s-a făcut că nu-l aude.

— Aici toţi erau încă în faza de tatonare, le-a explicat cu un aer nostalgic.

— Tatonare?

— Da, faza în care nu se cunosc încă bine şi încearcă să se simtă unii pe alţii.

Scena s-a schimbat. O femeie între două vârste stătea cu braţele şi picioarele răsfirate, în timp ce trei bărbaţi mascaţi o abordau din trei direcţii. Imaginea camerei de filmat era fixată asupra capetelor bărbaţilor, care se agitau febril, ca nişte câini însetaţi ce lipăie apă. Prin mintea lui Suguro se perindau nume de vinuri franţuzeşti învăţate cu mulţi ani în urmă: Médoc, Saint-Émilion, Entredeux-Mers. Era probabil din cauza vârstei. Spre deosebire de tinereţe, acum, la şaizeci şi cinci de ani, când îi vedea pe alţii

făcând sex, îl încerca doar un sentiment de singurătate şi tristeţe.

— Ce plictisitor! a exclamat Kobari, sătul şi el de aceleaşi mişcări repetate la nesfârşit. A scos o ţigară din pachet, dar n-a aprins-o, ci s-a jucat cu ea, răsucind-o între degete. Filmul ăsta n-are pic de originalitate. Toţi fac acelaşi lucru. Mă mir că nu li se urăşte...

— Motoko a fost singura care a juisat, a murmurat femeia. Chiar după aceea...

— Chiar după aceea?

— Da. Scena asta plictisitoare nu mai durează decât foarte puţin.

Într-adevăr, scenele de amor au mai continuat ceva timp. Poziţiile şi gesturile se schimbaseră puţin, dar atmosfera aceea falsă şi sordidă persista încă.

Ecranul s-a întunecat şi după o clipă s-a ivit o lumină lăptoasă. Apoi, fără nici un fel de preambul, a apărut chipul unei femei, cu gura căscată larg. Ţinea ochii deschişi, dar după expresie ai fi zis că-i oarbă. În păr avea nişte pete gri, ca nişte ghemotoace de praf. Kobari a recunoscut-o în sfârşit pe femeia cu ochelari.

Camera video a coborât. O mână se înfăşurase în jurul gâtului lui Motoko şi strângea. Mâna unui bărbat, cu inel pe deget.

— Ce-i chestia aia albă din părul ei? a întrebat Kobari răguşit.

Vocea îi trăda agitaţia.

— Pe Mot-*chan* o chinuie patru bărbaţi. Unul a stropit-o cu nişte ceară fierbinte de la o lumânare... Uite, ceara i se prelinge pe umăr. Are câteva picături şi în păr. Fiindcă se tot ruga să fie strangulată, altul s-a apucat s-o sugrume...

Motoko priveşte în tavan, cu ochii pe jumătate închişi şi cu buzele întredeschise. Scoate limba şi o mişcă în stânga şi-n dreapta, de parcă ar avea gâtul uscat de sete. Apoi, pe măsură ce strânsoarea devine tot mai puternică, faţa ei se luminează în extaz – e limpede că savurează senzaţia de alunecare în tunelul morţii. O parte din capul bărbatului a acoperit imaginea.

Patroana a spus cu mândrie:

— Vedeţi câtă grijă am avut să nu filmăm feţele clienţilor! În momentul ăla câţiva îşi dăduseră deja jos măştile.

— Ia uite cum îşi mişcă gura, ca un peşte! Probabil c-o doare, a zis Kobari scuturându-şi umerii cu o expresie dezgustată. Pentru el, lumea de pe ecran nu era altceva decât o aberaţie.

— Trebuia s-o auzi cum striga, a ripostat patroana pe un ton tăios, de parcă fusese ea însăşi insultată.

— Ce striga?

— „Omoară-mă!”

— Aha, în genul „Vai, mor!”?

— Nu, altfel. Masochiştii adevăraţi îşi doresc sincer să fie omorâţi. Chiar vor să moară. Şi ea spunea adesea lucrul ăsta. Spunea că de obicei îi e frică de moarte şi doar în acele momente vrea să fie stâlcită în bătaie şi făcută una

cu pământul, să simtă chinurile şi durerea şi apoi să moară. Spunea că îşi dorea asta din adâncul inimii. Nimic nu i s-ar fi părut mai frumos decât o asemenea moarte.

— Nu era sănătoasă la cap...

— Sănătoşi sau nu, toţi oamenii sunt la fel. Nu-i aşa, *Sensei*?

Femeia i-a cerut dintr-odată părerea. Îşi închipuia probabil că un scriitor era în stare să-nţeleagă sentimentele ei şi ale oamenilor de teapa celor din film. Suguro n-a scos un cuvânt. Caseta se terminase, dar el se holba în continuare la ecranul televizorului, care nu mai scotea decât un pârâit sec.

Chipul ţeapăn al scriitorului nu s-a destins nici când au plecat de la Château Rouge, nici când s-au trezit iarăşi în mijlocul agitaţiei nocturne de pe bulevardul Roppongi. După ce văzuse caseta aceea, firmele cu neon, şirurile de biciclete, luminile magazinelor în aerul de iarnă şi valurile de oameni i se păreau toate şterse şi golite de sens.

— Vreţi să ne odihnim puţin undeva? l-a întrebat Kobari pe un ton uşor enervat. Era foarte dezamăgit că nu reuşise să identifice, printre toţi acei oameni din film, nici figura lui Suguro, nici pe cea a femeii în vârstă.

— Nu-i nevoie, l-a refuzat Suguro. Sper că acum ai să-ncetezi să adulmeci peste tot ca un ogar.

A făcut semn cu mâna unui taxi şi s-a urcat în el, fără să se uite în urmă. S-a aşezat şi a închis ochii, dar tot n-a reuşit să scape de imaginea acelei femei, cu ochii pe jumătate închişi, cu buzele întredeschise, cu limba

mişcându-se în stânga şi-n dreapta, ca o omidă uriaşă, şi cu picături de ceară topită prinse în păr. Faţa aceea… da, semăna cu una pe care o cunoştea. Cu ani în urmă, când urcase în clopotniţa catedralei din Bourges, văzuse acele figuri de nebuni în cele patru colţuri ale foişorului. Brusc, şi-a amintit de tabloul pictat de Motoko, atârnat în micuţa cameră de oaspeţi de la club. Imaginea unui vârtej ce semăna cu cochilia unui melc uriaş. Privindu-l, se simţea el însuşi absorbit în adâncuri, către centrul roşu. Poate că intenţia lui Motoko fusese să exprime tocmai această senzaţie, poate că acesta era sentimentul pe care-l încerca atunci când era lovită de bărbaţi şi sugrumată. „Îşi doreşte să fie stâlcită în bătaie şi făcută una cu pământul, să simtă chinurile şi durerea şi apoi să moară”, le explicase patroana clubului. Asemenea emoţii întunecate şi dorinţe cumplite sălăşluiau în sufletul lui Motoko şi în adâncul fiecăruia dintre noi. De ce oare? De unde veneau ele?

— Doriţi s-o iau prin faţa staţiei Harajuku? i s-a adresat şoferul, întrerupându-i şirul gândurilor.

— Da, chiar vă rog.

Se simţea răpus de oboseală. A deschis ochii şi a privit siluetele întunecate ale copacilor desfrunziţi, înşiruiţi în incinta exterioară a templului Meiji. A băgat mâna în buzunar, vrând să scoată banii pentru taxi, şi s-a lovit cu degetele de ceva tare. Erau cele trei plicuri pe care le luase cu el când plecase de la birou. Întâlnirea cu Kobari îi acaparase gândurile şi le băgase mecanic în buzunar. Primul conţinea o scrisoare de la o editură, al doilea – o

scrisoare de la un bărbat pe care nu-l cunoştea, iar al treilea, un plic gros, nu avea scris pe el nici numele, nici adresa expeditorului.

— Pot să aprind puţin lumina? l-a întrebat pe şofer.

A deschis al doilea plic şi şi-a dat seama că era o scrisoare de la tânărul care-i ceruse voie să-i strângă mâna la sesiunea de autografe. Ştampila poştei era din localitatea unde se afla şcoala pentru copii handicapaţi la care lucra acesta.

Duminica trecută am primit botezul, aşa cum vă spuneam că plănuiesc. După ceremonie, când am gustat pentru prima oară din ostie – trupul lui Hristos – am simţit că am ajuns aici datorită multor experienţe diferite. Dintre acestea, cea mai importantă a fost întâlnirea cu cărţile dumneavoastră. Citindu-le, m-am apropiat pas cu pas de această lume... Dacă stau să mă gândesc bine, cred că Dumnezeu mi-a vorbit prin cărţile dumneavoastră. Mă rog să vă binecuvânteze şi de acum încolo.

O durere ascuţită a cuprins pieptul lui Suguro. Se simţea vinovat, de parcă l-ar fi minţit pe tânărul acela care credea orbeşte în scrierile lui şi nu doar pe el, ci pe toţi nenumăraţii săi cititori. „Nu mă mai supraestimaţi!”, voia să le spună. „Abia mă descurc cu problemele mele, nu pot să răspund şi de vieţile voastre.” În cămăruţa cu storuri de trestie decolorate de soare de la etajul barului din Meguro, Kanō şi ceilalţi îi citiseră primele încercări literare şi le catalogaseră drept „lipsite de credibilitate”. Aveau

dreptate. Sentimentul acela de vinovăţie nu îl părăsise nici după mai bine de treizeci de ani.

— Nu mă supraestimaţi! s-a pomenit zicând cu voce tare.

— Poftim?

Mirat, şoferul s-a întors spre el.

— Ce spuneaţi?

— Nimic, nimic.

Suguro a roşit şi a plecat privirile în pământ, apoi a rupt încet scrisoarea. O dată. Încă o dată. De parcă rupea în mii de bucăţele faţa tânărului cu mâini transpirate...

Apoi a desfăcut cel de-al treilea plic. Un scris cursiv şi elegant, de femeie, acoperea în rânduri strânse hârtia albă, cu filigran. Oare şi ea, ca şi tânărul acela, îşi închipuia că era nu scriitor, ci un fel de misionar?

După multe ezitări, am decis totuşi să vă scriu această scrisoare... În seara în care m-aţi invitat la cină, mi-aţi spus că aţi vrea să-mi cunoaşteţi şi cealaltă personalitate... Ca nu cumva să vă creez neplăceri, nu mi-am scris numele pe plic, dar sunt sigură că vă veţi da seama de la cine e.

Cuvintele îi alunecau rând pe rând prin faţa ochilor. Scrisoarea era de la doamna Naruse.

Patru

Când v-am zărit stând în uşă şi privindu-mă cum mă joc cu copiii, la spital, m-am simţit foarte ruşinată, de parcă

m-ar fi văzut cineva în timp ce dormeam. Apoi m-aţi invitat la masă şi m-am simţit ca într-un vis. Probabil că m-aţi considerat o femeie neruşinată, îndrăznesc să spun.

După multe ezitări, m-am hotărât totuşi să vă scriu. Nu doar pentru că ar fi lipsit de sens să înfrumuseţez lucrurile şi să creez o impresie falsă despre mine, ci mai ales pentru că ar fi o impoliteţe, în adevăratul sens al cuvântului, să fac aşa ceva faţă de dumneavoastră, scriitorul. În seara în care m-aţi invitat la cină, mi-aţi spus că aţi vrea să-mi cunoaşteţi şi cealaltă personalitate. Fiindcă e un lucru pe care nu l-am mai dezvăluit nimănui, mi-a lipsit curajul de a povesti. Însă am ajuns să-mi spun că mă veţi înţelege şi că nu veţi interpreta greşit ceea ce vă voi povesti. Ba mai mult, pentru că aţi manifestat un interes atât de mare pentru fenomenul personalităţii multiple, m-am întrebat dacă nu cumva aveţi şi dumneavoastră un secret, la fel ca mine.

Acestea sunt motivele care m-au făcut să vă trimit această scrisoare confidenţială. Desigur, pentru ca nu cumva să vă creez neplăceri, nu mi-am scris numele pe plic, dar sunt sigură că vă veţi da seama de la cine e.

Pentru că în această scrisoare îmi deschid inima în faţa dumneavoastră şi vă împărtăşesc secretul meu şi al răposatului meu soţ, aş dori să vă rog ca, după ce o citiţi, să n-o lăsaţi la îndemâna altcuiva.

Soţul meu îmi era rudă îndepărtată şi s-a născut în acelaşi an cu dumneavoastră. Este posibil să fi auzit de el: se numea Toshio Naruse şi era profesor la Universitatea P.

Nu cunosc prea bine lucrurile acestea, însă se pare că s-a afirmat în domeniul economiei moderne.

Cum probabil că vi s-a întâmplat şi dumneavoastră, în al doilea an de facultate a fost convocat în armată, ca membru al trupelor studenţeşti, şi până la sfârşitul războiului a fost mobilizat în China.

În timpul facultăţii, a locuit într-un cămin studenţesc al Bisericii Creştine din apropierea gării Shinano. De două-trei ori am însoţit-o pe mama mea, pe-atunci eram încă elevă la şcoala primară, când l-a vizitat la cămin. Deşi era o rudă îndepărtată, mama îl cunoştea de mic şi, când a venit din Okayama să urmeze facultatea la Tokyo, l-a ajutat cum a putut.

Supraveghetorul căminului era profesorul Y, care preda la Facultatea de Filosofie a Universităţii din Tokyo. Soţul meu îl respecta foarte mult şi s-a alăturat grupului său de studiu, iar pentru o perioadă, sub influenţa profesorului, s-a gândit chiar să se boteze. Mi-a mărturisit mai târziu că reuşise să-şi găsească un loc în acel cămin, rezervat studenţilor creştini, datorită permisiunii speciale pe care o primise de la profesorul Y.

Într-o zi, când ne-am dus să-l vizităm, mama l-a rugat:

*— Toshi-*chan*, ai putea s-o ajuţi pe Mariko la învăţătură?*

— Sigur, i-a răspuns el, dacă mă consideraţi persoana potrivită.

M-a privit şi mi-a zâmbit, arătându-şi dantura albă. În ziua aceea purta un chimono albastru-închis cu model alb.

La vremea aceea, cred că vă mai amintiţi şi dumneavoastră, erau mulţi studenţi care se îmbrăcau în chimonouri tradiţionale.

Eram doar o şcolăriţă, dar când i-am văzut dantura albă, semn de sănătate deplină, şi zâmbetul, mi s-a părut foarte drăguţ. Dacă stau să mă gândesc bine, acesta a fost începutul legăturii dintre noi.

Îmi plăcea învăţătura şi aşteptam cu nerăbdare vizitele sale de miercuri. La rândul lui, el era bucuros să primească o „masă hrănitoare” la noi acasă, după ce repetam împreună lecţiile şi-mi verifica temele.

În timpul mesei ne povestea o mulţime de lucruri. Deşi urma Facultatea de Economie, se pricepea şi la literatură. Mi-l amintesc acum, cu nostalgie, vorbindu-ne despre Călătoriile lui Gulliver *sau despre Ivan, personajul din poveştile populare ale lui Tolstoi.*

— Ştii cum arată inima omului pe dinăuntru? m-a întrebat pe neaşteptate într-o bună zi.

Era o întrebare grea pentru o fetiţă de vârsta mea.

— În inima omului, a continuat, există mai multe încăperi. În cea mai din spate, exact ca în magazia voastră, sunt adunate o mulţime de lucruri. Dar noaptea târziu, toate lucrurile astea pe care le-ai adunat şi de care ai uitat încep să prindă viaţă.

Mi-am amintit că, în magazia noastră, pe lângă nişte cutii de lemn şi un gramofon prăfuit, mai erau şi câteva păpuşi care fuseseră ale surorii mele mai mari, acum plecată la casa soţului ei. Printre ele era şi o păpuşă cu

părul blond, pe care tatăl meu o cumpărase din Germania. Ochii ei mari nu mi se păreau drăguţi, ci mai degrabă ciudaţi. Nu mi-a plăcut niciodată, aşa că am pus-o în magazie. Mi-am imaginat-o trezindu-se în toiul nopţii, când toţi ai casei dormeau.

— Chiar încep să umble noaptea păpuşile din inima noastră?

— Păpuşile din inima noastră? Chiar aşa! Se mişcă şi dansează. Ne apar în vise.

Era o poveste nemaipomenită, năucitoare. Am încercat să-mi imaginez păpuşa aceea cu ochi mari şi ciudaţi, stând nemişcată în adâncul inimii mele ziua, iar noaptea dansând de una singură.

La vremea aceea, Toshio studia şi religia. După ce ne-am căsătorit, mi-a mărturisit râzând că acesta era motivul pentru care se apucase să-mi explice ce se petrecea în adâncul inimii omului, chiar dacă era un lucru prea greu pentru mintea mea. Iar eu îl ascultam cu ochii mari, mi-a spus amuzat.

Probabil că vă plictisesc depănând asemenea amintiri, însă există un motiv: de multe ori am stat şi-am revăzut cu nostalgie momente din trecut şi am avut mereu senzaţia că episodul pe care vi l-am relatat este izvorul fiinţei mele de-acum. Nimic din viaţa noastră nu e zadarnic sau lipsit de sens. Veţi înţelege curând de ce spun că acea conversaţie cu soţul meu a fost punctul de plecare al întâmplărilor de mai târziu.

Cam la un an după ce am început lecţiile, s-a hotărât crearea trupelor studenţeşti. Deşi eram doar un copil, simţeam vag că războiul ne va aduce tot mai multe necazuri şi zilele mi se păreau apăsătoare. Mă gândeam că, dacă ajunsese să trimită la război până şi studenţi ca Toshio, Japonia avea să fie înfrântă. Am întrebat-o pe mama, dar ea n-a scos decât un oftat: „Până şi studenţii...”.

Vă mai amintiţi ceremonia de rămas-bun ţinută pe aleea exterioară a templului Meiji? Din când în când, imaginile acelea sunt transmise la televizor: procesiunea nesfârşită, în bătaia ploii... Printre studenţii cu chipiuri pătrate, defilând cu arma pe umăr prin bălţi, apare şi silueta lui Toshio.

A fost repartizat într-un regiment din Chiba. Trei luni mai târziu, mama şi sora mea mai mare m-au luat cu ele şi, împreună cu tatăl lui, venit din provincie, am mers să-l vizităm la cazarmă. Era îmbrăcat într-o uniformă care nu-i era pe măsură şi avea mâinile umflate şi crăpate din cauza degerăturilor. Cu mâinile acelea a înşfăcat cutia lăcuită plină cu sushi, *preparaţi de mama, şi i-a mâncat până la ultima firimitură. Când sora mea i-a dat volumul de poezie pe care i-l ceruse, faţa i s-a luminat şi a strălucit de fericire. Tânjea după cuvântul scris.*

Ni s-a mai permis să-l vedem de vreo trei ori, apoi regimentul lui a fost trimis în China. Ca să fiu sinceră, am sărit în sus de fericire când am primit prima carte poştală de la el, cu ştampila cenzurii guvernului. Ce ne-a bucurat

*cel mai mult a fost faptul că nu-l trimiseseră pe vreo insulă primejdioasă din Pacificul de Sud. Toată lumea ştia deja că Japonia avea prea puţine trupe şi că în insulele din Pacific se dădeau atacuri sângeroase împotriva armatei americane, dar tata ne-a explicat că luptele nu erau probabil la fel de violente în China. Toshi-*chan *avea să se întoarcă teafăr.*

Aşa cum am sperat, Toshio a rămas în China. A fost înaintat în grad, de la ofiţer stagiar la locotenent secund, iar mai târziu am aflat că a luat parte la câteva operaţiuni simple de neutralizare a unor grupuri de gherilă, dar, din fericire, n-a fost amestecat în vreo luptă de mari proporţii. Din cărţile poştale care soseau o dată la câteva luni, de parcă-şi aducea brusc aminte să ne scrie, ne închipuiam că ducea un trai liniştit. La vremea aceea oraşul Tokyo era bombardat în fiecare zi şi lipsa de alimente devenise acută, iar viaţa lui ni se părea nu doar ferită de primejdii, ci chiar de invidiat, ca un adevărat vis.

„Ieri am prins o găină împreună cu nişte camarazi, i-am sucit gâtul şi ne-am făcut tocană pe malul râului.” Ne scria *întruna despre traiul lui lipsit de griji, aşa că ajunseserăm să ne întrebăm unde era, de fapt, adevăratul front. Din fericire casa familiei lui din Okayama a scăpat neatinsă, dar casa noastră a fost incendiată de bombe şi am fost nevoiţi să locuim într-o căsuţă pe care ne-au pus-o la dispoziţie nişte rude din satul Tsurukawa.*

Pesemne că vă întrebaţi ce legătură au toate acestea cu întrebarea dumneavoastră iniţială. Dar, dacă nu vă

povestesc, fie şi în treacăt, unele lucruri din trecut, ştiu că nu veţi înţelege ce urmează mai departe. Vă rog să mai aveţi puţină răbdare.

La jumătate de an după terminarea războiului, Toshio a fost în sfârşit lăsat la vatră. Deşi a petrecut mai întâi un timp acasă, odihnindu-se, când a venit la Tokyo era încă sfrijit, cu pometii ieşiţi în afară şi purta aceeaşi uniformă lălâie de la început. Nu ne-a venit să credem că un locotenent secund putea arăta astfel. Mi s-a strâns inima gândindu-mă cât de mult se schimbase în cei doi ani şi jumătate de armată. Ne-a spus că a umblat mult până ne-a găsit, purtând în spate o raniţă mare cât adăpostul nostru temporar.

— Nici nu mai ştiu de câte ori am recitit cărţile pe care mi le-aţi trimis în China! Dar câteva s-au pierdut în drum spre casă, iar altele mi-au fost confiscate, ne-a spus, cerându-şi parcă iertare.

Mi-am amintit cum i se luminase chipul, la prima noastră vizită, când îi dădusem prima carte.

S-a întors la cursuri şi s-a cufundat în studiu, ca un om însetat de cunoaştere. Datorită caracterului său a fost preţuit de colegii mai mari şi de profesori şi astfel a ajuns să lucreze ca asistent la facultatea sa, după ce şi-a terminat studiile postuniversitare. Mai târziu a primit o bursă Fulbright şi a plecat la studii în America. La vremea aceea, eu intrasem la un colegiu de fete.

Ne-am căsătorit după ce s-a întors din străinătate şi a fost numit lector la Catedra de Economie. Salariul lui nu

acoperea nici măcar nevoile noastre zilnice, aşa că am apelat la o prietenă care lucra la editura H şi am ajuns să fac traduceri brute de romane poliţiste franţuzeşti, cum ar fi cele ale lui Simenon. Franceza era singura limbă străină pe care mă străduisem s-o învăţ.

Am închiriat un apartament cu două camere într-o casă care supravieţuise bombardamentelor, în Meidai-mae. Pe-atunci deja începuseră să se ridice case noi pe terenul pârjolit din faţa gării, dar Toshio şi cu mine locuiam într-una din casele vechi şi înnegrite, în stil japonez, care se mai ţineau încă în picioare. În faţa gării se deschisese deja o mică piaţă, dar pentru o femeie putea fi periculos s-o străbată după lăsarea întunericului, aşa că soţul meu venea să mă aştepte la gară când ieşeam în oraş să predau câte o traducere la editură. Uneori făceam cumpărăturile pentru cină împreună, de la piaţă, apoi ne întorceam acasă, ţinându-ne de mână. Pe marginea străzii era un ulm japonez imens şi-mi amintesc că toamna se odihneau pe crengile lui stoluri întregi de grauri.

A sosit momentul să intru în subiect. Sper că-mi veţi ierta îndrăzneala de-a scrie asemenea lucruri, dar, după discuţia pe care am purtat-o atunci cu dumneavoastră, mi-am dat seama că nu le pot evita. Pentru mine sexul nu este ceva ruşinos. Totuşi am să-mi repet rugămintea: după ce terminaţi de citit această scrisoare, vă rog să o ardeţi fără întârziere.

Am fost o copilă imatură. Deşi eram convinsă că ştiu mai multe despre sex decât fetele de vârsta mea din

romanele şi cărţile pe care le citeam, subiectul îmi trezea un sentiment ciudat, ca şi cum aş fi privit nişte fotografii ale unui oraş străin, dintr-o ţară necunoscută. Nici despre propriul meu trup n-am ştiut prea multe până să mă căsătoresc.

Toshio era un om bun şi, aşa cum am mai spus, fusese crescut la adăpost de greutăţi. Era în acelaşi timp cumsecade şi încăpăţânat, neliniştit şi sincer, iar în comportamentul sexual dădea uneori dovadă de egoism şi lăcomie. Cât despre mine, în ziua nunţii, mama mi-a spus: „Să faci întotdeauna ce îţi cere soţul tău”. I-am urmat sfatul, prefăcându-mă nespus de fericită; dar, ca să vă spun sincer, în timp ce stăteam lipită de pieptul lui, mă întrebam în sinea mea de ce oare consideră oamenii sexul bucuria vieţii lor.

Nu-mi displăcea să fiu iubită de Toshio, însă uneori mă uimea insistenţa lui. Nu mă dorea numai noaptea: duminicile, când nu avea cursuri, intra în bucătărie, se apropia de mine din spate şi mă cuprindea în braţe; într-o iarnă, când ne încălzeam la sobiţa scundă, m-a apucat brusc de păr, m-a trântit pe podea şi m-a strivit sub trupul lui. La început, am crezut că aşa îşi manifesta dragostea înfocată pentru mine. Dar chipul lui avea ceva pe care nu-l mai văzusem niciodată.

O expresie care-mi era complet necunoscută, foarte diferită de expresia lui obişnuită de om bun, cu umbrele neliniştite de la tâmple şi cu zâmbetul uşor copilăros. Un chip cu ochi injectaţi, în care se citea cruzimea. Cuprinsă

de neliniște – de fapt, de o teamă fără limite –, mi s-a întâmplat chiar să strig: „Cine ești? Cine ești?”. Dar pofta lui trupească, deși atât de violentă, nu dura mult, iar când valul de pasiune trecea, pe fața lui se întorcea zâmbetul copilăros.

Aș putea spune că duceam o viață fericită. Unicul regret al părinților mei a fost că nu le-am dăruit nepoți. Am mers și pe la doctori, dar nu au reușit să descopere o cauză clară. Era o realitate tristă, însă pe-atunci nu regretam și nici nu mă simțeam nefericită. Lui Toshio nu-i displăceau copiii, însă în adâncul lui se temea de schimbarea considerabilă pe care ar fi adus-o nașterea unui copil, transformându-mă într-o mamă care avea să-și dedice tot timpul acestuia. În chip de scuză, Toshio susținea că un copil l-ar fi împiedicat să studieze și uneori chiar o afirma cu tărie.

Am multe amintiri dragi din zilele acelea, de pildă momentul în care una dintre lucrările lui Toshio a fost apreciată de profesorii de seamă din domeniul său și a primit premiul T sau excursia pe care am făcut-o doar noi doi, în regiunea Tōhoku.

Premiul T se acordă pentru două domenii de activitate, știință și literatură, iar ceremonia de decernare și recepția au loc la Tokyo Station Hotel. Toshio, cu o floare roșie artificială prinsă la rever, era puțin îmbujorat din cauza emoției și a alcoolului.

— Ai grijă, te rog, să nu-ţi pătezi costumul, i-am spus în glumă. O să ai nevoie de el şi când o să primeşti următorul premiu.

Mă învârteam fericită printre invitaţi, când m-am ciocnit de cineva. De fapt, maestre, eraţi chiar dumneavoastră. Cred că vă aflaţi acolo ca prieten al domnului Kanō, care primise premiul literar. Atunci v-am văzut pentru prima oară şi nici măcar n-am visat că voi ajunge vreodată să vă scriu o scrisoare.

Pe la mijlocul petrecerii, un bărbat de la o revistă, însărcinat în seara aceea cu întâmpinarea invitaţilor, s-a apropiat de mine şi m-a întrebat:

— Îl cunoaşteţi pe un oarecare domn Kawasaki? Tocmai a sosit şi spune că vrea să ia parte la recepţie. Nu vreau să fiu nepoliticos, dar mi se pare că nu-şi are locul aici.

Toshio nu-mi pomenise niciodată de vreo persoană cu numele acesta, aşa că m-am dus la intrare ca să văd despre ce e vorba. După cum spusese angajatul de la revistă, un bărbat cu înfăţişare neglijentă aştepta morocănos în picioare, lângă intrare.

— Dumneata eşti nevasta, nu-i aşa? mi s-a adresat pe un ton foarte familiar, fiind probabil beat. Spune-i bărbatului dumitale c-a venit Kawasaki, cu care a fost în armată. Am citit în ziar despre premiu şi am venit în fugă. E într-adevăr un eveniment fericit...

— Sunteţi un camarad din timpul războiului?

— Camarad? Nu, mai degrabă... un amic de pe vremuri, a zis zâmbind cu subînţeles.

M-am întors în sala de recepţii şi l-am căutat pe soţul meu. Era înconjurat de reporteri de ziar, dar m-am dus la el şi l-am tras uşor de braţ.

Când a auzit numele lui Kawasaki, chipul lui, până atunci fericit, s-a înăsprit pentru o clipă. Cei din jurul său n-au remarcat nimic, dar eu, fiind soţia lui, mi-am dat seama. A încheiat discuţia cu reporterii cu un aer natural şi mi-a spus:

— N-ai vrea să te duci să-i saluţi pe invitaţii noştri?

Apoi a părăsit sala de recepţii.

Simţeam că se petrece ceva ciudat şi, de aceea, în timp ce făceam plecăciuni şi le mulţumeam călduros celor care veniseră la petrecere, aruncam din când în când câte o privire peste umăr. Soţul meu s-a întors însă foarte curând, fără ca vreo schimbare să i se citească pe chip. Probabil că toţi şi-au închipuit că mersese la toaletă.

În seara aceea ne-am întors acasă târziu, după o petrecere prelungită la bar. În timp ce-i periam singurul costum bun, l-am întrebat:

— Cine e domnul Kawasaki?

Chipul i s-a înăsprit din nou pentru o clipă, iar eu mi-am imaginat că împărtăşea cu acel Kawasaki un secret despre care nu ştiam nimic. M-a cuprins gelozia.

Pentru că îl iubeam pe Toshio, purtarea lui a ajuns să mă neliniştească şi, când se întâmpla să primească vreun telefon de la Kawasaki, îi întindeam receptorul şi apoi încercam să cântăresc răspunsurile pe care le dădea şi expresiile chipului său.

Într-o zi, când făceam curăţenie, am descoperit ceva ciudat. Pe raftul unde ţineam dicţionarele Larousse nu rămăseseră decât cutiile lor cartonate, dar volumele dispăruseră. Când le scosese soţul meu din casă? De ce făcuse lucrul acesta fără ştirea mea? Dacă stăteam să mă gândesc bine, cu vreo jumătate de lună în urmă îl văzusem zile la rând plecând la serviciu cu servieta şi cu o boccea mare, pătrăţoasă...

— A, dicţionarele? Le-am dus la facultate, mi-a răspuns nonşalant.

Mi-era greu să cred că la facultate, unde lucra, nu existau dicţionare Webster sau Larousse. În orice caz, le-ar fi putut găsi cu uşurinţă la biblioteca din campus. Era prima minciună pe care mi-o spunea de când ne căsătoriserăm. M-am simţit rănită şi m-am întristat.

Bănuiam că soţul meu vânduse dicţionarele şi îi dăduse banii lui Kawasaki. Mi-am imaginat chiar un incident de genul celor pe care le citeam în ziarele de scandal – Kawasaki îl avea pe soţul meu la mână cu ceva şi-l şantaja. Îl şi vedeam pe Toshio – un bărbat îndrăgostit de studiu, dar total neştiutor când venea vorba de altele – încolţit de ameninţările lui Kawasaki şi simţeam nevoia să-l protejez. Dar ce fel de slăbiciuni avusese un om ca soţul meu în timpul războiului?

Într-o după-amiază de sâmbătă, când eram singură acasă, am primit un telefon de la Kawasaki.

— Din păcate a ieşit în oraş, i-am spus, iar apoi l-am întrebat brusc: V-a dat banii?

Mă hotărâsem să-i întind o cursă şi să-l fac să-mi spună adevărul. Mi-a revenit în minte imaginea lui de la petrecere, cu ochii injectaţi de băutură. I-au trebuit câteva clipe să-mi răspundă.

— Banii? Despre ce vorbeşti?

Se prefăcea că nu ştie nimic. Mi-am adunat tot curajul şi l-am întrebat din nou, cu îndrăzneală:

— Soţul meu nu v-a dat banii?

Îmi pregătisem un răspuns pentru cazul în care ar fi pretins iarăşi că nu ştia nimic, şi anume, că soţul meu îmi spusese că îi împrumutase nişte bani... Dar, înşelat de siguranţa vorbelor mele, a renunţat să se mai prefacă.

— A, ba da, i-am primit.

A tăcut câteva clipe, apoi a continuat:

— Ştiai şi dumneata?

— Da.

— Serios? Chiar dacă eşti nevasta lui, nu mi-aş fi închipuit c-o să-ţi povestească. Dar aşa îmi vine mai uşor să vorbesc cu dumneata. Când se întoarce, transmite-i că mai avem nevoie de bani pentru Asociaţia Memorială.

— Asociaţia Memorială. Am înţeles.

Soţul meu nu-mi povestise niciodată despre o asemenea asociaţie. Pe deasupra, cuvintele bărbatului, „nu mi-aş fi închipuit c-o să-ţi povestească”, îmi răsunau în inimă.

— De câţi bani să-i spun că mai e nevoie?

— Ştiu şi eu? Transmite-i că o să-l anunţ după ce o să fac nişte calcule. Chiar mă bucur că ştii şi dumneata

despre asta. Era război şi n-am avut încotro. Dar după ce m-am întors în Japonia, pe măsură ce au trecut anii, m-a apăsat tot mai mult. Doar au murit atâţia oameni, zeci de femei şi de copii. Sincer să fiu, aş vrea să construiesc un monument comemorativ în satul acela, dar cum noi, japonezii, încă nu putem intra în China...

Convorbirea noastră telefonică s-a încheiat acolo. M-am întors la traducerea pe care o făceam, dar cuvintele pe care le auzisem mi se învârteau prin minte, ca piesele unui puzzle.

Nu i-am pomenit nimic despre asta soţului meu când s-a întors acasă. L-am privit şi, nu ştiu de ce, mi-am amintit de imaginea lui pe când râdea, arătându-şi dinţii sclipitori, îmbrăcat în chimonoul albastru, în ziua în care l-am vizitat pentru prima oară la cămin, împreună cu mama mea...

În seara aceea am făcut dragoste. Mi-am ascuns faţa în braţul său şi l-am întrebat pe nepusă masă:

— E nevoie de mulţi bani pentru o Asociaţie Memorială, nu-i aşa?

Până şi eu eram surprinsă de căldura şi de inocenţa din glasul meu. O clipă, am simţit braţul soţului meu încordându-se.

— De ce nu mi-ai spus? Am aflat de la domnul Kawasaki.

Toshio n-a zis nimic. Am continuat şi mai mieros, dinadins:

— Ai crezut că o să-mi fac griji? Doar mă cunoşti! Dacă-mi spuneai... Oricum, nu contează. E vina războiului.

— Ce ţi-a spus Kawasaki?

Toshio şi-a retras braţul, uitându-se în tavan.

— Totul, despre femei şi despre copii.

Reuşeam să iau fiecare piesă din puzzle şi să o aşez la locul potrivit.

Sinceră să fiu, pe-atunci nu-mi închipuiam încă ce formă urmau să ia toate acele cuvinte adunate laolaltă. Dar aveam o presimţire... Ceva mă avertiza să nu pun întrebarea de care mă temeam.

— Deci nu mă judeci în nici un fel pentru ce-am făcut?

În lumina veiozei de la căpătâi, l-am văzut zâmbind. Avea din nou faţa aceea, cea pe care o zărisem prima dată curând după căsătorie, când mă prinsese de păr şi mă trântise pe podea.

— De ce-aş face-o? Ţi-am spus, cred că n-ai avut încotro, fiindcă era război.

Mă străduiam din răsputeri să nu-mi dau în vileag adevăratele sentimente, zâmbindu-i ca o mamă sau ca o soră.

— Te simţi şi tu vinovat, ca domnul Kawasaki?

— Nu chiar. Dintr-un motiv sau altul, nu m-am simţit vinovat nici atunci, nici data următoare. Am fost mai degrabă fermecat de frumuseţea flăcărilor care mistuiau casele.

A răspuns rar şi liniştit, cu ochii aţintiţi spre tavan.

— Nici atunci, nici data următoare? Înseamnă că s-a întâmplat de două ori?

— Da.

— Casele ardeau... Femeile şi copiii erau înăuntru?

— Da. Îi închiseserăm pe toţi în casele lor.

— Şi pe urmă le-aţi dat foc şi i-aţi omorât... Aşa vi s-a ordonat?

— Prima oară ni s-a ordonat să facem asta. Ni s-a spus că erau nişte spioni care se ascundeau în sat. Soldaţii erau furioşi, pentru că doi dintre camarazii noştri fuseseră ucişi. A doua oară însă a fost hotărârea plutonului.

Cu braţele sub cap, a închis ochii. Aşa, cu ochii închişi, părea că ascultă, venind de undeva, din adâncuri, zgomotul caselor ţărăneşti în flăcări, cu femeile şi copiii închişi înăuntru. Îl cunoşteam şi eu. Îl auzisem în fiecare seară de bombardamente, un zgomot de tren care trece în viteză. Îl auzeam şi acum, în dormitor, odată cu soţul meu.

Nu l-am dispreţuit şi nu mi s-a făcut frică de el. M-am simţit deodată cuprinsă de amorţeală. În sufletul acestui bărbat, care uneori parcă-mi era frate mai mic, se ascundea umbra unui om complet diferit. Îmi dădeam seama pentru prima oară că soţul meu avea două personalităţi contradictorii. Ideea mă înspăimânta şi mă încânta totodată.

M-am răsucit brusc şi, pentru prima oară, i-am sărutat eu buzele, agresiv, apoi mi-am îngropat faţa în pieptul lui şi i-am mângâiat trupul cu pasiune. Toshio părea să aştepte acelaşi lucru şi m-a pătruns cu brutalitate.

— Vorbeşte! am strigat. Spune-mi cum le-aţi dat foc!

— Camarazii au înconjurat casele, pentru ca nimeni să nu poată fugi... apoi am turnat ulei ca să ardă.

— S-au auzit voci? Povesteşte-mi cum erau vocile!

— S-au auzit. Câţiva dintre copii au ieşit în fugă pe uşă. I-am împuşcat.

Gemeam şi ne rostogoleam în aşternut.

— Spune! Ce-au făcut femeile când le-aţi împuşcat?

Dintr-odată, totul s-a sfârşit. Puterile l-au părăsit şi, fără un cuvânt, s-a ridicat din aşternut, iar eu am rămas nemişcată, cu faţa în jos, cu trupul scăldat în sudoare.

N-am mai adus niciodată vorba despre ce s-a petrecut atunci. Toshio a redevenit soţul meu dintotdeauna, acelaşi om cumsecade şi încăpăţânat totodată, neliniştit şi sincer. Au mai existat momente în care m-am temut ca nu cumva vechile crime de război să iasă la iveală, dar nu s-a întâmplat nimic. Oare toţi martorii fuseseră ucişi în acele incendii? Oare nu mai era nimeni care să-i acuze? Pentru mine e şi acum un mister.

Însă amintirea devastatoare a acelei seri nu s-a şters niciodată. Dimpotrivă, pentru mine a devenit flacăra care-mi ţinea mereu aprinse sentimentele faţă de soţul meu. Nici unul dintre noi n-a mai abordat subiectul, dar pentru mine era secretul sacru al familiei noastre.

Am să fiu foarte sinceră.

După seara aceea, ori de câte ori mă întindeam lângă el şi-i priveam chipul în lumina veiozei de la căpătâi, îmi veneau în minte aceleaşi imagini. Un sătuc pe care nu-l mai văzusem niciodată. Soţul meu îşi postează soldaţii la intrarea şi la ieşirea din sat. Femeile şi copiii sunt închişi cu toţii într-o casă din chirpici, cu acoperişul de paie.

Kawasaki dă ocol casei, turnând ulei. Între timp, soţul meu aşteaptă, uitându-se fix la ceas. Când treaba e terminată, dau foc casei. Flăcările şi fumul se înteţesc cât ai clipi, cuprind casa ţărănească, iar paiele din acoperişul în flăcări se ridică spre cer împreună cu fumul negru. Atunci, dinăuntrul casei izbucnesc ţipete şi plânsete, care se înalţă spre cer odată cu flăcările. Copii învăluiţi în flăcări şi mame cu prunci la piept ţâşnesc în fugă afară. Soţul meu şi camarazii lui îi împuşcă unul câte unul.

El i-a împuşcat. Chiar el. Bărbatul care stă acum întins pe spate în aşternut, bând whisky şi citind, bărbatul acesta a împuşcat atunci femei şi copii... Simţeam o plăcere de neînchipuit învăluindu-mă brusc din creştet până-n tălpi şi de multe ori încercam să-i spun ceva soţului meu, dar el nu-şi dădea seama şi mă întreba:

— Ce e? Nu poţi să dormi? Am început romanul ăsta poliţist şi nu-l mai pot lăsa din mână.

Faţa lui zâmbitoare era aşa cum o ştiam dintotdeauna. Faţa lui de profesor iubit de studenţi.

Vedeam cu ochii minţii acele imagini ori de câte ori făceam dragoste cu soţul meu. Îmi provocau o bucurie fără margini şi-mi iubeam şi mai mult soţul. Această dualitate, această complexitate pe care o împărtăşeam ne apropia şi mai mult. Niciodată nu l-am criticat, niciodată n-am simţit că-l dispreţuiesc. Ba mai mult, niciodată nu l-am considerat respingător. Şi eu, dacă aş fi fost un bărbat trimis la război, ca el, aş fi făcut probabil acelaşi lucru. Iar apoi aş fi continuat să trăiesc la fel ca el, prefăcându-mă în

faţa celorlalţi că nu s-a întâmplat nimic. Nu am de unde să ştiu dacă ceea ce făcuse îl chinuia sau nu. Dar pot spune că, cel puţin în prezenţa mea, soţia lui, nu şi-a arătat nici măcar o dată durerea.

Iar eu, la rândul meu, nu m-am urât niciodată pentru că am folosit experienţa lui ca stimul pentru poftele mele.

Am fost căsătoriţi timp de douăzeci şi trei de ani. Am trăit fericiţi până când, la vârsta de cincizeci şi cinci de ani, l-a lovit o maşină în drum spre casă şi a murit. N-am mai vorbit niciodată cu el despre acel lucru, dar mi-a rămas întipărit în inimă şi, ori de câte ori aveam poftă, reînviam flăcările acelea, care ne cuprindeau trupurile şi ne trezeau pasiunea. Pe Kawasaki nu l-am mai văzut niciodată. Soţul meu a avut rezultate strălucite în munca sa şi, când a murit, l-a plâns întreaga universitate.

După moartea lui am fost cuprinsă de un sentiment de deşertăciune. Am regretat enorm faptul că nu i-am dăruit un copil. Credeam că sunt lipsită de sentimente materne, însă niciodată nu le-am simţit mai puternic ca atunci.

Ca să umplu golul imens din jurul meu, am urmat sfatul unei prietene şi m-am înscris la cursurile pentru voluntari. Pe-atunci erau încă puţini voluntari în Japonia. După un an, am început să lucrez la un spital din oraş.

Spitalul la care am fost repartizată după studii este acela unde m-aţi vizitat dumneavoastră. Când am fost întrebată ce secţie preferam, am ales pediatria. Îmi aduc aminte şi acum prima dată când am păşit acolo, însoţită de sora-şefă: am hrănit cu biberonul un prunc născut

prematur, ţinut într-un pătuţ cu pereţi de sticlă, şi mi-am simţit pieptul, neatins vreodată de buzele unui copil, încălzindu-se. Copilaşii cu leucemie, care se agăţau de mine şi mă rugau întruna să le spun poveşti, îşi pierdeau puterile pe zi ce trece. Când îi vedeam intrând în comă, în ciuda tuturor transfuziilor şi medicamentelor împotriva cancerului care li se administrau, mă rugam din adâncul inimii la Dumnezeu să mă ia pe mine în locul lor. Nu vă mint. Aşa mă rugam, din suflet.

Pe de altă parte, n-am uitat niciodată ce a făcut soţul meu. După ce mă întorc de la spital şi iau cina, mă retrag în camera mea şi fotografia lui, atârnată pe perete, îmi reînvie în minte toate acele amintiri. Flăcările se înalţă brusc şi cuprind casa ţărănească, scânteile şi fumul negru se ridică dansând spre cer, din casă se aud ţipete şi, în acelaşi timp, copii şi femei se năpustesc afară... soţul meu îi împuşcă pe copii... ba nu, îi împuşc şi eu, râzând împreună cu el... aceste amintiri se contopesc cu imaginea lui şi dau naştere unui impuls pe care nu mi-l pot stăpâni. Aş vrea să ştiu în ce tainiţă a inimii mele ia fiinţă acest impuls. Spre ce mă împinge? Aş vrea să cunosc bezna din inima mea, pe care nici bunul-simţ, nici raţiunea n-o pot ţine în frâu...

Am cunoscut din întâmplare o femeie mai tânără decât mine. Purta în suflet, asemenea mie, un secret înfricoşător şi de nestăpânit. N-am să vă ascund nimic. Este vorba de Motoko Itoi, cea care v-a pictat portretul.

Secretul lui Motoko e cu totul altul, dar ea mi-a oferit posibilitatea să cunosc, pe căi diferite, o plăcere asemănătoare celei pe care o învăţasem de la soţul meu. Când ajunge pe culmile extazului său violent, ţipă că vrea să moară. „Mori, dacă vrei”, îi răspund eu. Maestre, să ştiţi că oamenii pot să-şi dea viaţa pentru iubire sau pentru frumos, dar pot de asemenea să moară bălăcindu-se în urâţenie sau în deşertăciune. Acesta e sentimentul pe care-l am când stau şi mă uit la Motoko. Aş vrea să înţelegeţi şi dumneavoastră asta.

După ce îmi petrec noaptea cu Motoko, a doua zi mă duc la spital cu o faţă luminoasă, strâng copiii în braţe şi le ajut pe asistente la treburi. Dar seara... Când eram încă o copilă, soţul meu mi-a povestit despre magaziile din inimile oamenilor. În acele magazii sunt închise nişte păpuşi care ziua stau nemişcate şi ne privesc ţintă cu ochii lor mari, iar noaptea încep să se mişte şi să danseze. Şi în inima mea se ascunde o păpuşă care dansează. Mă veţi întreba care dintre cele două sunt eu cea adevărată? Nu pot să răspund decât că amândouă. Mă veţi întreba dacă nu e un calvar să port în suflet o asemenea dualitate? Ba da. Gândindu-mă la aceste personalităţi contradictorii, uneori mi-e groază de mine însămi. Mi se face greaţă. Dar nu simt întotdeauna aşa şi nu e nimic de făcut în privinţa asta. Am ajuns aici cu scrisul şi...

Când s-a întors acasă de la birou, masa frumos luminată din sufragerie era împodobită cu flori şi cu farfuriile adânci pe care le cumpăraseră de la Milano. Îşi

făcuseră obiceiul să folosească farfuriile acelea numai când aveau de sărbătorit ceva.

— Ce zi e azi? a întrebat.

— Poftim? E aniversarea căsătoriei noastre! i-a răspuns soţia dezamăgită.

Suguro nu se putea gândi decât la scrisoarea aceea. Trecuseră deja trei zile de când o citise, dar uimirea şi curiozitatea creşteau în sufletul lui de la o zi la alta. Pe de o parte, i se părea o femeie înspăimântătoare, pe de alta, ca scriitor, simţea că n-o putea ignora. Ducând lingura la gură, a întrebat-o de formă pe soţia sa cum şi-a petrecut ziua şi a ascultat-o pe când îi povestea că a fost la doctor şi a făcut o injecţie cu steroizi pentru genunchii inflamaţi, apoi la întoarcere a trecut pe la o expoziţie cu modele noi de radiatoare electrice.

Pentru ei, genul acesta de conversaţie era ca un ritual sau ca o etichetă. Suguro avea întotdeauna grijă să-i răspundă soţiei printr-un surâs sau printr-un gest de încuviinţare.

— În fiecare an apar pe piaţă aparate noi, mai performante!

— Dacă gândeşti aşa, ajungi să nu mai cumperi nimic.

— Iarna se termină în curând.

Suguro nu i-a pomenit nimic despre vizita lui Kobari şi despre clubul Château Rouge; bineînţeles, n-a suflat o vorbă nici despre scrisoarea doamnei Naruse. Lucrurile astea nu aveau nici o legătură cu universul pe care şi-l creaseră împreună şi nu le putea discuta cu soţia.

— I-am trimis lui Mit-*chan* o scrisoare în care am întrebat-o dacă e sănătoasă, dar nu mi-a răspuns.

— Îmi închipui că tinerii din ziua de azi nu se descurcă prea bine cu scrisul.

— Dacă te întâlneşti cu ea... când ieşi să te plimbi...

— Mă îndoiesc că o s-o întâlnesc. Tocmai mi-am adus aminte... Ai putea să-mi cumperi o lopăţică de grădină? În scurtă vreme va trebui să plantez bulbii ăia...

Ca să nu vorbească despre Mitsu, a deviat discuţia spre tot felul de mărunţişuri, uitându-se la chipul îmbătrânit al soţiei sale şi la părul în care începuseră să se ivească fire albe. I-a privit pe furiş mişcarea buzelor în timp ce mesteca. Felul ei de-a mânca era complet diferit de al doamnei Naruse şi cu desăvârşire lipsit de erotism... Suguro şi-a amintit din nou nuvela aceea străină şi conţinutul scrisorii doamnei Naruse. Oare şi în sufletul soţiei sale sălăşluiau dorinţe contradictorii, o lume ascunsă ce nu putea fi zărită din afară? Oare şi ea îşi fabricase o înfăţişare care să se potrivească cu el? Chiar şi aceste gânduri i se păreau o impietate faţă de soţia sa. Însă un fragment din scrisoarea doamnei Naruse îi rămăsese în gâtlej, ca un obiect străin căzut în supă: „Mă veţi întreba care dintre cele două sunt eu cea adevărată?... Uneori mi-e groază de mine însămi. Mi se face greaţă”.

Cinci

L-a trezit ţârâitul telefonului, în miez de noapte. Răsuna enervant din holul de la baza scărilor şi nu se mai oprea. Ceasul cu ecran luminos de pe noptieră arăta ora două dimineaţa.

— Telefonul! a spus soţia gata să se ridice din pat.

— Lasă-l să sune.

— Eşti sigur...? O fi vreo glumă proastă.

Suguro asculta în tăcere ţârâitul telefonului. Soţia lui îl asculta şi ea, neliniştită, stând alături de el în întuneric. Suna ca un vaiet venit din adâncurile inimii. Dintr-un abis nesfârşit ce se căsca în străfundul sufletului. Ca şuierul vântului suflând prin acest abis. Ceva pe care el nu-l aşternuse încă vreodată în scris...

Anticamera avea pereţii acoperiţi cu oglinzi, ca şi cabina de la postul de televiziune. Lui Suguro nu-i plăcea să-şi vadă imaginea reflectată de atâtea ori. Pe când sorbea din ceaiul negru adus de o angajată, s-a auzit o bătaie în uşă şi Kurimoto a intrat în încăpere.

— Sala e aproape plină. O mulţime de gospodine au dat fuga încoace auzind că dumneavoastră şi profesorul Tōno vorbiţi astăzi.

Redactorul cel discret n-a mai pomenit niciodată despre plimbarea lor pe străzile rău famate din cartierul Kabuki-chō. Era clar că se temea să nu comită vreo impoliteţe.

— Despre ce vorbeşte azi domul Tōno?

— Titlul prelegerii este „Despre viziuni”.

O dată pe lună, editura la care lucra Kurimoto organiza pentru cititori mici conferinţe la care erau invitaţi câte doi

vorbitori. Profesorul Tōno, care acceptase să vorbească alături de Suguro, era un psiholog de formaţie freudiană. Suguro îl mai întâlnise de trei-patru ori pe la diverse sindrofii. Îşi imagina că prelegerea lui din seara aceea avea să abordeze, dintr-o perspectivă freudiană, halucinaţiile produse de libido.

Kurimoto a ieşit şi, exact când Suguro şi-a terminat ceaiul, a apărut Tōno, care părea să vină direct de la universitate. Şi-a aşezat geanta diplomat nouă-nouţă pe măsuţa de machiaj şi, cu o voce piţigăiată, total nepotrivită cu statura lui masivă, a anunţat:

— Mie să nu-mi daţi ceai. Mi-am adus energizantul meu.

Apoi, cu o mişcare de magician, a scos la iveală o sticluţă.

— Dacă nu trag o duşcă înainte de prelegeri...

— Vă simţiţi mai în formă când beţi?

— În formă, vorba vine! Însă asta mă ajută să-i văd pe toţi cei din public ca pe nişte bolovani.

— O imagine tocmai bună pentru tema prelegerii de azi, a remarcat Suguro. Mi se pare că viziunile pot fi la fel de folositoare ca realitatea.

Kurimoto s-a întors să-i anunţe că sala de şase sute de locuri era plină. Poate că doamna Naruse ocupa unul dintre ele. Suguro îi trimisese pe adresa spitalului o carte poştală nesemnată, în care o anunţa despre conferinţă. În adâncul sufletului nutrea speranţa că va veni. Tōno s-a uitat la ceasul de pe perete.

— Mai sunt douăzeci de minute. Cred că am ajuns cam repede.

— Dimpotrivă, a spus Suguro clătinând din cap, mă simt şi eu mai liniştit că a venit vorbitorul principal. Pot să vă pun o întrebare?

— Desigur. Despre ce e vorba?

Tōno a luat o gură de whisky şi s-a foit pe scaun, ca şi când n-ar fi avut destul loc. Pentru dimensiunile lui, orice scaun părea mic.

— Dumneavoastră, cei care lucraţi în domeniul psihanalizei... cum interpretaţi sadismul şi masochismul?

— Sadismul şi masochismul?

— Da.

— Ia te uită, nu mi-am imaginat niciodată că vă preocupă asemenea probleme! a exclamat Tōno zâmbind încântat. Sunteţi creştin, nu-i aşa?

— Dar sunt şi un scriitor interesat de toate aspectele fiinţei umane.

— Bineînţeles. Îmi cer scuze, nu asta voiam să spun. Îmi închipuiam că sunteţi un scriitor cu o puternică tendinţă biofilă.

— Puteţi să-mi explicaţi în cuvinte mai simple? Nu prea cunosc termenii de specialitate.

— Psihanalistul Fromm[21] împarte oamenii în două categorii. Există, de pildă, scriitori care preferă, în esenţă, o viaţă armonioasă şi unitară în construcţie. Precum

[21] Erich Pinchas Fromm (1900-1980) – psiholog, psihanalist şi filosof umanist german.

Mushanokōji[22]. Sau Yūzō Yamamoto[23]. Dintre scriitorii străini, Goethe se înscrie şi el în categoria asta. Fromm îi numeşte scriitori de tip biofil. Nu sunteţi şi dumneavoastră biofil, domnule Suguro?

— Nu-mi dau seama...

— Pe de altă parte, există şi scriitori atraşi nu de viitorul armonios, ci mai degrabă de lucrurile întunecate şi de trecut, scriitori cu tendinţe suicidare. Cred că în categoria asta ar intra Osamu Dazai[24], nu-i aşa? Astfel de indivizi sunt consideraţi a fi de tip necrofil.

— Noi, în lumea literară, îi numim „autodistructivi”. Însă care este legătura cu masochismul?

— Ajungem imediat şi acolo. Indivizii de tip necrofil sunt cu siguranţă autodistructivi. Au tendinţa să se distrugă pe ei înşişi, să decadă şi să se degradeze. Cu cât această tendinţă devine mai pronunţată, cu atât creşte şi dorinţa lor de-a se întoarce la o stare neînsufleţită sau anorganică.

— Ce înţelegeţi prin „stare neînsufleţită”?

— Freud are o teorie foarte interesantă. El spune că istoria omenirii de la origini, cu milioane de ani în urmă, şi trecând prin diverse stadii de evoluţie de-a lungul secolelor este păstrată în subconştientul uman. Înainte de

---

[22] Saneatsu Mushanokōji (1885-1976) – romancier, dramaturg, poet şi filosof japonez.

[23] Yūzō Yamamoto (1887-1974) – romancier şi dramaturg japonez.

[24] Osamu Dazai (1909-1948) – scriitor considerat a fi unul dintre cei mai importanţi autori japonezi de ficţiune ai secolului trecut; la Editura Polirom a fost tradus romanul *Amurg*.

apariţia vieţii pe pământ, existam într-o formă neînsufleţită. Oamenii sunt atraşi şi acum de acea existenţă primordială şi probabil simt chiar nostalgie faţă de ea. Ca dovadă, când suntem prea stresaţi de viaţa noastră de zi cu zi, ne dorim să ne întoarcem la starea neînsufleţită. Unii se gândesc chiar să se sinucidă. Alţii încearcă să-şi anihileze toate trăirile. Acestea sunt manifestările tendinţei noastre de-a ne întoarce la acea stare a materiei dinainte de apariţia vieţii preistorice.

— Toţi oamenii au aceste tendinţe?

Suguro a aruncat o privire spre ceasul de pe perete şi şi-a făcut socoteala că mai are timp vreo zece minute să-i pună întrebări lui Tōno.

— Da, toţi le avem. Dar cred că sunt mai puternice la masochişti.

Explicaţiile lui Tōno au fost atât de clare, încât l-au zăpăcit şi mai tare. Oare expresia femeii din înregistrarea video, cea cu picături de ceară prinse în păr, se născuse într-adevăr numai din dorinţa de a se întoarce la starea anorganică? Oare nu exista în spatele ei ceva mai bine ascuns, mai intens şi mai violent? Analiza raţională a lui Tōno nu reuşea să explice personalităţile contradictorii pe care le descrisese doamna Naruse în destăinuirile ei.

Tōno i-a remarcat expresia nemulţumită şi a făcut o faţă plictisită, iar vocea i-a devenit din nou piţigăiată:

— Nu vă ajută explicaţia mea?

— Nu, nu despre asta e vorba…

— Atunci ce-ar fi să vă gândiţi în felul următor: înainte să ne naştem, dormim în pântecul mamei. Nu-i aşa?

— Ba da.

— Fătul trăieşte în lichidul amniotic, în inerţie, auzind doar bătăile inimii mamei sale. Lichidul amniotic este de un alb tulbure, dar îi oferă fătului temperatura ideală. Mai întâi trăieşte acolo liniştit, respirând prin branhii, ca un peşte, pentru ca într-o bună zi, dintr-odată, să fie izgonit din acel paradis.

— Izgonit?

— Da, e aruncat afară din pântecul mamei. Noi, adulţii, numim asta „naştere”, dar pentru făt ea înseamnă trecerea bruscă de la respiraţia în apă la respiraţia în aer şi intrarea pe un tărâm necunoscut, înspăimântător. Aceasta este prima experienţă privind moartea şi renaşterea pe care o are omul. De aceea, primul ţipăt al pruncului, pe care noi, în egoismul nostru, îl interpretăm ca pe o manifestare a bucuriei de-a se fi născut... este de fapt un ţipăt de spaimă.

— E prima oară când aud o asemenea teorie.

— Sunt convins. În tot cazul, spaima pe care o simte copilul în momentul în care părăseşte pântecul mamei este atât de violentă, încât rămâne ascunsă într-un cotlon al inimii sale. Nu dispare niciodată. Chiar şi atunci când individul se maturizează, aceasta rămâne închisă în subconştient. Este strâns legată de teama de moarte şi invers şi se manifestă printr-o puternică dorinţă de întoarcere în lichidul amniotic, de revenire la starea

embrionară. E posibil ca masochismul să fie o deformare a dorinţei de a trăi din nou astfel.

— Asta e teoria lui Freud?

— Nu, a spus Tōno aruncându-i un zâmbet silit şi apoi a adăugat cu mândrie: E teoria mea.

— Şi sadismul?

Tōno se pregătea să se lanseze într-o nouă explicaţie, dar Kurimoto a deschis uşa şi i-a anunţat că era timpul să înceapă. Suguro i-a mulţumit lui Tōno, a ieşit pe culoar şi a urcat treptele spre scenă.

Când a ajuns sus, s-a trezit scăldat în luminile reflectoarelor. De la pupitru, a salutat uşor din cap spectatorii înghesuiţi în sala cu podeaua uşor înclinată. Aşa cum îi spusese Kurimoto, două treimi din locuri erau ocupate de gospodine, femei tinere sau studenţi. Suguro nu reuşea să le distingă chipurile, dar ştia că toată atenţia lor era îndreptată asupra lui.

S-a prefăcut că îşi potriveşte microfonul, ca să se mai calmeze. Considera că era obişnuit cu prelegerile, însă dacă introducerea nu-i reuşea, nu mai era în stare să se redreseze. A respirat adânc, atrăgând atenţia spectatorilor asupra lui, şi a început să vorbească pe îndelete despre scrierile sale.

„Merge bine.”

Nu era un lucru care se vedea cu ochiul liber, dar simţea cu tot trupul reacţia pozitivă a spectatorilor. Începuse să-şi dea seama cam ce fel de poveşti se aşteptau să audă de la el gospodinele, femeile tinere şi

studenţii. Probabil că majoritatea cititorilor lui aveau deja o idee despre ceea ce urma să le spună, chiar dinainte să vină la conferinţă.

Când şi-a intrat în ritm, spectatorii, antrenaţi, au început să dea din cap cu interes. Suguro se mai liniştise şi reuşea acum să distingă fiecare spectator în parte. O căuta din ochi pe doamna Naruse.

— Odată a venit la mine un tânăr. Mi s-a plâns că are multe de pierdut pentru că nu se pricepe să vorbească cu oamenii şi nu e în stare să-şi facă prieteni. Pe vremuri, i-aş fi recomandat diverse cărţi despre arta conversaţiei şi l-aş fi învăţat principiile vorbirii. Acum însă, când am ajuns să înţeleg că în orice defect se ascunde o calitate, l-aş sfătui să-şi folosească nepriceperea. Ce vreau să spun prin asta este că...

Suguro s-a întrerupt şi şi-a plimbat privirea peste sala înţesată de spectatori. Era foarte important să se oprească acolo pentru a obţine un efect maxim.

— ...că e suficient să fii un bun ascultător. Dacă nu eşti bun la conversaţie, poţi foarte bine să urmăreşti expresia celuilalt şi să încuviinţezi. Asta îl face pe vorbitor să se simtă bine. Aşa cum şi dumneavoastră mă faceţi pe mine să mă simt bine acum...

Un val de râsete a cuprins sala. Mulţumit de sine, Suguro a aruncat o privire spre ieşirea din mijloc. Apoi, dintr-odată, a clipit puternic.

Era acolo. Chipul acela identic cu al lui stătea lângă ieşire şi privea spre scenă cu un rânjet dispreţuitor. Exact ca în seara decernării premiului.

— În defectul de a fi un prost vorbitor... stă ascunsă calitatea de a fi un bun ascultător. Acest lucru nu se limitează doar la comunicare. Nu există defecte umane absolute. În fiecare defect este cuprinsă o calitate. Chiar şi în păcat se ascunde ceva pozitiv. În păcat descoperim dorinţa noastră de-a renaşte. Mi-am repetat întotdeauna lucrul acesta de-a lungul anilor, în timp ce îmi scriam romanele.

A simţit că-l trec fiorii şi a clipit iarăşi. Dar, de data asta, silueta bărbatului n-a dispărut, ca la recepţie. Zâmbetul acela dispreţuitor, care parcă-l batjocorea. Zâmbetul acela vulgar, da, era exact expresia din tabloul de la expoziţie.

Atmosfera prietenoasă din sală s-a destrămat. În muzica până atunci armonioasă s-au strecurat note discordante, convulsive. Suguro a pierdut şirul vorbelor. Şi-a pierdut şi capul. Până atunci vorbise despre păcat, despre faptul că acesta nu este ceva lipsit de sens în vieţile oamenilor, ci reprezintă un factor important în găsirea izbăvirii. Dar dintr-odată n-a mai ştiut cum să dezvolte ideea mai departe şi s-a oprit confuz. Cu cât se străduia mai mult să iasă din impas, cu atât se împotmolea mai tare. În urechi îi răsunau vorbele lui Tōno, din timpul discuţiei lor de mai devreme: „În orice om există dorinţa de a se întoarce în pântecul mamei, la întuneric, la tăcere şi la absenţa oricăror sentimente...

dorinţa de a refuza urcarea şi de a se cufunda în adâncuri...”

Un vârtej roşu, ameţitor l-a înghiţit pe Suguro.

— Descrierea oamenilor este foarte importantă.

Părea să recite un text învăţat pe dinafară.

— Acesta este ţelul fiecărui scriitor. Datoria sa este, cred eu, să sondeze profunzimile sufletului uman. Lucrul acesta nu se schimbă, indiferent dacă este vorba de un scriitor de stânga sau de unul creştin, ca mine. În ceea ce mă priveşte, n-am încercat niciodată să înfrumuseţez caracterul personajelor mele de dragul religiei. Am privit lucrurile hidoase în toată hidoşenia lor...

Celălalt s-a ridicat încet. A rămas o clipă în picioare, uitându-se la Suguro, apoi a ieşit pe interval şi s-a întors încă o dată spre el. Din gesturi şi atitudine se vedea clar cât dispreţ avea pentru prelegerea lui.

S-a oprit lângă ieşire şi a zâmbit iarăşi batjocoritor.

— Numai minciuni spui..., i s-a părut lui Suguro că-l aude şuierând. Ai privit tu vreodată faţa hidoasă a omenirii? N-ai scris întotdeauna cu mare grijă, tremurând de frică să nu-şi strice cititorii imaginea pe care o au despre tine? La fel ai făcut şi cu soţia ta.

— Nu-i adevărat! Am abordat, în felul meu, şi aspectele sumbre şi murdare ale sufletului uman.

— Bine, ai scris despre păcatele ce duc la mântuire. Aşa cum au făcut toţi scriitorii creştini care-ţi plac ţie. Dar te-ai ferit să scrii despre cealaltă lume…

— Care „cealaltă lume”?

— A răului. Păcatul şi răul sunt două lucruri diferite. De rău te-ai ferit.

În timpul tăcerii îndelungate a scriitorului, spectatorii au început să se agite şi să vorbească între ei. Suguro şi-a simţit fruntea scăldată în sudoare. Apoi a auzit paşii lui Kurimoto apropiindu-se în grabă din culise.

— Aţi păţit ceva?

Silueta bărbatului dispăruse, de parcă ar fi fost ştearsă cu guma. Broboanele de sudoare i s-au prelins lui Suguro pe pleoape.

— Ne cerem scuze. Maestrului Suguro i s-a făcut rău şi suntem nevoiţi să întrerupem prelegerea sa, a explicat Kurimoto la microfon. Vom continua imediat cu discursul profesorului Tōno, aşa că vă rog să rămâneţi la locurile dumneavoastră.

Suguro s-a întors în culise, însoţit de câteva aplauze timide.

— Să chem un doctor?

— Nu. Îmi pare rău. E suficient dacă mă odihnesc puţin în anticameră, i-a răspuns Suguro redactorului îngrijorat.

Încă îl mai durea capul şi simţea sudoarea şiroindu-i pe spinare şi pe frunte. Tōno, care aştepta în culise, l-a apucat de încheietura mâinii şi i-a luat pulsul.

— Pulsul e normal, a murmurat. Cred că de vină e doar încordarea. Dacă vă odihniţi puţin, vă reveniţi imediat.

S-a aşezat pe canapeaua din anticameră şi şi-a slăbit nodul de la cravată. Şi-a descheiat câţiva nasturi de la cămaşă şi s-a întins. Când a închis ochii, i-a revenit în

minte figura celuilalt, ţintuindu-l cu privirea din sala arhiplină. „Bine, ai scris despre păcatele ce duc la mântuire.” De ce-i răsunaseră în urechi aceste cuvinte neaşteptate? Cum de reuşise să vadă zâmbetul batjocoritor al individului de la pupitrul de pe scenă, care se afla la atâta distanţă? Fusese o nălucire! Sau poate că nu, poate că fusese chiar impostorul. Venise oare la prelegere? Cu siguranţă că şocul de-a vedea un chip identic cu al lui fusese atât de mare, încât îi provocase o halucinaţie auditivă.

A încercat să se convingă că fusese o închipuire. Nu putea să existe o altă explicaţie pentru faptul că un asemenea fenomen bizar şi ilogic apărea dintr-odată în viaţa unui bărbat de şaizeci şi cinci de ani.

Pe când e omu-n miezul vieţii lui
M-aflam într-o pădure-ntunecată,
Căci dreapta mea cărare mi-o pierdui[25].

Începutul *Divinei Comedii*, pe care o citise cu mulţi ani în urmă. Singura diferenţă dintre personajul principal şi el însuşi era vârsta: pentru el începuse deja toamna târzie a vieţii. Se rătăcise şi pribegea printr-o pădure întunecată, păşind pe un covor de frunze moarte...

L-a trezit o bătaie în uşă. A respirat adânc, de parcă tocmai ieşise la suprafaţă din adâncul mării.

— Cum vă mai simţiţi?

---

[25] Dante Alighieri, *Divina Comedie. Infernul*, traducere de George Coşbuc, ediţie îngrijită şi comentată de Ramiro Ortiz, Editura Cartea Românească, Bucureşti, 1925.

Oare de când stătea aşa? Tōno, care-şi încheiase prelegerea, a băgat capul pe uşă.

— Mi-e bine acum. Am să mă ridic.

S-a ridicat grăbit în capul oaselor. Când s-a întins să-şi ia sacoul, l-a apucat o uşoară ameţeală, dar nu era cine ştie ce.

— A fost fără-ndoială o hipoxie cerebrală de moment, a spus Tōno cu glasul lui piţigăiat, cercetându-i culoarea feţei. Probabil că sunteţi foarte obosit.

— Aşa cred.

— Nu vreţi un stimulent?

Tōno i-a arătat sticluţa cu whisky, dar Suguro a clătinat din cap.

— Cred că cel mai bine e să mă duc acasă.

— Mai staţi puţin, Kurimoto trebuie să vină şi el dintr-o clipă într-alta. Vă caută un taxi.

Suguro s-a ridicat şi a rămas câteva clipe nemişcat.

— Iertaţi-mă, însă aş vrea să vă întreb ceva... Nu cred că voi mai avea ocazia să vorbesc cu un psiholog...

— Sigur, spuneţi! Întrebaţi-mă orice doriţi. Despre ce este vorba?

— Ştiţi cumva dacă există oameni care susţin că au văzut pe cineva cu înfăţişare identică?

— Cu înfăţişare identică? A, aşa ceva se numeşte *doppelgänger*[26] sau „dublu”. Fenomenul nu este frecvent, dar a fost semnalat în câteva comunicări ştiinţifice. Un pacient care suferise de otită medie a făcut o nevroză şi a

---

[26] Fenomen de dedublare sau de desprindere a sufletului de trup (în germ., în orig.).

început să aibă halucinaţii auditive, apoi a susţinut că s-a văzut pe sine însuşi. Se pare că dublul zăcea în faţa ochilor lui, ca un cadavru. Pacientul şi-a amintit şi că purtau exact aceleaşi haine, că aveau amândoi pantaloni gri.

— Toţi pacienţii care-şi văd dublul sunt nevrotici?

— Majoritatea. Suferă de insomnie, au temperatura anormală, au senzaţia de pierdere a simţurilor, le scade capacitatea intelectuală... Dar de ce vă interesează asemenea lucruri?

— A, mă gândeam să... să aduc vorba într-un roman.

— Aşa deci! Tōno n-a părut deloc mirat. Dacă tot vorbim de romane, mi se pare că şi Dostoievski a scris despre aşa ceva...

— Fenomenul dublului apare şi la persoane care nu suferă de nevroză?

— Aşa se pare. Din câte am citit, o învăţătoare de la o şcoală primară din prefectura Iwate a avut o experienţă de dedublare fără să manifeste celelalte simptome aferente. Din cauza asta a şi fost dată afară de trei ori de la slujbă.

— Când s-a întâmplat asta?

— În perioada Taishō[27]. Însă ciudat este faptul că nu ea însăşi şi-a văzut dublul, ci elevele ei. În timp ce se aflau la oră în sala de lucru manual, sub supravegherea învăţătoarei, toate fetele au zărit afară, între straturile cu flori, pe cineva care semăna leit cu ea.

— Serios?

---

[27] Perioadă din istoria Japoniei cuprinsă între anii 1912-1926.

Suguro a simţit că-i tremură genunchii. O senzaţie de greaţă amestecată cu spaimă îşi croia drum spre suprafaţă.

— Nu era o soră geamănă a femeii sau vreo mână criminală?

— Nici pomeneală, a clătinat Tōno din cap. Tocmai aici e misterul. Printre specialişti se vehiculează diverse teorii, dar nici una nu e categorică.

Tōno, care habar n-avea de adevăratul motiv al întrebărilor lui Suguro, şi-a turnat whisky într-un bol de ceai şi l-a dus la gură cu mâna lui mare.

— Cred că v-aţi putea folosi în roman de povestea asta.

— Aşa cred şi eu.

— O caracteristică a fenomenului de dedublare este aceea că, de cele mai multe ori, are loc seara.

— Aşadar, toate simptomele astea sunt de fapt o halucinaţie?

Suguro dorea o confirmare de la profesor. Simţea că nu avea cum să se încreadă întru totul în acest psiholog care nu se îndoia nici o clipă că profunzimile haotice ale sufletului uman puteau fi explicate clar, dar ar fi vrut să-l audă spunând „Da, aşa este” şi să se agaţe de asta.

Însă Tōno a clătinat din cap cu nevinovăţie şi a zis:

— Mi-ar plăcea să cred că sunt halucinaţii! Dar, vedeţi, în cazul învăţătoarei din Iwate nu se mai poate spune că e o nălucire a pacientului.

S-a întors la birou, s-a aşezat la masa de scris, cu capul pe braţe, şi a chibzuit la fiecare cuvânt al profesorului

Tōno. Din toată discuţia putea să tragă o singură concluzie: ceea ce văzuse el de la pupitru era pesemne o halucinaţie. Iar dacă nu era o halucinaţie, nu putea fi decât o glumă de prost gust din partea acelui impostor care-i luase înfăţişarea. Una din două. Viziunea ar fi putut fi provocată de o uşoară depresie care se instalase odată cu vârsta înaintată. Suguro se străduia să creadă această explicaţie, amintindu-şi că starea sănătăţii lui se deteriora întotdeauna după câte o perioadă extenuantă de lucru. Dar adevărul în sine îl făcea să se simtă şi mai deprimat.

A sunat telefonul. A tresărit surprins şi a stat câteva clipe să asculte ţârâitul aparatului, însă până la urmă s-a hotărât să răspundă şi s-a dus în sufragerie.

— Vă rog să mă scuzaţi. Dormeaţi cumva?

O voce politicoasă de femeie s-a desprins dintr-o mare de glasuri gălăgioase.

— Cine e la telefon?

— Sunt Naruse. Am fost mai devreme la prelegere. Am văzut că vi s-a făcut rău pe parcurs şi... S-a oprit, părând să-şi caute cuvintele. Iertaţi-mă că v-am sunat.

— Nu face nimic, eu vă cer iertare pentru scena pe care am provocat-o.

Suguro nu voia să încheie conversaţia şi a întrebat-o:

— Unde sunteţi?

— În staţia Harajuku. Unul dintre copiii pe care îi îngrijesc urmează să fie operat pe inimă... Astăzi i se fac analizele şi o să-i fie foarte frică dacă nu sunt şi eu acolo... E suficient să stau lângă el şi se linişteşte.

Suguro şi-a amintit de scrisoarea doamnei Naruse şi n-a ştiut ce să mai creadă. „Femeia asta, care acum îşi face atâtea griji pentru un copil, poate deveni într-o clipă cruzimea însăşi...” Inima lui de scriitor a bătut cu putere şi i-a şoptit că trebuie să-i afle secretele întunecate.

— Aş putea să vin chiar acum în Harajuku să vă văd? Aş vrea să vorbim despre scrisoare...

— Programarea la analize e peste jumătate de oră. I-am promis lui Shige-*chan*, aşa îl cheamă pe băieţel, că am să fiu acolo negreşit.

Doamna Naruse era agitată. De parcă în mintea ei n-ar mai fi fost loc decât pentru Shige-*chan*.

— Am văzut o casetă cu tine!

Kobari a deschis discuţia pe neaşteptate, în timp ce asculta clipocitul apei calde în baia pe care le-o pregătea camerista. Ceva mai devreme, când băuse un pahar împreună cu Motoko Itoi pe o străduţă lăturalnică din Shinjuku, ardea de nerăbdare să-i spună, dar se abţinuse. După ce se cherchéliseră destul de bine, se lăsase dus de val şi intrase în hotelul acela, iar Motoko îl urmase fără să facă nazuri, de parcă aşa le fusese vorba de la început.

Pe masa cu lacul scorojit se aflau un termos alb şi o farfurie cu vafe cu pastă de fasole învelite în hârtie. Pe ambalaje era tipărită o poezioară *dodoitsu*[28] sugestivă, *Gustul vafelor cu fasole*. Dincolo de uşa glisantă, lăsată deschisă, se zărea aşternutul roşu.

— Am văzut o casetă cu tine la Château Rouge.

---

[28] Poezie populară japoneză cu formă fixă, constând din patru versuri de 7, 7, 7 şi 5 silabe.

S-a aşteptat s-o vadă făcând feţe-feţe, dar ea a răspuns moale, strivind ţigara în scrumieră:

— Serios?

Kobari s-a întrebat dacă femeia era insensibilă sau cam toantă.

— A fost şi Suguro *Sensei* la petrecerea de pe casetă?

— O fi fost? Nu-mi aduc bine aminte.

— Dar femeia aia?

— Care femeie?

— *Sensei* mi-a povestit despre ea, a pretins Kobari. Cum zicea c-o cheamă? O doamnă elegantă, cu ochi mari...

— A, Madame N?

— Exact, Madame N! De ce e doar „N” şi-atât?

— Aşa o strigăm noi, a răspuns Motoko simplu. A fost la petrecere. Doar e partenera mea!

— E partenera ta? Deci sunteţi lesbiene?

Motoko a luat bolul în mâini şi a sorbit încet din ceaiul slab.

— Sunteţi, nu-i aşa?

— Of, nimic nu pricepi, a exclamat Motoko pe un ton compătimitor. E pueril să-i categoriseşti pe oameni în felul ăsta, ca lesbiene sau homosexuali.

— Am văzut că în film aveai ceară-n păr şi cineva te sugruma, iar ţie-ţi plăcea. Partenera ta face şi ea chestii din astea?

— Nu-i displac nici ei. Dar la început nu era aşa. Eu am învăţat-o, puţin câte puţin. În cele din urmă au început s-o

intereseze şi m-a învăţat sau mi-a povestit la rândul ei o grămadă de lucruri.

— Ce ţi-a povestit?

Motoko şi-a terminat ceaiul şi l-a privit pe Kobari cu ochii mijiţi, ca o femeie mioapă. În lumina becului fluorescent, faţa ei comună a devenit dintr-odată seducătoare, de o frumuseţe tâmpă, stârnindu-l pe Kobari.

— Ai auzit vreodată de o nobilă din Ungaria, contesa Báthory?

— Cine mai e şi asta?

— Madame N ştie o mulţime despre ea. Poate să citească în franceză şi engleză. Contesa asta a trăit în secolul al XVI-lea. După ce i-a murit bărbatul, a adus fete de pe domeniul ei la castel sau în casa ei de la Viena şi le-a torturat până la moarte. Cică a omorât peste şase sute de fete.

— Şi de ce-mi povesteşti despre asta?

— Madame N şi cu mine ne-am jucat mult timp de-a contesa Báthory. Ea era contesa şi eu prizoniera.

Motoko mijise ochii şi mai tare, de parcă ar fi retrăit plăcerea acelor momente.

— Când ne jucam, ne intram amândouă serios în rol. Mi-a povestit că, în timpul unei excursii în Europa, a căutat rămăşiţele casei în care a trăit contesa. Însă pe locul respectiv se afla un magazin mare de discuri, unde se asculta Andy Williams şi unde se înghesuiau o mulţime de clienţi tineri, care nu ştiau nimic despre locul ăla. Mi-a povestit că a apucat-o o furie de zile mari...

— De ce s-a înfuriat aşa? a întrebat-o Kobari derutat. E aiurea!

— Păi cum? În locul în care, cu trei sute de ani în urmă, răsunau strigătele fetelor torturate şi ucise, se ascultă acum muzică ambientală şi nimeni n-are habar de nimic. Cum a zis Madame N, asta se cheamă ipocrizie. Toţi închid ochii şi se fac că nu văd în adâncul sufletului.

— Ce tâmpenie, a exclamat Kobari băgând o vafă în gură. N-am mai pomenit aşa suceală.

— Chiar nu pricepi nimic!

— Mersi de compliment!

— Madame N spune de multe ori că-n inimile oamenilor clocoteşte magma. Ştii ce-i aia „magmă”?

— Mă crezi prost? Sunt focurile alea de sub pământ.

— Aşa e! Lucrul ăsta nu se poate vedea din afară, dar magma erupe dintr-odată. E ascunsă în inimile oamenilor încă de când se nasc. E în oricare copil.

— Ce naiba vrei să spui?

— Pe copii îi distrează să smulgă aripile şi picioarele libelulelor. În ziua de azi, copiii de şcoală primară se strâng laolaltă şi chinuie câte un coleg fără apărare. Asta fiindcă... îi distrează. Fiindcă magma se ascunde şi în inimile lor. Când aceasta erupe sub forma sexului, a continuat Motoko sorbind din ceai, apar sadicii şi masochiştii... Dar deosebirea dintre ei nu contează. Madame N şi cu mine suntem ca două vârtejuri care se ciocnesc, aruncă trombe de spumă, duduie ca nişte tobe şi ne târăsc pe amândouă în adâncuri. E un abis fără sfârşit.

Nici nu mai ştiu de câte ori mi-am dorit sincer să mor aşa, cuprinsă de extaz.

Cu o vagă senzaţie de dezgust, Kobari îi privea gura întredeschisă. Asta era faţa! Faţa pe care o văzuse pe caseta video, cu părul năclăit de ceară şi cu limba mişcându-se ca o omidă. Femeia asta nu e-n toate minţile.

— În clipele alea nu mai eşti în stare să gândeşti. Nu mai eşti în stare să te controlezi, chiar dacă vrei.

— Încetează!

Convins că începuse s-o ia razna, Kobari a apucat-o de umeri şi a scuturat-o. Motoko închidea şi deschidea gura ca un peşte în acvariu.

— Tu nu înţelegi! Cele două valuri se ciocnesc şi spuma se împrăştie...

Instinctiv, Kobari a plesnit-o peste faţă. Zgomotul sec a răsunat în toată încăperea. A lovit măsuţa cu genunchiul şi bolurile s-au răsturnat, iar ceaiul s-a vărsat pe masă.

— Loveşte-mă! Te rog, loveşte-mă, a ţipat Motoko în delir. Mai tare!

— Nu te potoleşti? Potoleşte-te!

Kobari a plesnit-o din nou. Mâna i-a amorţit şi o plăcere intensă, pe care n-o mai încercase niciodată până atunci, i-a străbătut tot trupul. A apucat-o pe Motoko de umăr şi a zgâlţâit-o, dar ea s-a clătinat moale, ca o păpuşă, şi a căzut pe spate. Fusta i s-a ridicat, i-au ieşit la iveală coapsele îmbrăcate în ciorapi de damă. Avea picioare scurte şi groase.

— Bine, dacă-ţi place atât de mult să fii pocnită, o să te snopesc în bătaie.

— Aşa să faci!

— Trebuie să fii bătută cu metodă, a strigat Kobari. Las' că scot eu nebunia din tine!

Şase

Avionul s-a rotit pe deasupra oceanului care strălucea ca un covor de ace, pregătindu-se să aterizeze. Soţia s-a întors către Suguro:

— Oare de câţi ani n-am mai fost împreună într-o excursie?

— Chiar, câţi or fi? Ultima oară te-am luat cu mine la Ierusalim pe când scriam *Viaţa lui Isus*.

Stewardesa a trecut printre rândurile de scaune ca să verifice dacă pasagerii îşi puseseră centurile. Curând au început să se zărească insuliţele şi vasele pescăreşti din golf. Avionul s-a zguduit uşor şi priveliştea aeroportului s-a ivit dintr-odată şi a început să gonească nebuneşte pe lângă hublourile de pe ambele părţi ale avionului.

Desfăcându-şi centura, Suguro i-a explicat cu mândrie soţiei:

— O să călătorim întâi de la Isahaya la Obama, apoi la Kuchinotsu şi Kazusa.

Taxiul pe care l-au luat de la aeroport a mers o vreme de-a lungul golfului Ōmura, scăldat în lumină. Suguro îşi

amintea munţii învăluiţi într-o ceaţă lăptoasă din zare şi fiecare străduţă pe care treceau. Cuprins de nostalgie, îi venea să se adreseze priveliştii şi să-i spună: „Mă bucur să te revăd sănătoasă!”. Cu douăzeci de ani în urmă, străbătuse de nenumărate ori drumul acela, adunând imagini şi schiţând în minte romanul pe care avea să-l scrie mai târziu. La vremea aceea avea doar patruzeci de ani şi simţea cu putere avântul scrisului; entuziasmul îl făcea să păşească hotărât, fără să arunce vreo privire în dreapta sau în stânga. Suguro se uita la drumul ce i se deschidea în faţă, străjuit de case vechi şi scunde cu garduri de piatră, ascunse după arbori de camfor, şi-şi amintea de tânărul de odinioară, cuprins de febra creaţiei.

— Au trecut douăzeci de ani de-atunci, i-a şoptit soţiei. Dar drumul şi casele au rămas neschimbate!

— Natura e minunată. Mereu aceeaşi..., a încuviinţat soţia.

— Doar noi am îmbătrânit. Suntem altfel.

Când s-a auzit spunând „suntem altfel”, şi-a dat seama că expresia avea şi alt sens, la care nu se gândise.

Nu-i povestise soţiei despre incidentul de la prelegere, când îl zărise pe impostor printre spectatori. Bineînţeles, nu-i povestise nici că i se făcuse rău sau că luase cina cu doamna Naruse. Acelea erau întâmplări pe care n-avea nevoie, ba nu, n-avea voie să i le povestească soţiei. Era foarte atent să nu aducă în discuţie subiecte care ar fi putut tulbura tihna lor conjugală. Se purta ca un tată care se ferea să-i vorbească fiicei lui despre sex.

Chiar şi călătoria la Nagasaki se hotărâse s-o facă înainte de venirea primăverii nu atât pentru că-i promisese soţiei, ci mai degrabă din cauza spaimei care i se cuibărise în suflet. Toate întâmplările care se năpustiseră asupra lui în iarna aceea îl umpluseră de nelinişte. Ca să scape de ele, voia să fie singur cu soţia, să meargă împreună într-un loc unde să aibă parte de câteva zile liniştite.

Deşi iarna nu se sfârşise, vremea era călduţă şi, după ce au trecut de Isahaya, pe cerul senin s-a profilat în depărtare, ca un pâlc de nori, silueta unui munte.

— E muntele Unzen! i-a explicat Suguro soţiei sale, arătând spre harta întinsă pe genunchi. Acum trei sute de ani, creştinii erau aruncaţi în apa clocotită a vulcanului de acolo.

— Mai există şi acum locul respectiv?

— I se spune Jigokudani[29]. Dar în ziua de azi e plin de turişti şi de elevi în excursie cu şcoala.

A simţit un val de fericire năpădindu-l şi încălzindu-i tot trupul. Un soţ şi o soţie care se apropie de sfârşitul vieţii lor se bucură împreună de o excursie de trei zile. Spre deosebire de voiajul de nuntă, cei doi împărtăşeau acum un profund sentiment de solidaritate şi încredere, la care numai un cuplu ce a trecut prin ani lungi de încercări poate ajunge. Suguro simţea din nou mulţumirea de-a o fi ales pe femeia de lângă el drept tovarăşă de viaţă.

---

[29] În traducere, „Valea Iadului”.

Au ocolit poalele muntelui Unzen şi au ajuns în staţiunea termală Obama. Jos se întindea golful, iar vaporii fini de apă urcau până în oraş.

— Pe vremea aceea, creştinii erau siliţi să meargă pe jos până în vârful muntelui. În felul ăsta erau duşi la Jigokudani.

— Probabil că satul era pustiu pe-atunci.

Au trecut de Obama şi au luat-o pe drumul îngust ce se întindea de-a lungul coastei. Când Suguro venise aici prima oară, cu douăzeci de ani în urmă, drumul nu era nici măcar pavat. Atunci, maşinile din sensul opus stârniseră un nor de praf, iar taxiul lui se oprise pe marginea drumului şi le aşteptase răbdător să treacă.

— Uite, aceea e insula Dangō, iar în spatele ei se întinde Amakusa.

— Acolo e Amakusa?

— Da. E portul în care au acostat, acum trei sute de ani, misionarii creştini, spanioli şi portughezi, după o călătorie de mai bine de doi ani. Cred că şi pe ei i-a întâmpinat exact acelaşi peisaj...

Pe când vorbea, Suguro simţea cum reînvie cald în el entuziasmul anilor tinereţii. Imaginile care i se născuseră în minte în timpul plimbărilor de acum douăzeci de ani ieşeau din nou la suprafaţă.

Cei doi au coborât din taxi şi s-au dus să viziteze mormântul creştin descoperit în păduricea plantată ca paravânt de-a lungul coastei. Mormântul cenuşiu semăna mai degrabă cu un bolovan aruncat acolo şi nu avea decât

o cruce pe care erau scrise câteva cuvinte ce păreau să fie în latină.

— Aici, la Kazusa, s-a folosit prima presă de tipărit din Japonia. Ştii că în perioada Tenshō[30] o faimoasă solie de tineri japonezi a fost trimisă în Europa, ca să aibă o întrevedere cu Papa de la Roma. La întoarcere, s-au oprit la Goa şi acolo au făcut rost de o presă pe care au adus-o cu ei. Cu ea s-au tipărit cărţi religioase, dar şi cărţi de literatură clasică japoneză.

Soţia îl asculta atentă, nu atât pentru că era interesată de ceea ce-i spunea, cât pentru a-i răsplăti explicaţiile entuziaste.

— În vremurile acelea existau seminare în Kazusa, în Kuchinotsu, satul învecinat, şi în Arie. Pe lângă latină şi portugheză, studenţii învăţau să cânte la orgă şi la clavecin şi să picteze. Lucrul ăsta e trecut sub tăcere în toate cărţile de istorie, dar aici e locul în care Japonia a aflat pentru prima oară despre Occident.

Suguro şi-a amintit că nu departe de locul acela se întindea o fâşie superbă de plajă. Cu douăzeci de ani în urmă, obosit de atâta umblat, se întinsese pe nisipul de culoarea chihlimbarului şi se lăsase furat de somn în timp ce privea valurile liniştite. Pe-atunci era încă în puterea vârstei şi plin de energie.

După ce au luat masa la un restaurant drive-in din Kuchinotsu, soţii au lăsat taxiul să aştepte în sat şi au mers pe jos până la plajă.

---

[30] Perioadă din istoria Japoniei cuprinsă între anii 1573-1592.

— Aici am adormit privind valurile!

— Ce limpede e apa! Se zăresc algele mişcându-se.

— Vezi locul unde răsare, ca din senin, un fel de promontoriu? Acolo e castelul Hara, unde a avut loc răscoala Shimabara[31], când au fost ucişi treizeci de mii de bărbaţi şi femei.

Cuvântul „ucişi” i-a umplut sufletul de amărăciune. În excursia pe care o făcea împreună cu soţia lui, ar fi trebuit să se bucure de viaţă, nu să se cufunde în întuneric. Venise aici ca să scape de lumea în care trăiau doamna Naruse şi Motoko Itoi.

— Ia uite ce scoică frumoasă am găsit!

Pe când stătea întins pe nisip, soţia sa a venit să-i arate o scoică pe care o culesese chiar de lângă apă. În palma ei albă, melcul rozaliu arăta ca o bijuterie.

— Te simţi bine?

— Mai încape vorbă! Doar a trecut atâta vreme de când n-am mai fost într-o călătorie! Aş fi vrut să fie cu noi şi băiatul cu soţia.

— Când stau şi mă uit la ocean, îmi dau seama cât de norocoşi am fost să trăim atâta... Am trecut prin război, apoi prin vremurile grele care i-au urmat... Dar am răzbit până aici...

— Îi mulţumesc întotdeauna lui Dumnezeu pentru asta când mă duc la slujbă. Simt că, atunci când am să mor, am să-i pot spune: „Mulţumesc, Doamne, pentru tot”.

---

[31] Răscoală a ţăranilor, mai cu seamă creştini, din 1637-1638.

Orice s-ar fi întâmplat, Suguro nu voia să-i dezvăluie soţiei lui acea lume întunecată... Motoko Itoi cu ceara topită în păr, cu limba mişcându-se ca o omidă între buzele întredeschise în timp ce nişte bărbaţi o sugrumau... Flăcările care cuprindeau o casă ţărănească, strigătele femeilor şi ale copiilor, cele treizeci de mii de suflete ucise chiar în apropiere, la castelul Hara...

— Ce bine de tine, a lăsat Suguro să-i scape un oftat. Te invidiez...

— De ce?

— Pentru că... spre deosebire de mine, care sunt scriitor... tu nu eşti nevoită să vezi chiar toate lucrurile.

Senzaţia de a o avea pe soţia sa alături s-a transformat treptat într-un sentiment de siguranţă. Unul identic cu acela pe care îl avea în copilărie, când dormea lângă mama lui. De ce oare încerca întruna să părăsească acel refugiu? Din dorinţa de-a vedea oamenii. Din dorinţa de-a şti totul despre ei. De a-i cunoaşte în profunzime. În cei treizeci de ani de când scria, această dorinţă devenise însăşi natura lui.

Valurile se apropiau şi se retrăgeau cuminţi. Le asculta unul câte unul şi de fiecare dată i se perinda prin faţa ochilor o scenă din viaţa sa. Excursia la Yamato, în acea zi de toamnă, imediat după ce se logodiseră. Prima lor locuinţă – o căsuţă în Komaba pe care o cumpăraseră după căsătorie. Silueta soţiei sale care venise să-l îngrijească zi de zi în timpul lungii convalescenţe petrecute în spital. Surâsul ei – primul lucru pe care îl văzuse când se

trezise, după operaţie. Aşezată acum lângă soţul ei, care tăcea, nu spunea nici ea nimic. Poate că asculta la rândul ei valurile şi era năpădită de aceleaşi amintiri.

— Mâine e duminică. Nu vrei să mergem împreună la biserică? l-a întrebat dintr-odată soţia. Întotdeauna mi-am dorit să asist la slujbă într-un loc pe care l-ai descris în romanele tale.

— De ce?

— Păi, a râs ea, e singurul fel în care pot să mă strecor în cărţile tale. Altminteri nu e chip să-mi găsesc un loc în meseria ta...

Era adevărat. Încă de când se căsătoriseră, Suguro o rugase să respecte graniţa clară dintre vocaţia sa şi viaţa de familie. Nu trebuia să aibă nici un cuvânt de spus în munca lui. Nu trebuia să se amestece niciodată în ce scria. Fusese atât o rugăminte personală, cât şi o măsură de prudenţă.

— N-am mai fost de multă vreme la slujbă, a zis repede, uitându-se în altă parte.

„Nu e vorba că nu m-am mai dus, de fapt n-am mai fost în stare să mă duc”, şi-a spus în sinea lui.

— Ştiu o bisericuţă liniştită la marginea oraşului Nagasaki. Putem merge mâine acolo. Am să dau telefon de la hotel să întreb la ce oră e slujba.

Apoi şi-a scuturat energic nisipul de pe pantaloni şi s-a ridicat, punând astfel capăt discuţiei.

În timpul slujbei, Suguro şi soţia au auzit de câteva ori un cocoş cântând afară, în curtea însorită a bisericii. Era al

preotului străin, care avea şi el păsări, ca toţi ceilalţi săteni. În dreptul ferestrei bisericii creştea un arbore de camfor imens, cu crengi noduroase, printre care se zăreau sclipirile oceanului. În jurul celor doi soţi se zbenguiau câţiva copii, pe care mamele cu pielea arsă de soare încercau să-i potolească. Un prunc s-a pus pe plâns şi o femeie a încercat să-l împace. Majoritatea credincioşilor veniţi la slujbă erau săteni, care-şi duceau traiul pescuind şi lucrând la câmp.

În seara dinainte, la hotelul din Nagasaki, Suguro îşi amintise de acest sat de la malul oceanului, pe care-l vizitase cu mulţi ani în urmă, şi îi povestise soţiei despre el.

— Are o biserică frumoasă, de cărămidă. Pe vremuri erau mulţi săteni care practicau creştinismul pe-ascuns. Chiar şi acum, mai bine de jumătate din localnici sunt credincioşi. Misionarul care a propovăduit aici a fost celebrul părinte De Rotz. Au muncit cu toţii cot la cot, au strâns bani, au ars cărămizi şi şi-au construit cu mâinile lor o biserică.

Soţiei sale i-a plăcut mult povestea.

— Atunci vrei să mergem acolo? Facem cam patruzeci de minute cu maşina...

În dimineaţa următoare, la ora opt, cei doi au luat un taxi de la hotel, au străbătut două tuneluri şi, când au zărit golfuleţul de lângă sat, s-au bucurat că veniseră până acolo. Oceanul sclipind în bătaia razelor de soare i-a întâmpinat cu căldură. Chiar în momentul în care au ajuns,

un copil de şcoală a tras clopotele în biserica de cărămidă de pe dealul din spatele lor. Familiile din sat urcau panta spre biserică întocmai ca un şir de furnici.

Au coborât din taxi şi s-au alăturat şirului de oameni. În curtea bisericii i-a întâmpinat un misionar străin, cu barbă albă, a cărui figură Suguro şi-o amintea. Din când în când preotul glumea cu copiii care se hârjoneau prin jur sau le spunea câteva cuvinte călduroase femeilor venite la slujbă. Când l-a văzut pe Suguro, a părut să-şi amintească de el şi i-a spus în glumă:

— Aşezaţi-vă în mijloc, acolo sunt locurile de onoare!

Trecuseră mai bine de patruzeci de ani de când preotul fusese numit la biserica din sat. Şi în tot acel răstimp, ochii lui surâzători păreau să fi văzut numai apele primitoare ale oceanului, arborii de camfor cu crengile lor mari şi copiii neastâmpăraţi care roiau în jurul lui, nicidecum latura întunecată a lumii pe care o surprinsese Suguro.

Când a început slujba, preotul nu a ţinut o predică, ci a citit împreună cu enoriaşii un pasaj din Evanghelie. Aşa părea să fie obiceiul la slujbele de duminică. Toţi cei prezenţi, bărbaţi şi femei cu feţe arse de soare şi cu pometi proeminenţi, repetau într-un glas cuvintele preotului.

— Veniţi la Mine, toţi cei trudiţi şi împovăraţi, iar Eu vă voi uşura[32].

De afară s-a auzit iar cântatul prelung al cocoşului.

---

[32] Evanghelia după Matei, 11: 28.

— Luaţi jugul Meu asupra voastră şi învăţaţi de la Mine, că sunt blând şi umil la inimă, şi veţi afla alinare pentru sufletele voastre[33].

Suguro şi soţia au repetat şi ei cuvintele preotului odată cu ceilalţi credincioşi: „şi veţi afla alinare pentru sufletele voastre”. Însă imediat, în mintea lui Suguro s-au ivit versurile din *Divina Comedie*: *Pe când e omu-n miezul vieţii lui / M-aflam într-o pădure-ntunecată,/Căci dreapta mea cărare mi-o pierdui...*

— Fericiţi cei blânzi[34].

Vocea bătrânului preot era la fel de aspră precum cea a cocoşului din curte. *M-aflam într-o pădure-ntunecată,/Căci dreapta mea cărare mi-o pierdui...*

— Fericiţi cei blânzi! au repetat sătenii.

Glasurile credincioşilor se amestecau cu plânsetele copiilor şi cu smiorcăiturile nasurilor.

— Fericiţi cei întristaţi, căci ei vor fi mângâiaţi[35].

— Fericiţi cei întristaţi, căci ei vor fi mângâiaţi!

Când s-a încheiat slujba, cei doi soţi şi-au croit drum prin mulţimea de copii şi s-au urcat în taxiul închiriat cu ora. Preotul a ciocănit cu degetul în geamul maşinii şi le-a spus:

— Să mai poftiţi pe la noi!

Maşina mergea pe lângă oceanul ce sclipea prietenos şi îmbietor. Soţia a oftat.

---

[33] Evanghelia după Matei, 11: 29.

[34] Evanghelia după Matei, 5: 5.

[35] Evanghelia după Matei, 5: 4.

— Ce viaţă minunată duc oamenii de-aici!

— Mda...

M-aflam într-o pădure-ntunecată,/Căci dreapta mea cărare mi-o pierdui... Suguro a privit în urmă. Biserica şi arborii de camfor se făceau din ce în ce mai mici. „Oare ce vârstă are preotul? Probabil vreo şaptezeci de ani, cu vreo cinci-şase ani mai mult decât mine... Cam cât îi mai rămâne de trăit? Când o să moară, or să-l îngroape sub arborii de camfor, iar de-acolo va putea privi oceanul şi pe copiii neastâmpăraţi şi va putea asculta cântatul cocoşului şi după moarte. Aici nu se găseşte nici o fărâmă din lumea doamnei Naruse şi a lui Motoko Itoi...”

Excursia a durat doar trei zile, dar lui Suguro i s-a părut că a lipsit vreme îndelungată. Când au aterizat pe aeroportul Haneda şi a văzut cerul cenuşiu şi fumul ridicându-se din coşurile fabricilor, s-a simţit târât înapoi în lumea murdară a oamenilor.

Pe masa de lucru de la birou îl aştepta un maldăr de scrisori. S-a schimbat şi s-a apucat să deschidă pe rând plicurile cu o foarfecă. Soţia l-a privit cu căldură şi i-a zâmbit.

— Îţi mulţumesc pentru excursie.

— Te-ai simţit bine?

— Foarte bine! Am să le scriu copiilor, ca să le povestesc.

— Ar trebui să facem câte o excursie din asta măcar o dată pe an.

Încântată, soţia sa l-a răsplătit cu un zâmbet ca o rază de soare.

A triat scrisorile, a pus pe categorii revistele şi cărţile primite şi a răsfoit ziarele adunate între timp. În ultimele trei zile, în Japonia fusese linişte. Nici un eveniment major nu era menţionat pe prima pagină sau în pagina socială a ziarelor. Suguro a citit revistele de critică literară din luna respectivă şi apoi s-a uitat peste cronicile de carte. S-a hotărât să trimită câteva scrisori de mulţumire pentru cărţile primite şi a strigat-o pe soţie:

— Poţi să-mi dai ilustratele cu gravuri pe care le-am cumpărat din Kyūshū? Aş vrea să scriu câteva rânduri de mulţumire.

Soţia sa curăţa liniştită nişte curmale japoneze[36]; peste umărul ei se zărea ecranul televizorului şi, în mijlocul lui, faţa pătrăţoasă a unui crainic între două vârste care prezenta ştirile după-amiezii.

„În cartierul Shinjuku a fost descoperit cadavrul unei tinere care s-a sinucis... Când administratorul apartamentului, domnul Mitsuo Shimizu, a descuiat uşa...”

— Ilustratele cu gravuri le-am cumpărat de la hotel?

— Nu, de la un magazin de suvenire, de pe strada Dōza parcă...

„Tânăra a fost identificată ca fiind Motoko Itoi, de profesie pictoriţă... avea o funie înfăşurată în jurul gâtului, iar din cercetările poliţiei a reieşit că s-a sinucis folosindu-se de piciorul mesei. Se pare că a lăsat un bilet de adio

---

[36] Fructele *kaki* (*Diospyros kaki*).

constând din câteva rânduri scrise în carnetul său de schiţe. Conform declaraţiilor poliţiei…”

— Vrei o curmală?

Suguro s-a ridicat şi s-a îndreptat spre holul de la intrare. Ce-i spusese doamna Naruse în scrisoare nu fusese nici minciună, nici lăudăroşenie.

— Ce s-a întâmplat?

Auzind vocea uimită a soţiei sale, care îl privea cu ochii căscaţi, a încercat să se stăpânească şi şi-a luat o expresie indiferentă. Oceanul care sclipea printre ramurile arborelui de camfor. Soţia sa nu trebuia să cunoască decât lumea aceea.

— Mă duc să cumpăr nişte plicuri, a minţit el. Ilustratele mi se par prea neprotocolare.

A ieşit din casă, a intrat într-o cabină telefonică şi a format numărul. Nu ştia dacă doamna Naruse era la spital, dar în starea în care se afla, nu putea să nu-i telefoneze. I s-a făcut legătura cu sala asistentelor de la pediatrie şi acolo i s-a spus că doamna Naruse lipsea în ziua aceea de la spital.

— Dar vine mâine-dimineaţă. Unul dintre copiii pe care-i îngrijeşte e programat pentru operaţie, i-a explicat politicos asistenta tânără, cu voce de elevă de liceu.

A doua zi, pe la unsprezece, Suguro cobora din lift la etajul unde se afla sala de operaţii. Pe scaunele înşiruite lângă perete stăteau două femei strânse una-ntr-alta ca două călugăriţe bătrâne. Una era mama băiatului operat,

cealaltă era doamna Naruse, care avea o faţă atât de obosită, încât părea aproape de nerecunoscut.

Doamna Naruse l-a zărit şi s-a îndreptat către el.

— Aţi venit până aici...

— A început deja operaţia?

— Acum vreo trei ore. Îl operează un chirurg cardiolog de la Universitatea Keiō, aşa că e pe mâini bune, dar mă îngrijorează faptul că e prea multă linişte...

— E o operaţie dificilă?

— Da. Copilul are o tumoare pe un vas din apropierea inimii. Operaţia e foarte grea şi extrem de periculoasă. Când mă gândesc ce dureri o avea...

Doamna Naruse a închis ochii. Umbrele bătrâneţii, pe care Suguro nu le remarcase niciodată înainte, se distingeau acum clar pe pleoapele sale, făcându-l să-şi dea seama pentru prima oară cât de în vârstă era de fapt.

— Am trecut şi eu printr-o operaţie serioasă. Când eşti acolo, habar n-ai ce se întâmplă cu tine. În cazul meu, operaţia a durat şase ore, dar mi s-a părut că am dormit doar cinci minute.

— Da, şi eu îmi spun în sinea mea că nu are cum să simtă durerea sub anestezie... dar când îmi imaginez bisturiul despicând trupuşorul acela şi apoi pieptul desfăcut şi vasele de sânge scoase la vedere...

Doamna Naruse a închis din nou ochii, cu o expresie obosită. Buzele i se mişcau uşor, ca ale unei călugăriţe în timpul slujbei.

— Vă rugaţi? a întrebat-o Suguro uimit.

— Da, nu pot să nu mă rog. Sunt o proastă, nu-i aşa? Nici măcar nu e copilul meu, i-a răspuns doamna Naruse. Apoi a continuat de parcă atunci îşi dăduse seama: Dar de unde ştiaţi că am să fiu astăzi aici?

— Am sunat ieri la sala asistentelor şi mi-au spus ele.

— Aha...

Suguro ar fi vrut să aducă vorba despre moartea lui Motoko Itoi, dar şi-a înghiţit cuvintele. Femeia pe care o avea acum în faţa ochilor nu era cea cu care stătuse de vorbă la restaurantul chinezesc. Când lucra ca voluntară, era complet schimbată, învăluindu-i pe copilaşii plăpânzi în dragostea ei maternă.

Suguro s-a aşezat lângă cele două femei, însă mama copilului nu i-a adresat nici un cuvânt. Toată atenţia ei era îndreptată probabil nu spre el, ci spre sala de operaţii. Becul roşu de la intrarea în sală părea singurul lucru viu de pe culoarul cufundat în tăcere.

Atât mama copilului, cât şi doamna Naruse ţineau ochii închişi. Buzele doamnei Naruse se mişcau neîncetat, dar Suguro nu reuşea să prindă cuvintele rugăciunii. Femeia asta folosise ca stimul erotic în viaţa ei de cuplu imaginea copiilor închişi împreună cu mamele lor într-o casă în flăcări. Oare cui s-o fi rugând acum? Suguro o privea şi simţea că îl ia ameţeala.

— Trebuie să plec, a spus ridicându-se încet de pe scaun.

Doamna Naruse a deschis ochii şi a încuviinţat uşor din cap.

Noaptea nu se lăsase încă, dar era deja întuneric, probabil din cauza smogului sau a ceţii. În astfel de seri, până şi străduţele lăturalnice din Kabuki-chō erau pustii şi nu se auzea decât vocea vânzătorului de batate coapte strigându-şi marfa. Becurile cu neon păreau cufundate în ceaţă, iar pătura cu care-şi acoperise genunchii Hina Ishiguro era jilavă. Pictoriţa a coborât privirile şi şi-a aranjat săculeţul cald din poală. În acel moment, cineva a venit şi s-a postat în faţa ei.

— Doriţi un portret în creion sau în acuarelă? a întrebat cu o voce obosită, aruncând o privire către poalele hainei de ploaie şi către pantofii uzaţi ai clientului.

— Aici i-ai făcut portretul şi lui Suguro *Sensei*?

A ridicat capul şi l-a văzut pe reporterul care o acostase în seara când fusese dată afară de la recepţie. O privea zeflemitor, cu mâinile în buzunare.

— Ce-ţi pasă?

— Ia nu mai face pe dura! N-am venit pentru un reportaj. N-ai de ce să-ţi faci griji.

— Dacă nu vrei să-ţi fac portretul, te rog să te dai din faţa mea. Trebuie să lucrez.

— Văd că n-o scot la capăt cu tine. Bine, fă-mi un crochiu.

Hina a început să-şi mişte creionul pe hârtie în tăcere. Kobari a privit-o de sus şi i-a spus:

— Ascultă-mă puţin fără să te enervezi. Te cred când îmi spui că te-ai întâlnit cu Suguro aici, în Shinjuku. Chiar te cred.

— Nu te mai mişca, altfel nu te pot desena.

— După ce-am stat de vorbă cu tine, am făcut nişte investigaţii despre el şi am aflat o mulţime de lucruri.

— Asta n-are nici o legătură cu mine.

— Vreau să aflu două lucruri. Ce relaţie era între scriitor şi Motoko Itoi, cea care s-a sinucis? Şi încă ceva, ştiu că Motoko avea o prietenă apropiată, mai în vârstă ca ea. Femeia asta îl cunoaşte pe Suguro?

Mâna care ţinea creionul s-a oprit. Kobari a continuat cu întrebările, dar Hina a tăcut mai departe cu încăpăţânare.

În lipsă de altceva, reporterul a aruncat o privire spre portretul încă neterminat.

— Ce porcărie!

— Ce s-a întâmplat?

— Desenul ăsta exprimă numai răutate! Doar n-oi fi aşa de urât!

Hina Ishiguro i-a privit faţa buhăită şi a râs.

— Dacă vrei doar un portret superficial, du-te la alt artist al străzii. Pentru noi, a face un portret înseamnă a pune pe hârtie caracterul subiectului.

— Ăsta e caracterul meu?

— Nimeni nu-şi cunoaşte adevărata faţă. Toţi se înfrumuseţează, îşi dau aere şi cred că masca pe care o poartă în societate e chipul lor real.

Când a dat la o parte pătura de pe genunchi şi s-a ridicat, săculeţul cald i-a căzut din poală.

— Dar schiţa asta e de-a dreptul oribilă! Că tot veni vorba, la expoziţia voastră era şi portretul lui Suguro. Ăla

mi s-a părut şi mie că semăna perfect. Faţa lui are ceva întunecat şi dezgustător, iar tabloul i-a prins bine expresia.

— Ne-ai văzut expoziţia?

Figura pictoriţei s-a mai luminat puţin.

— Normal! Tu nu erai acolo, dar... Când am fost să o văd, l-am zărit pe Suguro în cafeneaua de peste drum de galerie, stând de vorbă cu femeia în vârstă. Cu prietena lui Motoko. Bineînţeles, Motoko e moartă acum...

— De unde ştii asta?

— Că a murit Motoko? Păi n-a scris şi în ziare?

— Motoko a murit întocmai cum şi-a dorit şi cred că e fericită acum. Dar de unde ai aflat de Madame N?

Kobari s-a gândit că era mai bine să-i povestească totul cinstit. Dar când a terminat, Hina Ishiguro tot nu părea convinsă.

— De ce-l urăşti atât de mult pe domnul Suguro?

— Nu prea ştiu nici eu de ce, a răspuns reporterul, pe jumătate în glumă. În principiu, pentru că văd în el un exemplu de pseudoliterat. Aşa-zişii oameni de cultură din ziua de azi au ceva care te face să nu-i crezi. De asta, oricâte lucruri extraordinare i-am auzi spunând, ne întrebăm întotdeauna: „Oare nu cumva sunt nişte impostori?”. Cred că ăsta e motivul pentru care nu-mi place Suguro.

— Bine, dar nu aşa e toată lumea? Şi tu eşti la fel, l-a luat Hina peste picior. Ai văzut în domnul Suguro ceva din tine însuţi şi de asta îl urăşti.

— Ce rea eşti, a zâmbit amar Kobari. Poate că ai dreptate, dar să ştii că eu nu sunt ca el. Eu sunt un sărăntoc, pe când el are o sumedenie de cititori, e mulţumit, e recunoscut ca un scriitor important, spune lucruri care par adevărate cu o figură care pare sinceră…

— Eşti invidios!

— Normal că sunt! Dar, spre deosebire de ceilalţi scriitori, e creştin. Chiar cunosc pe cineva care s-a creştinat pentru că i-a citit cărţile. Atât e de parşiv!

— Şi?

— Dacă în realitate duce o viaţă complet diferită de lucrurile pe care le scrie sau despre care vorbeşte, atunci cred că datoria unui jurnalist e să scoată adevărul la lumină.

— Aha, deci eşti un adevărat luptător pentru dreptate! Pentru ziariştii de azi, spiritul dreptăţii înseamnă să închidă ochii la ce fac ei şi să-i judece în schimb pe ceilalţi.

Kobari nu i-a luat în seamă sarcasmul.

— În tot cazul, la expoziţie era un tablou mare, intitulat *Lumea urâţeniei*. O pictură în care erau înfăţişaţi o mulţime de femei şi de bărbaţi despuiaţi, stând printre şerpi, broaşte râioase şi călugăriţe[37]… Aşa ceva nu ţi se şterge uşor din minte.

— Serios? Eu am pictat tabloul ăla! a exclamat Hina bucuroasă. Plăcerea zugrăvită pe faţa ei s-a transformat apoi într-un fel de inocenţă copilăroasă. Acum înţelegi ce înseamnă „estetica urâtului”? Pe asta vrem noi să punem

---

[37] Referire la insecta *Mantis religiosa.*

accentul. Pictorii tradiţionalişti împart lucrurile în două: într-o lume a frumosului şi una a urâtului. Fac o distincţie clară între lucrurile care se pot picta şi lucrurile care nu se pot picta. Însă noi suntem de părere că în orice lucru urât există şi ceva frumos, iar scopul picturii este să scoată frumosul la iveală. Înţelegi?

— Nu asta e teoria pe care v-o expunea Suguro în Shinjuku? Oricum, în portretul lui nu era nici urmă de frumos. Surprindea clar personalitatea lui dublă.

— Nu l-am pictat eu! E tabloul lui Motoko, a spus Hina înţepată, dar Kobari s-a prefăcut că nu observă.

— E faţa tipică a unui schizofrenic. Am citit eu undeva că schizofrenicii au ochii uşor diferiţi ca mărime şi poziţie. În Suguro trăiesc doi oameni. Deşi s-ar putea ca el să nici nu-şi dea seama. A fost odată şi la televizor un film despre aşa ceva, l-ai văzut?

— Nu l-am văzut. Supărată că ziaristul nu arăta nici cel mai mic interes pentru estetica urâtului, Hina a făcut ultimele retuşuri pe crochiu, cu un aer enervat. Nici despre faţa ta nu se poate spune că n-are nimic dezgustător…

— În filmul ăla, o doamnă din înalta societate s-a dus să consulte un doctor psihiatru. Se plângea de dureri de cap şi de stări fizice ciudate. Doctorul a consultat-o mai multe zile la rând şi într-una din ele, din senin, pacienta s-a transformat chiar sub ochii doctorului într-o persoană complet diferită. Bineînţeles, nu ca înfăţişare. Femeia stilată şi plăcută a căpătat brusc o expresie frivolă şi vulgară şi a început să râdă în gura mare. Doctorul a

rămas uimit, dar peste câteva clipe pacienta a revenit la normal, de parcă se trezise dintr-un vis, şi nu-şi mai amintea nimic.

Hina îl asculta, manifestând pentru prima oară interes.

— Şi?

— Înăuntrul ei mai trăia de fapt o femeie. O personalitate complet diferită. Aşa se întâmplă cu schizofrenicii.

— Înţeleg. Pot... pot să înţeleg foarte bine ce se petrecea cu ea.

— Nu vrei să mergem să bem ceva?

— Unde?

— Pe Golden-gai.

— Vrei să mă mai tragi de limbă, nu-i aşa? Dar n-am de gând să-ţi mai spun nimic. Mă duc acasă.

— De ce?

— Fiindcă nu prea îmi plac jurnaliştii.

— Cât eşti de drăguţă!

Kobari s-a gândit că nu mai avea ce scoate de la ea.

— Face două mii de yeni.

Reporterul a plescăit nemulţumit, dar i-a întins două bancnote, apoi a făcut desenul sul, l-a băgat în buzunar şi a plecat.

Într-un bar de pe Golden-gai, cu un pahar de alcool slab cu lămâie în faţă, a revăzut în minte discuţia cu Hina Ishiguro. Acum avea destul material pentru un articol. Şi-a amintit de jurnalistul care-l dăduse jos de la putere pe prim-ministrul japonez şi s-a gândit că şi bomba lui, chiar

dacă era de proporţii mai reduse, avea să zguduie fără îndoială lumea literară şi cititorii. Era un pas important ca să-şi facă un nume în lumea presei. Pe urmă, avea să aibă căutare şi să câştige suficient ca să poată rupe relaţia cu femeia cu care trăia. Visa cu ochii deschişi şi, cu cât bea mai mult, cu atât se simţea mai fericit.

În acea stare de euforie a chemat un taxi. I-a cerut şoferului să-l ducă la Nakano, dar s-a răzgândit:

— Ba nu, mergi în Yoyogi!

Nu credea că avea să dea peste Suguro la hotel, dar măcar ar fi putut să scoată de la angajaţi câteva informaţii despre petrecerea aceea.

— Rar vezi aşa o ceaţă, a exclamat şoferul necăjit, încetinind. Să ştiţi că nu pot merge decât pe bulevard. Dacă intru pe vreo străduţă n-am să văd nimic în faţă şi mi-e frică.

— Bine.

A coborât din taxi lângă hotel şi a făcut câţiva paşi, înotând parcă prin ceaţa care-l înghiţea. Cu neobrăzarea lui obişnuită, a intrat pe uşa slab luminată a hotelului. La recepţie, un tânăr în uniformă neagră, cu ochelari, bătea nervos la o maşină de scris.

— Nu vreau o cameră. Cred că stă la dumneavoastră un domn pe nume Suguro.

Kobari i-a trântit o minciună, iar tânărul s-a prefăcut că verifică în registru.

— Nu, momentan nu avem pe nimeni cu acest nume.

— Ciudat! Am venit aici fiindcă mi s-a spus că o să fie o petrecere în seara asta.

— Pe numele cui este petrecerea?

Tânărul avea o figură serioasă: cu siguranţă că fusese instruit să se poarte aşa.

— Pe numele domnului Suguro. De asta...

— Nu e înregistrată nici o petrecere pentru un domn pe nume Suguro.

Tânărul s-a uitat întrebător la Kobari.

— Îmi cer scuze, dar hotelul nostru e rezervat doar membrilor înregistraţi.

— Deci nu e nici o petrecere.

— Nu ştiu să fie vreuna în seara asta.

— Organizaţi din când în când petreceri numai pentru membri?

— Îmi pare rău, dar nu cunosc asemenea amănunte.

Kobari i-a aruncat un zâmbet dispreţuitor şi s-a îndreptat spre ieşire, iscodind pe îndelete cu privirea holul îngust şi barul din capăt. După ce a trecut de zona de staţionare a maşinilor şi a ieşit în stradă, a zărit prin ceaţa deasă un taxi oprind lângă hotel şi un bărbat coborând din el. Silueta s-a apropiat şi a trecut chiar pe lângă el.

Kobari a rămas şocat, de parcă primise o lovitură în moalele capului.

Era Suguro! Nu Suguro cel care vorbise despre lucruri serioase la decernarea premiului literar sau la emisiunea de la televizor, ci bărbatul din portretul lui Motoko Itoi. Când a trecut pe lângă reporter, fără să-i acorde nici cea

mai mică atenţie, chipul său emana şiretenie, aroganţă şi vulgaritate. Şi-a continuat drumul spre hotel, dar ceva l-a făcut să se răzgândească şi s-o ia tot înainte pe bulevard, înspre Shinjuku.

„M-a văzut. E prudent.”

Euforia lui era şi mai mare. Surprinsese în sfârşit adevărata faţă a bărbatului. Fremătând ca un vânător care se uită la prada prinsă-n capcană, Kobari i-a mulţumit ceţii. Bărbatul n-avea să-şi dea seama că e urmărit.

Dar calculul său era cât se poate de greşit. Într-adevăr, Suguro nu putea să-l vadă din cauza pâclei, însă şi-a dat seama că exista pericolul să-l piardă şi el din vedere. Dacă se apropia prea tare, celălalt avea să intre la bănuieli. A iuţit totuşi pasul. Bărbatul din faţa lui a mers o vreme pe bulevard, apoi, dintr-odată, a cotit la dreapta, pe o străduţă. Când Kobari a dat colţul, silueta nu se mai zărea nicăieri, de parcă s-ar fi evaporat. De parcă ar fi intrat pur şi simplu în pământ. Contrariat, reporterul a uitat să se mai ferească şi a urcat dealul în fugă, uitându-se în toate părţile. Unde dispăruse, unde se ascunsese? În jur nu se vedea şi nu se auzea nimic. În vârful dealului, pâcla învăluise şirurile de case de pe ambele părţi ale drumului; umezeala care se strecura în stâlpii electrici şi în hainele lui era dezgustătoare. Dintr-odată, pe Kobari l-a cuprins neliniştea, gândindu-se că poate Suguro nu se făcuse nevăzut pe străduţa aceea, că poate doar i se păruse. Şi-a croit drum prin ceaţă până la poalele dealului, cercetând porţile caselor prin aburul lăptos care ba se îngroşa, ba se

subţia. S-a îndreptat spre bulevard, atent la porţiunea din spatele stâlpilor electrici.

În momentul acela, a auzit o voce care răzbătea prin ceaţa din spatele său. Părea că râde, bătându-şi joc de confuzia lui. Kobari s-a întors şi a zărit o umbră pe la jumătatea pantei. Bărbatul râdea sfidător. Era o voce apăsătoare. Apoi s-a transformat într-un vaiet prelung, iar bărbatul a urcat panta, şchiopătând de un picior, şi s-a pierdut în întuneric.

Suna telefonul. Suna îndărătnic, fără întrerupere.

Suguro a descuiat uşa şi a intrat în birou. Când a auzit telefonul, a îngheţat. Tocmai se întorsese de afară, unde era o noapte cu ceaţă deasă şi smog. Paltonul îi era îmbibat de umezeală, dar n-a făcut nici o mişcare ca să şi-l scoată.

Era de-ajuns să audă ţârâitul telefonului ca să înţeleagă cine îl suna. Chiar dacă ridica receptorul, ştia că celălalt n-avea să scoată un cuvânt.

Suna telefonul. Suna îndărătnic, fără întrerupere.

Din cine ştie ce motiv, lui Suguro i-a venit în minte un pasaj din *Regele Lear*, pe care tocmai îl recitise.

Te rog, nu-ţi bate joc de mine
Sunt un moşneag nătâng din cale-afară;
Optzeci de ani, mai bine – nici un ceas
Mai mult sau mai puţin[38]*...*

---

[38] *Regele Lear*, actul IV, scena VII, v. 70-72. Prezenta traducere este extrasă din volumul *Shakespeare – Antologie bilingvă*, alcătuit de Dan Duţescu şi Leon Leviţchi, Editura Ştiinţifică, Bucureşti, 1964.

Te rog, nu-ţi bate joc de mine, s-a adresat în gând celuilalt. Ţârâitul s-a oprit.

Cu umerii urcând şi coborând în ritmul respiraţiei, Suguro şi-a scos paltonul, dar îşi simţea trupul greoi. Îi spusese deja soţiei că urma să rămână la birou peste noapte şi, cum nu mai avea de bătut drumul până acasă, la marginea oraşului, s-a aşezat pe canapea şi a închis ochii, de parcă ar fi vrut să-şi cântărească oboseala. Îşi dădea seama că începuse să îmbătrânească rapid din seara decernării premiului literar, din primele zile ale iernii. Simţea aproape palpabil cum bătrâneţea şi moartea se apropiau încet-încet.

Suguro şi-a dus mâna la frunte. Era fierbinte. Probabil că plimbarea prin ceaţă nu-i făcuse bine acelui trup care suferise cu mulţi ani în urmă o operaţie de plămâni. Ar fi fost un efort prea mare să se bage în pat, aşa că s-a întins pe canapea, a închis ochii şi a adormit.

A avut un vis.

Mergea de unul singur, învăluit de ceaţă. Nu ştia de ce ieşise afară tocmai într-o seară ca aceea. Şi-a amintit cum se plimba, tot prin ceaţă, în iernile în care se afla la studii la Lyon. De multe ori, când ieşea de la teatru sau de la un film, stăpânit încă de euforia spectacolului, se întorcea acasă pe jos, croindu-şi literalmente drum prin negură. Pe-atunci era tânăr şi plin de speranţe şi simţea că-şi făureşte un drum în viaţă. Acum însă, când bâjbâia prin pâcla aceea neobişnuit de deasă pentru oraşul Tokyo, nu ştia încotro se îndrepta. Nu-şi dădea seama în ce direcţie ar fi

trebuit s-o ia ca să se întoarcă acasă şi a fost cuprins de nelinişte. Respira cu greutate.

În starea aceea de spaimă, a auzit paşi apropiindu-se din spate. Cineva îl urmărea. După sunet, paşii erau fie ai doctorului cu scaunul ruginit, care venise să-i comunice rezultatele analizelor, fie ai acelui reporter. Primul îl făcea să se îngrijoreze în fiecare lună în legătură cu starea sănătăţii sale; cel de-al doilea îi punea în pericol liniştea sufletească. Oricare din ei ar fi fost, în zgomotul acela răsunau ura şi tenacitatea urmăritorului.

Când Suguro a grăbit pasul, zgomotul din urma lui a devenit mai alert. Şi-a amintit că drumul cotea puţin mai departe şi, profitând de ceaţă, s-a furişat la dreapta şi s-a repezit în sus pe pantă. S-a ascuns lângă poarta unei case. Din josul străzii s-au auzit paşi alergând şi oprindu-se chiar în dreptul porţii unde se ascunsese el. S-a simţit privit. Poate că urmăritorul îi auzise respiraţia sau încerca să-l facă să se dea de gol.

— Ai cancer la ficat. Chiar dacă încerci să fugi, în starea în care te afli nu ai cum să scapi. Am să-ţi dau în vileag adevărata faţă! a tunat celălalt, dar după ceva timp a părut să renunţe şi să se îndepărteze.

L-a luat cu frig şi a simţit sudoarea şiroindu-i pe spate. „Te rog, nu-ţi bate joc de mine”, a rostit, ca într-o rugăciune, cu faţa spre vârful colinei. „Am urcat deja mai bine de jumătate din panta vieţii. Nu vreau să mor într-o beznă şi mai adâncă. Vreau ca povestea vieţii mele să aibă un epilog potrivit.”

Chiar atunci a observat o luminiţă răzbind prin ceaţă. Nu venea de la lămpile caselor de pe stradă, ci de undeva din vârful colinei. Lucirea aceea, care risipea pâcla deasă şi se concentra asupra lui, părea un răspuns la ruga sa. A simţit clar că o forţă încerca să pună stăpânire pe el, dar nu distingea în ea nici răutate, nici duşmănie. Dimpotrivă, în clipa în care a fost învăluit în lumina aceea delicată, l-a cuprins o linişte nemaipomenită. Întrecea cu mult sentimentul de pace şi siguranţă pe care-l avea când stătea la masa de scris, în biroul lui. Era cu desăvârşire liber. Greutatea care-i apăsa tot timpul inima dispăruse. I se dăduse drumul într-o câmpie întinsă şi-şi putea umple în voie plămânii cu aerul proaspăt. „Deci aşa e moartea!” Suguro s-a simţit cuprins de o bucurie imensă, uimit să vadă că moartea avea cu totul alt chip decât îşi imaginase el înfricoşat. În lumina aceea care-l învăluise nu era nici urmă de ameninţare sau de condamnare, ci doar blândeţe pură. *Veniţi la Mine... că sunt blând şi umil la inimă*. Vocea semăna şi nu semăna cu aceea a preotului bătrân.

A deschis ochii. Era în toiul nopţii. Îndărătul pleoapelor îi rămăsese clară lumina pe care o văzuse în vis. Nu mai avusese niciodată un asemenea vis. „Oare ce-o fi însemnând?” s-a întrebat, în timp ce se ridica de pe canapea. Nu dăduse drumul la căldură şi-i era frig. S-a dus în dormitor şi s-a băgat în pat, îmbrăcat cum era, fără să-şi mai pună pijamaua pregătită de soţie.

Să îmbătrâneşti înseamnă să te apropii tot mai mult de moarte şi, cu siguranţă, de aceea avusese un asemenea

vis. Faptul că în vis cineva îl urmărea prin ceaţă era o manifestare a neliniştii lui la apropierea morţii, dar ce semnifica lumina aceea? Felul în care îşi dorea el să se petreacă lucrurile?

Se învelise bine în pătură, dar îşi simţea spatele cumplit de îngheţat. În iarna asta se întâmplase ceva cu el, din seara decernării premiului încoace. O mână nevăzută încerca să-l scuture şi să-l smulgă din lumea pe care şi-o construise şi de care se agăţa din răsputeri; voia să-l arunce într-o lume de coşmar, pe care nu şi-o imaginase niciodată. Una în care femeile aveau părul năclăit cu ceară şi-şi mişcau limba în gura pe jumătate deschisă.

Oare ce voiau să-i arate acea mână şi acea lume? În romanele lui, Suguro susţinuse întotdeauna că nici un lucru nu e lipsit de sens. Dacă teoria lui nu era greşită, atunci ce înţeles aveau toate acelea şi spre ce îl împingeau? Avea sentimentul că rătăcea prin ceaţă şi nu mai ştia nici încotro se îndreaptă, nici cum să se întoarcă.

Dârdâind de frig, a strâns din pleoape şi s-a căznit să adoarmă. Voia să vadă din nou lumina învăluindu-l şi să retrăiască senzaţia aceea de beatitudine. În starea de semiconştienţă în care se afla, şi-a dat seama că, în romanele sale, se bizuise pe cunoştinţe şi pe logică, însă acum se confrunta cu ceva iraţional, ceva pe care nu ştia cum să-l definească, dar care se tot întindea...

Când s-a trezit din nou, părea să aibă febră. Gura îi era uscată şi amorţită. N-a avut puterea să se ridice şi, chinuit de o durere cumplită de cap, a zăcut toată dimineaţa.

Pe la ora trei s-a auzit soneria de la intrare. Nu s-a dus să deschidă, dar a auzit cheia răsucindu-se în broască şi apoi vocea bătrânului administrator al clădirii.

— Sunteţi acasă?

— Da. Sunt, a răspuns Suguro ridicându-se pe jumătate, în ciuda durerii de cap.

— Ce bine! A venit Mit-*chan*.

— Mit-*chan*?

— Fata care vă făcea curăţenie.

— Spune-i să intre.

S-a prăbuşit din nou în pat şi a închis ochii. Chiar şi aşa, simţea că i se învârtea capul.

Uşa dormitorului s-a întredeschis şi a auzit vocea nazală a fetei.

— *Sensei*...

— Nu mă simt prea bine... M-am plimbat aseară prin ceaţă... Cred că m-a luat răceala.

— Cu ce vă pot ajuta?

Mitsu a strâns de pe jos hainele împrăştiate şi pantofii lui Suguro şi i-a pus mâna pe frunte.

— Aveţi febră! Am s-o sun pe doamna.

— Nu-i nevoie. Dacă stau azi în pat toată ziua, mâine îmi revin.

— Am... am venit să vă dau banii înapoi.

— Ce bani?

Trupul fetei i se părea lui Suguro mai împlinit decât îşi amintea şi se simţea deprimat având-o în preajmă. Ca şi

cum energia ei debordantă l-ar fi apăsat, în starea de epuizare fizică şi psihică în care se afla el.

— Banii pe care i-am împrumutat de la dumneavoastră…

Suguro şi-a amintit de discuţia pe care o avusese cu soţia sa.

— A, banii ăia, a spus dând pătura la o parte şi luptându-se în continuare cu durerea de cap. I-ai luat ca să-ţi ajuţi prietena…

— Aşa e, dar… sunt o proastă.

— Lasă, nu mai contează.

— Ce să fac? Nu pot să vă ajut cu nimic?

— Ai putea să-mi aduci un prosop ud ca să-mi răcoresc fruntea?

— Lăsaţi-mă s-o sun pe doamna!

— Nu. În zilele friguroase, ca asta, o dor rău de tot articulaţiile şi nu vreau să-şi mai facă griji şi din pricina mea.

Mitsu i-a aşezat pe frunte compresa rece şi l-a întrebat dacă nu-i era foame.

— Nu vreau nimic de mâncare. Poţi să te duci acasă acum.

Fata l-a privit îngrijorată, a mai stat puţin şi i-a spus că se întoarce mai târziu.

Suguro dormea şi se trezea, apoi adormea la loc. Avea frisoane şi dureri de cap. Când şi-a luat temperatura, termometrul arăta 39°.

Pe seară, tocmai când încerca să se hotărască dacă să vorbească sau nu cu soţia, a sunat telefonul.

— Vii acasă în seara asta?

— Nu, nu pot. Am foarte mult de lucru.

— Şi cina?

— Mă întâlnesc cu scriitorii la un restaurant.

— Ce bine! Pe mine mă cam dor încheieturile azi...

— E din cauza frigului! Ai grijă de tine.

Îşi minţise din nou soţia. Îi ascunsese boala, aşa cum îi ascunsese şi visele sale, şi întâlnirea cu doamna Naruse. Gândindu-se că numai aşa reuşise să păstreze atâta vreme liniştea căsniciei lor, i se părea că îşi clădise întreaga viaţă pe o minciună.

A mai dormit puţin. La un moment dat, a auzit ca prin vis uşa de la dormitor. A deschis ochii şi a zărit lângă el chipul lui Mitsu, ca un boboc de floare.

— Pardon, v-am trezit din somn.

— Tu erai?

— Vă mai simţiţi rău?

Mitsu părea sincer îngrijorată. Aşa e copila asta! Cum vede pe cineva că suferă, se zăpăceşte şi nu ştie ce să mai facă să-l ajute. Părea puţin înceată la minte, dar era plăcută. Suguro se simţise întotdeauna atras de astfel de oameni. Uneori, chiar şi-i alegea drept personaje principale şi scria despre ei.

— Mi-e ceva mai bine.

— Sunteţi sigur că nu vreţi s-o sun pe doamna?

— Nu! Adineaori am vorbit la telefon şi zicea c-o dor încheieturile.

Mitsu s-a apropiat şi i-a pus mâna pe frunte.

— Încă aveţi febră.

Sânii ei, ascunşi sub un pulover ieftin, au atins fruntea lui Suguro. Puloverul mirosea a praf. Însă de data asta scriitorul nu s-a mai simţit sufocat de trupul ei plin de viaţă.

— Să ştiţi că încă ardeţi foarte tare!

— Dar am dormit şi mi-e mai bine.

— Mă duc să vă umezesc compresa.

Mitsu a cules prosopul care alunecase lângă pernă şi s-a dus la baie. Atingerea degetelor ei reci pe frunte i-a făcut plăcere lui Suguro. Nu avea o fiică, dar îşi imagina că l-ar fi îngrijit întocmai ca Mitsu. Era ceva copilăros în gesturile ei, mai neîndemânatice decât ale soţiei, însă de o perseverenţă aproape dureroasă.

După ce l-a învelit bine, fata a trebăluit o vreme prin bucătărie, apoi s-a întors în cameră cu o tavă pe care pusese o caserolă de aluminiu cu terci de orez, un bol cu ceai şi nişte prune murate.

— Mâncaţi!

— Tu le-ai preparat?

— Da, am învăţat asta la spitalul unde a fost internat tatăl prietenei mele.

— De la cine?

— De la o bătrână care avea grijă de cineva. Nu ştiu dacă mi-au ieşit bine.

Deşi nu mai mâncase de aproape o zi, nu-i era foame. Însă nu voia s-o rănească pe Mitsu şi s-a ridicat în capul oaselor. Atât ceaiul, cât şi terciul de orez aveau un gust groaznic, dar Suguro simţea că fata îşi dăduse silinţa.

— Mulţumesc. Adică... sunt „hepicit”, a zis după ce s-a străduit să mănânce, folosind o expresie din limbajul elevilor pe care-o învăţase de la ea.

— Pe bune? a zâmbit Mitsu, acceptând sincer complimentul.

— Ai învăţat o mulţime de lucruri la spital! Te duceai des acolo?

— Numai din când în când, împreună cu prietena mea.

— Nu era acolo şi o voluntară, doamna Naruse? O ştii?

— N-o ştiu, a clătinat Mitsu din cap. Ce-i aia „voluntară”?

— O persoană care-i ajută pe bolnavi, însă nu e o asistentă adevărată. Soţia mea învaţă ca să devină voluntară.

— Asta face doamna aia?

— Da. Doamna Naruse e voluntară la spital. Are grijă de copiii bolnavi.

— A, atunci o ştiu! E o bătrână frumoasă, nu-i aşa?

— Frumoasă? Ştiu şi eu...

Încă îl mai durea capul şi a închis ochii. Mitsu a dus tava înapoi la bucătărie.

A urmat o noapte lungă. Suguro se lupta cu febra, adormea şi se trezea transpirat tot. Când s-a ridicat în miez de noapte să-şi schimbe pijamaua, s-a ţinut destul de

greu pe picioare, dar a simţit că i-a mai scăzut febra. S-a şters pe corp cu un prosop, şi-a pus o pijama curată şi a aprins nepăsător lumina din camera de zi. A dat peste Mitsu, care dormea pe canapea, rezemată de spătar.

— Ce-ai făcut, nu te-ai dus acasă?

Mitsu a ridicat capul spre el, cu zâmbetul ei obişnuit. Lui Suguro i se părea că zâmbetul acela era totodată al unui copil care vrea să fie răsfăţat de un adult şi al unei femei care-i face avansuri unui bărbat. A simţit teama încolţindu-i în suflet şi s-a stăpânit.

— Sunt nişte pături în dulap. Avem şi perne, cred că ştii.

A lăsat-o acolo pe Mitsu, care nu i-a răspuns, şi s-a întors în pat. Şi-a frecat unul de altul picioarele îngheţate, întocmai ca o muscă, şi s-a lăsat iarăşi pradă somnului. A visat că-şi lipea obrazul urât de cel al fetei. Poate că aşa reuşea să-şi prelungească viaţa, măcar cu un an sau doi.

Când s-a trezit, Mitsu îi ţinea pe frunte un prosop ud şi rece.

— Nu te-ai culcat? a întrebat-o uimit.

— Păi... mi-am zis c-o să vă simţiţi mai bine cu prosopul ud.

— De când stai aşa?

— N-are importanţă. Nu vă mai gândiţi.

L-a îngrijit toată noaptea, până când zorile au luminat fereastra. Suguro era convins că fata, ca şi preotul cel bătrân, avea să meargă în raiul care lui i se părea tot mai îndepărtat.

— Ce bine c-aţi venit!

— De ce?

Se afla într-unul din micile restaurante înghesuite ca nişte cutii de chibrituri de pe Golden-gai. Tōno a aruncat o privire spre clientul adormit pe care patroana i-l arătase din ochi. Bărbatul cu înfăţişare neîngrijită dormea rezemat de peretele pe care atârnau afişe cu „*tōfu*[39] fiert” şi „peşte prăjit”.

— De când a venit, mă întreabă-n gura mare dacă vine sau nu Tōno *Sensei*. I-am zis că nu ştiu dacă veniţi astăzi, dar a stat să vă aştepte.

— Nu-l recunosc, a spus Tōno clătinând din cap.

— Îndruga numai ciudăţenii şi întreba întruna dacă pot să existe sau nu doi oameni la fel.

Auzindu-i vocea, Kobari a deschis ochii şi, rezemat încă de perete, s-a răstit la patroană:

— Ce ţi se pare aşa de ciudat? Îţi jur că l-am văzut cu ochii mei pe celălalt Suguro!

— O să răciţi, a intervenit Tōno cu glasul lui piţigăiat.

— Ba n-am să păţesc nimic! Nu-s deloc sensibil. Sunteţi profesorul Tōno, nu-i aşa? a continuat după ce a căscat, încă luptându-se cu somnul.

— Da, dar...

— Cei de la restaurantul Swan, de alături, mi-au zis că veniţi des aici, aşa că v-am aşteptat.

— Ce vreţi de la mine?

---

[39] Cheag din lapte de soia

Tōno a luat beţişoarele şi farfurioara pe care i le-a întins patroana.

— Adu-mi nişte apă, i-a cerut Kobari femeii. Trebuie să mă trezesc din beţie. Domnul de-aici e Tōno *Sensei*! E un mare psihiatru!

— Ştiu şi eu atâta lucru. Domnul Tōno este de multă vreme clientul nostru.

Kobari a dat pe gât apa din pahar şi a scuturat de două-trei ori din cap, de parcă voia să risipească aburii beţiei.

— Domnule profesor, să ştiţi că nu bat câmpii!

— Sunt convins.

— Sunteţi *convins*? De ce anume sunteţi convins? Sunteţi la fel de iresponsabil ca şi Suguro.

— Care Suguro?

— Aţi citit vreunul din romanele lui?

— A, vorbiţi de domnul Suguro, scriitorul? Am ţinut de curând o prelegere împreună.

— Ce credeţi despre el? Nu vi se pare că are personalitate dublă?

— Personalitate dublă! a pufnit Tōno. Cred că exageraţi. Pe ce vă bazaţi când faceţi afirmaţia asta?

— Domnule profesor, pot să existe două personalităţi diferite înăuntrul aceluiaşi om?

— Sigur că da! Orice om, pe lângă faţa pe care o afişează în societate, mai are una pe care o ştie doar el. Chiar şi dumneavoastră sunteţi aşa.

— Nu vorbesc de lucrurile astea obişnuite. Când un om are două personalităţi separate, total diferite una de

cealaltă, se spune că are personalitate multiplă, nu-i aşa? În romanele sale, Suguro arată lumii faţa sa bună, dar în acelaşi timp face pe ascuns tot felul de lucruri dubioase cu femeile.

Kobari a tăcut şi a trântit paharul gol în faţa patroanei, cerându-i din nou apă.

— Să ştiţi că m-am informat temeinic. Într-o zi am să-l demasc... Dar voiam să aud şi părerea unui specialist.

— Ce părere? l-a întrebat Tōno cu un aer enervat. Ce să demascaţi? Mi se pare exagerat ce spuneţi.

— Individul îşi înşală cititorii. Oricine ţine creionul în mână are o responsabilitate faţă de societate. La urma urmei, trăim nişte vremuri în care un prim-ministru poate fi tras la răspundere şi dat afară din funcţie. Dumneavoastră ce părere aveţi despre personalitatea dublă a lui Suguro?

— Habar n-am dacă are aşa ceva. Nu cred să aibă personalitate multiplă.

— Bun, atunci cum definiţi personalitatea dublă în general?

— În general? Să ştiţi că oamenii nu sunt deloc atât de simpli cum ne închipuim noi. Înăuntrul unuia trăiesc mai mulţi. În meseria mea ajungi să înţelegi asta. Mă lovesc de lucruri care vouă, celorlalţi, vi se par de neînchipuit.

— De neînchipuit?

— Iată un lucru care mi s-a întâmplat cu mulţi ani în urmă, în tinereţe. În timpul unei şedinţe de hipnoză, un pacient de-al meu a început dintr-odată să vorbească în

chineză. Zicea că într-o viaţă anterioară fusese negustor la Shanghai.

— Ei, na!

— Serios! Chineza lui părea autentică, deşi n-aş putea băga mâna-n foc, fiindcă nu vorbesc limba asta. Mi-a descris în amănunt viaţa lui de negustor.

— O fi fost vreo închipuire de-a bolnavului.

— Nu pot să afirm cu siguranţă lucrul ăsta. S-au întâlnit asemenea cazuri şi în străinătate şi, la o verificare atentă, s-a dovedit că ceea ce spunea pacientul era adevărat.

Patroana încremenise cu cuţitul în aer şi asculta şi ea povestea lui Tōno.

— O femeie din Roma a susţinut odată că, pe locul unde e construită acum Biserica Sfânta Maria, există o încăpere subterană, păstrată de pe vremea oraşului medieval. A povestit toate astea sub hipnoză, iar câţiva ani mai târziu – repet, câţiva ani mai târziu – s-a descoperit o încăpere subterană chiar în locul descris de ea.

— Nu pot să cred, a obiectat Kobari ridicându-se în scaun. O fi jucat teatru ca să-i păcălească pe doctori.

— N-a fost nici un fel de şmecherie, nici un fel de teatru, a rânjit Tōno luând o gură de *sake* din pahar. Raportul doctorului e foarte explicit.

— Chiar e posibil aşa ceva? a întrebat patroana oftând. Te şi sperii...

— Domnule profesor, e posibil ca un om să fie în două locuri în acelaşi timp? a întrerupt-o Kobari.

— Ce v-a venit aşa, dintr-odată?

— E posibil ca un om să apară, exact în acelaşi moment, în două locuri diferite?

— Ce legătură are cu domnul Suguro?

— Nu... e vorba... dumneavoastră ce credeţi?

— Nu pot să neg categoric posibilitatea asta. Fenomenul este extrem de rar, dar există. Am mai vorbit cu cineva despre asta, chiar de curând... se numeşte dedublare. La începutul perioadei Taishō, elevele de la o şcoală primară din prefectura Iwate şi-au văzut învăţătoarea, în acelaşi moment, în două locuri diferite. Mai întâi, treisprezece eleve au zărit, lângă învăţătoarea lor care scria ceva la tablă, o siluetă care îi semăna leit şi care făcea aceleaşi gesturi. Pe urmă, în timp ce se aflau împreună cu ea în sala de lucru manual, au zărit-o şi afară, între straturile cu flori. Au văzut-o cu ochii lor.

— *Sensei*, nu mai povestiţi asemenea grozăvii! a zis patroana cutremurându-se. O să-mi fie frică să ies noaptea la toaletă!

— Sunt grozăvii, dar sunt adevărate.

Tōno a dus paharul cu *sake* la buze, savurând parcă uluiala celor doi.

— Şi cum se explică aşa ceva?

— N-am idee. Lucrul ăsta depăşeşte sfera psihologiei, dar în spiritualism se numeşte proiecţie astrală. Noi, psihologii, nu putem decât să presupunem că elevele sufereau toate de o formă de hipnoză colectivă. Dar n-avem nici o dovadă clară că e adevărat.

— Ce poveste absurdă…

— Aşa e! De când practic meseria asta, eu am ajuns la concluzia că omul este într-adevăr o grozăvie ce nu poate fi explicată prin logică. E plin de contradicţii, ascunde nivele atât de adânci, încât aproape că nu le dăm de fund... oricât am căuta, oricât am cerceta... Chiar dacă vi se pare de necrezut, tot ce v-am povestit acum e adevărat. Orice se poate întâmpla când e vorba de oameni. În cele din urmă, am ajuns şi noi, savanţii, la concluzia asta.

Kobari s-a simţit tulburat de conversaţia cu profesorul până seara, dar a doua zi dimineaţă, când s-a trezit, cerul era atât de senin, încât s-a întrebat dacă nu cumva se lăsase păcălit cu o zi înainte. A ajuns la concluzia că fie Tōno le relatase acele episoade care sunau mai mult a poveşti cu stafii ca să-şi bată joc de el şi de patroana restaurantului, fie fusese vorba de vreo şmecherie pe care doctorii şi martorii o crezuseră.

A muncit toată ziua şi, când a terminat, s-a dus la spitalul din Harajuku. Şi-a amintit că, în ziua în care o urmărise prin oraş, Madame N, despre care-i vorbise şi Motoko Itoi, trecuse pe la spitalul cu şase nivele şi stătuse puţin de vorbă cu o asistentă pe care părea că o cunoaşte bine. Poate că avea să afle ceva interesant. La acea oră a după-amiezii spitalul era aproape pustiu. Kobari a mers la ghişeul pentru pacienţii ambulatorii.

— Nu vă supăraţi! Nu mai ştiu cum o cheamă, dar lucrează la dumneavoastră o asistentă mai în vârstă. Are în jur de cincizeci de ani.

Cele trei tinere care sporovăiau în spatele ghişeului au tăcut dintr-odată şi l-au privit bănuitor.

— Are dinţii ieşiţi în afară, cam aşa, a zis Kobari şi, cu o figură serioasă, şi-a depărtat buzele şi a imitat dantura proeminentă.

Fetele au izbucnit în râs.

— E sora-şefă de la pediatrie!

I-au spus să ia liftul până la etajul trei, unde era secţia de pediatrie, şi să întrebe acolo.

În aerul din spital se amestecau multe mirosuri: izul de dezinfectant, duhoarea tipică de bucătărie şi mirosul trupurilor bolnave. Dar lui Kobari puţin îi păsa de miasma de suferinţă care părea impregnată pretutindeni.

În sala asistentelor, un doctor scria ceva şi o asistentă tânără vorbea la telefon. Kobari a zărit-o pe Madame N, încinsă cu un şorţ, ducând o ploscă şi intrând la toaletă. Nu se înşela. Era chiar ea. Lichidul din ploscă avea culoarea deprimantă a ceaiului de proastă calitate.

Madame N a apărut iar şi a dispărut imediat în salonul din capătul culoarului. Kobari s-a oprit în faţa lui.

Uşa era deschisă. Razele soarelui de după-amiază se strecurau pe culoar. N-o putea vedea pe Madame N, dar îi putea auzi glasul. Pe plăcuţa de pe uşă era scris un nume: Shigeru Uchiyama.

— Statuia prinţului l-a rugat pe rândunel să-i îndeplinească o dorinţă, s-a auzit Madame N de după draperie. „În oraş locuieşte o măicuţă sărmană, care-şi câştigă traiul din cusut. Copilaşul ei are febră şi-i cere

portocale, dar ea n-are bani să-i cumpere. Te rog să desprinzi rubinul de pe mânerul spadei mele şi să i-l duci.” Rândunelul voia să se întoarcă împreună cu fraţii lui în ţările calde de departe, dar nu s-a îndurat să-l refuze pe prinţ şi a făcut întocmai: a luat rubinul în cioc şi i l-a dus măicuţei amărâte. Ea l-a vândut şi, cu ajutorul banilor pe care i-a primit, copilul ei s-a însănătoşit.

— Şi pe urmă? s-a auzit vocea unui băieţel dornic să afle continuarea.

— A doua zi, rândunelul s-a dus să-şi ia rămas-bun, dar prinţul l-a rugat să mai stea măcar o noapte: „În oraş trăieşte un tânăr nevoiaş. Îşi doreşte să scrie o piesă de teatru, dar n-are bani de lemne ca să facă focul şi să-şi dezmorţească mâinile îngheţate. Te rog să-i duci bietului nefericit ochiul meu; e făcut dintr-un safir”. Rândunelul i-a răspuns că nu putea să facă ceva atât de crud, dar prinţul i-a spus: „Rândunel, micuţ rândunel, te rog să-mi împlineşti voia”. Neavând încotro, rândunelul i-a smuls prinţului ochiul şi a zburat cu el în cămăruţa tânărului. Fără să ştie ce se întâmplase, tânărul a vândut piatra preţioasă, şi-a cumpărat lemne de foc şi a reuşit să termine piesa.

O voce de copil răsfăţat o întrerupea din când în când, punând întrebări sau făcând comentarii. Kobari asculta dezamăgit vorbele celor doi.

— În ziua următoare, prinţul l-a rugat din nou pe rândunel să mai rămână o noapte: „În oraş trăieşte o fetiţă sărmană, care vinde chibrituri. Te rog să-i duci ei celălalt

ochi al meu”. „Dar, prinţule, s-a împotrivit rândunelul, dacă-ţi scot şi ochiul celălalt, ai să rămâi orb!” Însă prinţul i-a spus: „Rândunel, micuţ rândunel, te rog să-mi împlineşti voia”. Neavând încotro, rândunelul a smuls celălalt safir şi i l-a dus fetiţei care vindea chibrituri. Mulţumită acelui dar, fetiţa n-a mai fost nevoită să înfrunte frigul străzilor.

— Şi rândunelul ce-a făcut?

— Fraţii lui au plecat cu toţii înspre ţările calde, însă el a rămas, pentru că nu s-a îndurat să-l părăsească pe prinţ. În noaptea aceea s-a pornit o ninsoare grea. Rândunelul a încercat să lupte cu frigul, mişcându-şi întruna aripile, dar ştia că n-o să mai reziste mult. Cu ultimele puteri, s-a aşezat pe umărul prinţului şi i-a şoptit: „Rămas-bun, prinţul meu, rămas-bun... rămas-bun...”

A tăcut câteva clipe, apoi l-a învăţat pe băiat o rugăciune.

— Shige-*chan*, repetă şi tu după mine: Doamne, te rog să mă ajuţi să fiu un copil bun.

— Doamne, te rog să mă ajuţi să fiu un copil bun.

— Doamne, te rog să fii bun cu toţi copiii ca mine. Şi am să fiu şi eu bun cu ei.

— Doamne, te rog să fii bun cu toţi copiii ca mine. Şi am să fiu şi eu bun cu ei.

— Doamne, stai cu mine şi veghează-mi somnul.

Şapte

Soţia lui Suguro repeta un cântec *nagauta*[40] acompaniindu-se la *shamisen*[41]. Era atât de absorbită, încât nici n-a observat că scriitorul intrase în cameră. „În sfârşit am dobândit şi noi puţină linişte în căsnicie şi găseşte şi ea răgaz să se ocupe de ce-i place", şi-a spus acesta.

— Cum se cheamă cântecul?

— *Yokobue*, i-a răspuns soţia, neobişnuit de scurt, apoi a luat cântecul de la început.

Straiele sătenilor miros îmbătător a flori înflorite
Adierea de primăvară de la Umezu[42]*...*

Pentru că soţia nu-i acorda nici o atenţie, Suguro s-a apropiat de fereastră şi a privit grădina. Venise deja luna martie, dar copacii din grădină nu aveau încă muguri.

— Lungă a mai fost... iarna asta, a murmurat, oftând din rărunchi.

Nu i se adresa în mod special soţiei, dar ea tocmai se oprise ca să-şi acordeze *shamisen*-ul şi i-a răspuns:

— Asta pentru că îmbătrânim. De-acum încolo iernile or să ni se pară tot mai lungi şi mai grele...

— Se poate... Azi nu ieşi nicăieri?

— Nu. Am fost ieri la cursurile pentru voluntari. Apropo, am vorbit cu doamna Naruse pentru prima dată!

Coardele *shamisen*-ului au scos un sunet strident.

---

[40] Cântece tradiţionale japoneze, acompaniate în general de *shamisen*.

[41] Instrument muzical cu trei coarde, asemănător unei lăute cu gâtul subţire şi alungit.

[42] Loc în Kyōto.

— Despre ce-aţi vorbit? a întrebat-o Suguro mirat. Nu îi povestise soţiei nici că se întâlniseră la cafenea, nici că mai apoi luaseră cina împreună.

— Am vorbit despre voluntariat. M-a învăţat o mulţime de lucruri.

Lui Suguro i-a venit inima la loc şi a încuviinţat în tăcere. Soţia a continuat:

— Mi-a spus că băieţelul pe care îl îngrijea la secţia de pediatrie a fost operat de curând şi că operaţia a reuşit. Era foarte bucuroasă. Se duce să-l îngrijească în fiecare zi.

Doamna Naruse aflase fără îndoială de moartea lui Motoko Itoi, dar oare cum primise vestea? Nu mai ştia nimic de ea de la ultima lor întâlnire, probabil pentru că se ocupa de Shigeru. Chiar şi aşa, trecuse multă vreme de când nu îi mai trimisese nici un semn. Suguro şi-a dat seama cu uimire că abia aştepta s-o întâlnească din nou.

I-a aruncat o privire soţiei sale, care-şi reluase cântecul la *shamisen* şi, dintr-odată, instinctul lui de scriitor l-a îmboldit să analizeze rapid ce anume îi trezise sentimentele pe care le avea pentru doamna Naruse. Motivul îi era clar. Niciodată în viaţa lui nu întâlnise sau nu scrisese despre o asemenea femeie. O femeie care poartă în suflet atâtea contradicţii, care pare uneori atât de crudă, dar care poate să devină, cât ai clipi din ochi, bunătatea întruchipată. În comparaţie cu ea... Suguro a avut pentru o clipă un sentiment de opresiune când s-a gândit la soţia lui ireproşabilă. Însă şi-a dat imediat seama

că era o impietate faţă de ea să gândească aşa şi şi-a înăbuşit imediat sentimentul.

— Ştii, voiam să te întreb ceva despre Mit-*chan*... i-a spus peste umăr.

Ca să nu-şi dea în vileag starea de spirit, Suguro a schimbat brusc subiectul, trecând la Mitsu Morita. Însă soţia era concentrată asupra *shamisen*-ului, lovind coardele cu plectrul, şi nu l-a auzit.

„N-am să mă mai întâlnesc cu doamna Naruse... Nu trebuie s-o mai văd."

Şi-a pus coatele pe birou şi a repetat cuvintele în gând, numai pentru sine. Însă chiar când făcea asta, îşi dădea seama că erau doar vorbe şi că, de fapt, aştepta cu nerăbdare ca ea să-l caute...

A sosit un pachet. Era învelit cu grijă în hârtie maronie şi nu avea trecut pe el numele expeditorului. Înăuntru se afla o carte. Suguro şi-a dat seama imediat că era de la doamna Naruse. A deschis-o şi a găsit înăuntru un bilet.

Vă rog să-mi iertaţi îndrăzneala, dar voiam să vă ofer o carte la care ţin foarte mult. Pentru că nu se mai găseşte în librării, mi-am permis să vă trimit exemplarul meu personal.

M-aş bucura dacă aţi putea veni miercurea aceasta, la ora şase, la restaurantul Shigeyoshi de pe bulevardul Omote-sandō. Aş vrea să mă revanşez, măcar puţin, pentru trataţia pe care mi-aţi oferit-o data trecută. Dacă programul din seara respectivă nu vă permite, vă rog să-mi scrieţi la adresa de mai jos. Dacă nu primesc un

răspuns de la dumneavoastră, voi considera că mi-aţi acceptat invitaţia. E un restaurant minunat. Mi-ar face mare plăcere să veniţi.

Suguro a recitit scrisoarea de multe ori, ca un licean care primeşte pentru prima oară un bileţel de la o fată. Pe măsură ce trecea timpul, dorinţa de a sta departe de ea şi curiozitatea stârnită de această femeie, care nu semăna cu nici una dintre cele întâlnite până atunci, se amestecau şi se luptau în inima lui. Însă în clipa în care a deschis scrisoarea, curiozitatea a fost mai puternică.

Volumul era biografia lui Gilles de Rais, războinicul medieval faimos pentru infanticid. Răsfoind-o, Suguro a descoperit din loc în loc pasaje însemnate de doamna Naruse cu creionul roşu. De fiecare dată când dădea peste vreunul, avea impresia că-i vede profilul şi chiar că-i aude vocea citind şi reflectând la rândurile scrise. Oare îi trimisese cartea cu pasajele însemnate din frustrarea de a nu fi în stare să exprime ea însăşi lucrurile pe care voia să i le spună? Deasupra unuia dintre semne notase câteva cuvinte, cu acelaşi scris elegant ca în scrisoare. Era ca şi cum, privindu-l cu ochii ei mari, îi cerea lui Suguro, ajuns acolo cu lectura, s-o înţeleagă...

Oare din ce se naşte Furia? De ce provoacă un sentiment de plăcere atât de intens? Citind această carte, simt că în adâncul meu se ascunde o forţă teribilă, care nu poate fi explicată în cuvinte sau ţinută în frâu de moralitate...

Suguro a terminat cartea în două zile. Gilles de Rais fusese tovarăş de arme cu Ioana d'Arc, însă, după cum explica biografia, în timp ce Ioana atinsese culmile plăcerii prin extazul religios, Gilles căutase aceeaşi plăcere supremă în actele de cruzime. Pentru a cunoaşte extazul, un om trebuie să devină fie sfânt, fie criminal. Gilles de Rais avusese această revelaţie privind-o pe Ioana d'Arc.

Poe şi Dostoievski au o viziune similară asupra Furiei. Aceasta este un impuls care-i cuprinde până şi pe copii. De exemplu, romanul lui T. F. Powys, Fiara urmărită*, descrie bucuria unor copii care prind un iepure şi-i scot ochii. Părintele Gidden, un om blând şi iubitor de pace, îi descoperă din întâmplare şi, cuprins de o furie violentă şi de disperare, porneşte în urmărirea lor. Prinde o fetiţă care rămăsese în urmă, se aruncă asupra ei şi îi smulge hainele. O loveşte şi, orbit de Furie, o striveşte sub greutatea trupului lui şi o sugrumă... În acele momente, părintele este cuprins de cele mai cumplite dorinţe bărbăteşti şi e gata s-o pângărească.*

Şi Poe descrie Furia, în nuvela Pisica neagră*, însă n-o numeşte aşa, ci „înclinaţia spre perversitate". Aceasta reprezintă unul dintre impulsurile originare din inima oamenilor. Personajul principal din* Pisica neagră *spune următoarele: „Sunt la fel de sigur că perversitatea este un sentiment indispensabil, ce dă formă caracterului unui om, pe cât sunt de sigur că trăiesc. Care dintre noi nu a comis un act reprobabil tocmai pentru că nu avea voie să-l comită? Oricâtă putere de judecată ar avea, în oameni*

trăieşte dorinţa de a încălca legile, tocmai pentru că acestea trebuie respectate. Am cedat şi eu, în final, acestei perversităţi. Ceea ce m-a îndemnat a fost dorinţa de a comite o greşeală numai de dragul greşelii”.

Ceasul de pe birou ticăia regulat, iar veioza îşi arunca lumina blândă asupra lui şi a cărţii. Pe perete erau agăţate câteva portrete mici şi câteva inscripţii. Una dintre ele purta cuvintele pe care Maica Tereza le scrisese special pentru Suguro când vizitase Japonia, nu cu mult timp în urmă: „Domnul te va binecuvânta prin ceea ce scrii”.

Suguro privea inscripţia ce reflecta sentimentele ei sincere şi politicoase, ca ale unei şcolăriţe, şi se gândea că era foarte departe de a primi acea binecuvântare. „Sunt scriitor. Un scriitor care trebuie să-şi murdărească mâinile scormonind prin cele mai ascunse tainiţe ale sufletului uman. Trebuie s-o fac, chiar dacă acolo există şi lucruri pe care Dumnezeu nu le-ar putea binecuvânta niciodată.” Dinaintea lui se afla o carte ce povestea viaţa unui om. A lui Gilles de Rais...

Pe de o parte înălţa biserici întru slava Domnului şi-i respecta pe preoţi, pe de altă parte ademenea în castelul său nenumăraţi copii şi-i ucidea rând pe rând. Prima lui victimă a fost un băiat din corul castelului. L-a îmbrăţişat şi l-a mângâiat, însă îmbrăţişările drăgăstoase s-au transformat într-o clipită într-o furie însetată de sânge.

Printre cerşetorii strânşi la poarta castelului lui Gilles se afla şi un băiat. Când i-a venit rândul la pomană, a fost dus la castel, sub pretextul binevoitor că n-apucase să

primească nimic la prima împărţeală. De atunci nu l-a mai văzut nimeni. Mai e şi povestea copilului de treisprezece ani luat la castel ca paj. Într-o zi, acesta s-a întors acasă şi i-a dat mamei lui vestea cea mare: i se îngăduise să deretice prin camera stăpânului şi fusese răsplătit cu o pâine coaptă special pentru baron, pe care o adusese, cu dragoste, acasă. Băiatul s-a întors la castel, dar apoi nu s-a mai aflat nimic despre el[43].

Altădată ar fi citit aceste pasaje cu dezgust, însă acum era atent la fiecare cuvânt, pentru că auzea ruga doamnei Naruse izvorând din paginile acelea.

Oare din ce se naşte Furia? De ce provoacă un sentiment de plăcere atât de intens? Simt că în adâncul meu se ascunde o forţă teribilă, care nu poate fi explicată în cuvinte sau ţinută în frâu de moralitate...

În seara stabilită, Suguro a deschis uşa de sticlă a restaurantului Shigeyoshi. Fiind încă devreme, în restaurant erau doar doi bărbaţi îmbrăcaţi în costum, cu un aer de oameni de afaceri, care stăteau la bar şi sorbeau încet din paharele lor cu alcool. Patronul restaurantului, care tăia ceva cu cuţitul, i-a spus lui Suguro că fusese anunţat de doamna Naruse şi l-a condus la o masă din fundul încăperii.

---

[43] Pasajele referitoare la Gilles de Rais din prezentul roman au fost preluate din lucrarea lui Leonard Wolf, *Bluebeard: The Life and Crimes of Gilles de Rais* („Barbă-Albastră: Viaţa şi crimele lui Gilles de Rais”), traducere în limba japoneză de Jōichirō Kawamura, Editura Chūōkōronsha. Au fost aduse unele modificări traducerii pentru a păstra unitatea stilului prezentului roman. (n.a.)

La vreo cinci minute după ora şase a apărut şi ea, purtând un palton bej şi o eşarfă probabil italienească. Aşezaţi faţă-n faţă, cei doi au vorbit despre fleacuri, bând ceaiul adus de chelneriţă şi aruncând câte o privire meniului. N-au pomenit nimic nici despre carte, nici despre moartea lui Motoko Itoi. În timp ce stăteau de vorbă, a sosit un grup de patru-cinci clienţi, bărbaţi şi femei, care păreau obişnuiţi de-ai restaurantului. Au salutat-o din cap pe doamna Naruse, pe care o ştiau pesemne din vedere, iar unul dintre ei l-a recunoscut cu surprindere pe scriitor. Imediat ce au terminat de comandat, Suguro a spus:

— Aşadar...

— Aşadar..., a repetat doamna Naruse zâmbind, semn că era timpul să intre în subiectul pe care ştiau amândoi că trebuie să-l discute.

— Am primit cartea şi scrisoarea, a spus Suguro luând butelcuţa cu *sake* şi turnându-i doamnei Naruse în ceşcuţă.

— Da.

Doamna Naruse a închis ochii, întocmai ca un pacient căruia i se face o injecţie în braţ.

— Ştiţi că Motoko Itoi a murit.

— Da.

— V-a vizitat poliţia?

— Nu, de ce-ar face-o?

— A, mă gândeam că poate voiau să vorbească cu dumneavoastră.

— Motoko s-a sinucis. A lăsat şi o scrisoare.

— Da, aşa spunea şi la ştiri.

Cei patru-cinci clienţi şi patronul restaurantului au izbucnit în râs. Apoi s-a auzit vocea unei chelneriţe strigând spre bucătărie: „Trei butelcuţe de *sake*!”. Nimeni nu era atent la discuţia lor.

— *Sensei*, nu vreţi să beţi ceva?

— Nu pot. Mi-a interzis doctorul. Dar vă rog să nu ţineţi seama de mine. Nu mă deranjează dacă beţi.

Chelneriţa le-a adus nişte *karasumi*[44] tăiat în felii fine şi aşezat pe o farfurie bleu.

— E făcut chiar aici, la restaurant, i-a explicat doamna Naruse. Soţului meu îi plăcea foarte mult.

— Soţul dumneavoastră obişnuia să vină aici?

— Îl cunoştea pe proprietar chiar dinainte să deschidă restaurantul.

— Aţi ştiut, nu-i aşa? a încercat Suguro s-o prindă în plasă. Aţi ştiut că Motoko avea să se sinucidă.

— Da, am ştiut.

A întins delicat beţişoarele, a apucat o feliuţă de *karasumi* de pe farfuria bleu şi a dus-o la gură. Era netulburată.

— Şi n-aţi oprit-o?

— Nu, de ce?

S-au auzit iarăşi râsete. Nimeni n-avea habar despre ce discutau Suguro şi doamna Naruse la masa din capăt. Din conversaţia grupului răzbătea din când în când până la ei câte un cuvânt, ca „accesibil” sau „competiţie”.

---

[44] Icre de chefal uscate.

— E vorba despre forţa Furiei? a întrebat-o Suguro detaşat, de parcă ar fi discutat despre golf. Sau despre păpuşile acelea care încep să dănţuiască noaptea?

— Da.

— Nu puteţi să-mi explicaţi mai pe larg?

— Ba da.

Doamna Naruse a întins iar beţişoarele. Mişcarea lentă spre gură, buzele care savurau pe îndelete îmbucătura. Suguro o privea şi simţea că-l ia ameţeala. Doamna Naruse a început să povestească.

— Motoko a spus întotdeauna că aşa îşi doreşte să moară. Nu mi-a spus-o doar mie, ci şi altor prieteni. La început am crezut că glumeşte. Mulţi oameni spun asta când fac dragoste. Dar m-a avertizat de multe ori. „Anul viitor am să mor”, mi-a zis odată, iar eu i-am răspuns: „Eşti invitata mea!”. Pe 1 ianuarie ne-am dat întâlnire la un hotel şi am întrebat-o dacă într-adevăr avea să moară anul ăsta.

Doamna Naruse vorbea degajat, de parcă-i povestea despre vreo cunoştinţă comună. Suguro şi-a amintit expresia ei epuizată, atunci când o văzuse la spital.

— Să vă spun cum a fost. Am petrecut împreună ajunul Anului Nou la un hotel din cartierul Yoyogi. Când s-a terminat concursul de cântece Roşu Contra Alb[45] de la televizor, am schimbat canalul şi am dat peste un program

---

[45] Program de divertisment transmis în direct de televiziunea naţională japoneză în seara Anului Nou, competiţie muzicală în care se întrec artişti împărţiţi în două tabere, cea Roşie (compusă numai din femei) şi cea Albă (compusă din bărbaţi).

de doi bani. Acoperind zgomotul televizorului, m-a rugat ţipând iar şi iar să o omor. I-am spus: „Bine, atunci mori în iarna asta!” şi ea mi-a promis că aşa va face.

— Vorbeaţi serios?

— Da. Sau, în orice caz, pe jumătate serios. Dar voiam într-adevăr să ştiu cum va fi. Am vorbit şi în biletul pe care vi l-am trimis împreună cu cartea despre acea forţă a inimii mai presus de raţiune care se preschimbă în Furie sau depravare. Forţa aceasta sălbatică nu poate fi stăpânită prin moralitate şi ne trage spre fundul hăului. Mă întreb însă: ne împinge şi spre moarte? Dacă ne lăsăm pradă acestei puteri, găsim oare vreo plăcere în moarte? Asta voiam să... observ la Motoko.

— De asta n-aţi oprit-o?

— Da.

Chelneriţa a venit să le aducă nişte boluri mici şi cei doi s-au întrerupt până când aceasta s-a îndepărtat. Doamna Naruse s-a servit din feliuţele de *fugu*[46]. Desfăcea uşor buzele şi bucăţelele de peşte dispăreau ca nişte insecte înghiţite de petalele unei flori. Obrajii se puneau apoi în mişcare, transmiţându-i lui Suguro plăcerea pe care o simţea savurând pe îndelete gustul acela.

— Urăsc să beau singură, a spus doamna Naruse dând pe gât *sake*-ul din ceşcuţă. Dumneavoastră chiar nu beţi deloc? Sunteţi la fel de fricos ca personajele din romanele pe care le scrieţi?

---

[46] Preparat culinar specific japonez făcut din carnea peştelui-lună.

Probabil că se îmbătase, pentru că politeţea obişnuită îi dispăruse şi părea să-l înfrunte pe Suguro.

— Doctorul mi-a zis...

— Cui îi pasă ce zice doctorul? Ce importanţă are?

Neavând încotro, Suguro şi-a ridicat ceşcuţa.

— Bine, am să beau, dacă-mi povestiţi mai departe. Înainte să moară, Motoko n-a luat deloc legătura cu dumneavoastră?

— Ba da.

Doamna Naruse a zâmbit, de parcă s-ar fi aşteptat la întrebare.

— Vă mai amintiţi când v-am telefonat? Cu trei seri înainte, am vorbit îndelung cu ea la telefon. Voia să ştie dacă aveam să ne mai întâlnim în altă viaţă, în cazul în care ar fi renăscut după moarte. Am stat de vorbă până noaptea târziu despre transmigraţia sufletelor şi despre reincarnare. I-am povestit despre operaţia lui Shigeru şi am rugat-o, dacă ea murea, să-l lase pe Shigeru să trăiască în locul ei. Când mă pregăteam să închid, m-a anunţat că avea să moară în seara următoare.

— Deci aţi ştiut şi când urma să moară...

— Da.

— Şi cu toate astea n-aţi oprit-o, a repetat Suguro. Aţi lăsat-o s-o facă.

— Dar asta era bucuria ei! Rostul vieţii ei nu era nici să răzbească prin monotonia zilelor, nici să picteze tablouri la colţ de stradă. Viaţa ei căpăta sens numai când se lăsa pradă acelui impuls. Dacă singura ei bucurie era să moară

înghiţită de un vârtej, cum aş fi putut s-o opresc? Ba mai mult, în seara aceea chiar am mers până în apropierea apartamentului ei.

— Da? De ce?

— N-am putut să rezist tentaţiei. Motoko urma să moară în scurtă vreme şi, ştiind asta, voiam să-i fiu alături şi să mă bucur de experienţă. Am intrat într-o micuţă cafenea din apropierea locuinţei sale şi, cu o ceaşcă de ceai negru în faţă, am stat acolo – cât să fi fost? – vreo două ore. Trei muncitori jucau un fel de joc. O camionetă a venit să vândă legume şi toate nevestele din cartier s-au adunat afară, lângă fereastra unde stăteam eu. Cerul de iarnă se zărea prin spaţiile dintre clădiri. Îmi aduc foarte bine aminte că m-am uitat de multe ori la ceas – s-a făcut patru, apoi patru şi jumătate, apoi cinci... Se petrece chiar în clipa asta, îmi imaginam. Atunci, pentru prima oară după foarte multă vreme, mi-a apărut în faţa ochilor o colibă în flăcări. Auzeam ţipetele femeilor şi ale copiilor. Simţeam fumul şi mirosul de ars. Când mi-am revenit, afară se făcuse întuneric... M-am ridicat şi am plecat din cafenea. În clipa aceea am fost absolut sigură că Motoko Itoi se ţinuse de cuvânt şi murise în culmea extazului.

Doamna Naruse s-a oprit din povestit. Suguro tăcea cu ochii la beţişoarele aşezate pe farfurie. Simţea că ceea ce se petrecea în mintea ei – sau, mai degrabă, lucrurile îngrozitoare ferecate în adâncul inimii ei – nu se putea explica în cuvinte. Lucrurile îngrozitoare pe care toţi le purtăm ascunse în suflet. Deşi era scriitor, nu ştia cum să

le definească şi cum să le interpreteze şi nu-i rămânea decât să tacă. Nu putea spune decât că ceea ce auzise cu câteva clipe înainte era o poveste a răului. Nu o descriere a păcatului, de care se ocupa de atâta vreme, ci a răului.

— Felul următor este *shirako*[47], a venit să-i anunţe chelneriţa.

— Vă place *shirako*, *Sensei*?

— Eu... Suguro a clătinat din cap, sfârşit de oboseală. Mulţumesc, dar nu vreau.

Voia să se întoarcă acasă, la soţia lui. Îşi dorea să fie acasă, chiar dacă uneori i se părea sufocant.

— Era să uit! Motoko mi-a lăsat portretul dumneavoastră ca amintire.

— Nu e portretul meu!

— A, da. E portretul celui care v-a furat înfăţişarea...

Doamna Naruse a dat din cap râzând şi i-a cerut chelneriţei să aducă desertul.

— Aţi vrea să vă întâlniţi cu impostorul?

— Cum? Surprins, Suguro a ridicat vocea fără să vrea. Ce spuneţi?

— Motoko mi-a făcut cunoştinţă cu el, deşi nu v-am spus până acum.

— Ce fel de bărbat e?

— De ce nu-l întrebaţi direct? Staţi întotdeauna şi ascultaţi poveştile altora, dar nu faceţi nimic. Nici măcar nu beţi alcool. Nu scrieţi niciodată lucrurile până la capăt. Nu răniţi niciodată pe nimeni... doar fugiţi.

---

[47] Lapţi special preparaţi.

Doamna Naruse râdea, dar în ochii ei mari Suguro a simţit pentru prima dată un fel de provocare.

— Puteţi să mă ajutaţi să-l întâlnesc pe bărbatul ăsta? a întrebat-o Suguro cu o voce răguşită.

— Aveţi timp vinerea viitoare?

— Vinerea viitoare suntem în data de treisprezece, nu-i aşa?

— Ah, e o zi cu ghinion pentru cei ca dumneavoastră. Pentru creştini, e ziua în care a murit Isus...

— Aşa se spune.

— N-aţi vrea să veniţi în locul acesta vineri? S-ar putea să-l întâlniţi pe impostor.

Doamna Naruse şi-a deschis geanta, a scos un pix argintiu şi a desenat o hartă pe un şerveţel.

— O să vă aşteptăm.

Opt

După şedinţa comitetului executiv al Clubului P.E.N.[48], Kanō l-a rugat pe Suguro să-l aştepte la cafeneaua de la etajul întâi al clădirii T, unde se ţinuse întrunirea. Pe fereastră se zărea şanţul Palatului Imperial. Ploua. Suguro privea şanţul care se desluşea cu greutate prin perdeaua de apă şi revedea în minte ziua decernării premiului literar, de la începutul iernii. Şi atunci zidurile palatului fuseseră bătute de ploaie. În ziua aceea îşi făcuse prima

[48] Asociaţia Internaţională a Scriitorilor.

oară apariţia impostorul, iar acum... avea în sfârşit ocazia să-l înfrunte. Kanō a încheiat discuţia pe care o purta cu cineva şi s-a apropiat de Suguro cu o faţă umflată şi obosită. Îşi masa umărul cu mâna dreaptă.

— Of, of, of. Nu mai putem ţine la distanţă valurile bătrâneţii, a oftat ca pentru sine. M-am gândit că ar trebui să contribuim şi noi, cei din Clubul P.E.N., la funeraliile domnului Yamagishi...

Au discutat despre funeraliile criticului literar, care se stinsese din viaţă cu două zile în urmă. Deşi îl considerau „mai în vârstă”, în realitate diferenţa dintre ei şi critic era doar de vreo cinci ani.

— Noi urmăm la rând, a spus Kanō cu o figură deprimată. Îmi amintesc că maestrul Hideo Kobayashi m-a întrebat odată dacă mi-am făcut pregătirile pentru moarte... Dar n-am scris încă o lucrare pe care s-o pot lăsa moştenire lumii...

— Toţi ne aflăm în situaţia asta. Toţi credem că lucrarea noastră reprezentativă, capodopera, o să vină data viitoare, apoi data viitoare...

— Dar, spre deosebire de mine, tu ai reuşit să-ţi creezi o lume solidă a ta... Cineva de la editură mi-a zis că ai zece mii de cititori fideli care citesc negreşit tot ce publici.

— Aşa de mulţi sunt?

— Da. De asta trebuie să ai mare grijă de imaginea pe care şi-au creat-o cititorii tăi despre tine. Dacă, din cine ştie ce motiv..., a zis Kanō dus pe gânduri şi a întors brusc

privirea spre geam. E adevărat că nu mai frecventezi locuri dubioase?

Despre asta voia să vorbim, şi-a dat seama Suguro.

— Iarăşi un sfat prietenesc? Să ştii că nu mă duc în nici un loc dubios.

— Pe cuvânt?

— Pe cuvânt!

— Eu te cred. Dar se răspândeşte tot mai mult zvonul că ai fost văzut ieşind în miez de noapte dintr-un hotel din Akasaka împreună cu o femeie. Dacă ţi-ar apărea fotografia într-o revistă ca *Focus* sau *Emma*...

— Nu merg în asemenea locuri. Dar...

Suguro şi-a înghiţit vorba.

— Dar... ce?

— Nimic.

— Ai grijă ce faci cu reporterul care a venit mai demult să mă descoasă. E un tip foarte insistent.

Kanō a rămas tăcut câteva clipe, uitându-se la ceaiul negru din ceaşcă, apoi s-a întins după nota de plată. Suguro s-a repezit şi i-a smuls-o din mână. Kanō a încuviinţat uşor din cap, s-a ridicat şi a plecat. Văzut din spate, arăta mai obosit ca niciodată.

Fiindcă era o zi neaşteptat de plăcută, Suguro a luat-o pe soţia sa, care venise să-i facă ordine, şi au plecat la plimbare. Nu mai ieşiseră împreună de multă vreme, pentru că zilele friguroase se ţinuseră lanţ şi pe soţia sa o duruseră încheieturile. De aceea, Suguro urca panta cu paşi mărunţi, parcă protejând-o.

— N-am mai mers de mult şi mi s-a tăiat respiraţia, a spus soţia oprindu-se pe o bancă şi respirând adânc.

— E o chestiune de obişnuinţă. Nimeni nu moare de artrită. Ai să te simţi mult mai bine când o să se mai încălzească.

Suguro ştia care dintre ei va muri primul. El, care suferea de ficat de multă vreme şi a cărui boală devenise cronică. El, care nu mai avea decât un plămân. În fiecare lună, după ce-i lua sânge pentru analize, doctorul îl ruga să nu se mai obosească.

— Excursia noastră în Kyūshū mi-a plăcut foarte mult! a spus soţia privind pierdută cerul îndepărtat. Apoi, de parcă tocmai şi-ar fi amintit, a continuat: Oare ce-o mai fi făcând părintele?

Suguro ştia că, de când se întorseseră, soţia sa retrăise de nenumărate ori în minte excursia. Era o amintire fericită pe care o împărtăşea acest cuplu de bătrâni...

— Câteodată mă gândesc la el înainte să adorm. Judecând după viaţa pe care a dus-o, cred că trebuie să fie un om simplu...

— Într-un fel, aşa eşti şi tu.

— Eşti ironic?

— Deloc. În comparaţie cu tine...

Şi-a înghiţit vorba, aşa cum făcuse cu o zi înainte, în conversaţia cu prietenul său. „În comparaţie cu tine... eu n-am să pot fi niciodată un om simplu. Nu sunt aşa cum crezi tu că sunt. Am secrete pe care nu ţi le-am spus niciodată. Nu ştii nici măcar că există un bărbat care îmi

seamănă leit şi pe care am să-l întâlnesc curând. Un bărbat desfrânat şi urât...”

— Dragul meu... vrei să-mi spui ceva?

Soţia s-a întors brusc spre el. Pe chip i se citea neliniştea.

— De ce mă întrebi? Sigur că nu.

„N-aş vrea să văd aceşti ochi scăldaţi în lacrimi”, s-a gândit Suguro privindu-i pleoapele ridate. „Nu mai avem mult de trăit împreună...”

— Nu-ţi face griji, i-a spus pe tonul unui preot în confesional, apoi a trecut la alt subiect: Voiam să-ţi vorbesc, despre Mit-*chan*... Fiindcă ne-a adus banii înapoi, ce-ar fi s-o angajăm din nou să se ocupe de birou?

— Aşa m-am gândit şi eu! Am sunat-o să-i propun şi, când colo, şi-a găsit deja altceva de lucru.

— E un serviciu bun?

— Este... Doamna Naruse a cunoscut-o la spital şi a rugat-o să vină s-o ajute de două ori pe săptămână. O să-i prindă foarte bine... Şi o să înveţe cu siguranţă multe lucruri.

— Mit-*chan* a acceptat deja? a întrebat-o Suguro ridicând vocea mai tare decât se aştepta.

— Aşa mi-a spus. De ce?

— A, nimic. Dar îmi pare rău. Începuse să-mi placă...

Nu uitase cum îi răcorise fruntea în noaptea aceea când avusese febră, nu uitase nici mirosul de praf al puloverului ei. Nici surâsul ei plăcut, de fată cumsecade...

Încerca să nu-şi facă prea multe griji, însă întâlnirea stabilită cu doamna Naruse ieşea necontenit la suprafaţă în inima lui, ca nişte bule de gaz metan. „O să vă puteţi întâlni cu impostorul!” Mai erau trei zile până atunci.

Sentimentul că trebuia să-l cunoască pe bărbatul care-i furase înfăţişarea se preschimba de la o zi la alta în repulsie şi în dorinţa de-a lăsa totul baltă. Încolţit de întrebări, celălalt avea probabil să-şi etaleze rânjetul lui obişnuit şi să se scuze sau să se eschiveze. Trebuia neapărat să-l facă să înceteze jocul acela, dar n-avea puterea să-i controleze acţiunile. Şi-atunci, cum avea să demonstreze că nu el era cel care se învârtea prin cartiere dubioase?

În plus, de ce apăruse bărbatul aşa, pe nepusă masă, în iarna aceea? Unde se ascunsese până atunci? De când ieşise la iveală, în temelia creaţiei lui Suguro apăruse o crăpătură. Mai mult, însăşi viaţa lui se fisura, ca şi cum celălalt i-ar fi adus ghinion. Suguro şi-a amintit de bătrânul din nuvela lui Thomas Mann, *Moarte la Veneţia,* care pierduse tot ce avea pentru că întâlnise un tânăr chipeş. Câţi ani să fi avut bătrânul? Mai mult de şaizeci şi cinci, cât avea el?

De-a lungul anilor, Suguro învăţase că Dumnezeu acţionează pe neaşteptate. Însă nu-şi imaginase că-l va lovi astfel, tocmai când îşi construise în sfârşit o lume a lui.

A venit seara.

Stătea nemişcat, cocoşat în scaunul lui de la masa de scris, când a auzit ţârâitul telefonului în camera de zi. Suna insistent, punându-i răbdarea la încercare.

Ţârâitul s-a oprit. Suguro a răsuflat uşurat, dar telefonul a început să sune din nou. Nu s-a ridicat şi a continuat să lucreze. Telefonul a sunat iar. Suguro n-a mai rezistat şi a ridicat receptorul.

— Alo?

La capătul celălalt al firului a auzit vocea slabă a lui Kurimoto.

— Eraţi acasă? Am sunat multă vreme, dar n-aţi răspuns... E vorba de maestrul Kanō. S-a prăbuşit şi a fost dus la spital...

Kurimoto nu era în stare să continue.

În primul moment, Suguro a fost cuprins de furie. Se săturase de asemenea glume de prost gust şi clocotea. Dar Kurimoto nu era genul de om care să se ţină de feste.

— Totul s-a întâmplat atât de repede, încât numai domnişoara N se afla la căpătâiul său când s-a stins.

Domnişoara N era femeia care avea grijă de el de când rămăsese văduv, cu cinci ani în urmă. Era patroana unui bar şi totodată se număra printre admiratoarele scriitorului. Între cei doi se înfiripase o relaţie, despre care totuşi lui Kanō nu-i plăcea să discute cu prietenii săi în vârstă, ca Suguro.

— S-a plâns vreo jumătate de oră de dureri de piept... Şi-a dat sufletul în timp ce doctorii îi acordau îngrijiri.

— Vin imediat. La ce spital e?

— La spitalul Ōmori, aproape de dumneavoastră. Dar în scurt timp au să-l ducă acasă, aşa că mai bine veniţi direct acolo.

S-a pregătit în grabă, a chemat un taxi şi i-a dat şoferului adresa.

În faţa ochilor i-a apărut chipul lui Kanō, dărâmat de oboseală, aşa cum îl văzuse cu cinci zile în urmă, după şedinţa comitetului executiv, la cafeneaua de la Clubul P.E.N. Faţa îi era mohorâtă şi umflată, lipsită cu totul de jovialitatea pe care o mima de obicei. Să fi fost prevestirea morţii? De asta arăta atât de obosit? Şi-a amintit de nenumăratele relaţii pe care Kanō le stabilise în lumea literară. Participa întotdeauna la şedinţele clubului şi era considerat un scriitor deschis şi cumsecade de către tinerii redactori, pentru că obişnuia să stea cu ei la un pahar până seara târziu. Pe de altă parte, romanele pe care le scria lăsau să se ghicească latura nervoasă şi mizantropă a caracterului său. Pe aceasta probabil că o cunoşteau cu adevărat numai prietenii lui de-o viaţă.

Prin geamul taxiului se vedea oraşul peste care se lăsa noaptea. Priveliştea era aceeaşi ca întotdeauna. Cerul de iarnă plumburiu, intersecţiile unde maşinile şi camioanele se opreau şi apoi porneau mai departe. Un angajat tânăr stivuia nişte cutii de carton în faţa unui magazin de aparate electrice. Pe o tarabă cu fructe sclipeau grămăjoare de mandarine. Deşi Kanō murise, în realitate nimic nu se schimbase. Suguro a simţit iar furia dinainte şi

s-a enervat că inima lui refuza încă să accepte moartea prietenului său.

În faţa casei lui Kanō, pe străduţa îngustă din cartierul rezidenţial, câţiva redactori îmbrăcaţi în haine de doliu îi întâmpinau pe cei ce soseau şi discutau cu figurile importante ale lumii literare, precum Segi, care veniseră în grabă auzind vestea. Suguro îi cunoştea din vedere şi i-a salutat, apoi l-a urmat pe Kurimoto în casă. Lumina electrică părea orbitoare, poate din cauza reflexiei pe sicriul din lemn nelăcuit şi a strălucirii crizantemelor aşezate în fundul camerei. Domnişoara N, cu ochii înroşiţi de plâns, i-a şoptit lui Suguro să-l privească pe Kanō. Faţa lui îşi schimbase culoarea şi părea făcută din ceară, iar între sprâncenele sale se zăreau umbrele durerii. Suguro a rămas cu privirile aţintite asupra lui, vrând să-şi întipărească în memorie, pentru totdeauna, chipul prietenului său de atâţia ani, care îşi încheiase în sfârşit viaţa. „Ne vedem... dincolo”, i-a şoptit în gând. „Orice ar fi, noi doi... am trăit şi am scris.”

În clipa aceea, realitatea morţii lui Kanō i-a făcut sufletul să se cutremure şi i-au dat lacrimile. Din ce în ce mai multă lume venea să-şi exprime condoleanţele. În camera alăturată, unde fusese aşezată masa pentru priveghi, Suguro l-a recunoscut pe Shiba, unul dintre prietenii din grupul lor din tinereţe. Shiba renunţase la ideea de-a deveni critic literar şi preda la un colegiu de fete. Devenise un om şters, care-şi pierduse spiritul de altădată.

— Credeam că mai avem destul timp, dar acum, când Kanō s-a dus, am senzaţia că suntem la un pas de moarte, a spus Shiba îngândurat, turnându-şi nişte bere într-un pahar.

— Aşa e. Ne stingem şi noi, unul câte unul...

— Cred că eu urmez la rând, a şoptit Segi, care stătea în faţa lor, zâmbind amar.

Se făcuse deja miezul nopţii când a plecat, după ce a vorbit puţin cu domnişoara N şi a mai privit o dată chipul lui Kanō. A aşteptat multă vreme taxiul. Nu-şi imaginase că avea să sufere atât de mult la moartea prietenului său.

Doctorul a terminat de citit rezultatele analizelor şi s-a întors spre Suguro. Scârţâitul scaunului l-a speriat mai tare ca de obicei.

— TGP-ul e două sute cinci, iar TGO-ul a ajuns la o sută optzeci şi opt. Eu, personal, v-aş recomanda să vă internaţi... Dacă nu facem nimic, starea dumneavoastră se poate înrăutăţi brusc...

Suguro a privit buletinul de analize de pe birou, lung cât un pomelnic. În mod ciudat, n-a avut nici o reacţie la cuvintele doctorului. Singurul sentiment pe care i l-au trezit a fost acela că şi el se apropia încet-încet de lumea în care se afla Kanō. Asta înseamnă bătrâneţea...

— Mi-e imposibil să mă internez acum.

— Bine, dar...

— Am să încerc să mă odihnesc cât mai mult. Voi hotărî dacă mă internez sau nu data viitoare, după analize.

— Ficatul n-o să vă doară şi nici n-o să simţiţi nimic ciudat până în momentul când o să fie prea târziu. Când se va instala ascita, o să aveţi deja ciroză. Boala trebuie controlată înainte de-a ajunge în această fază.

— Înţeleg.

Suguro a încuviinţat din cap, dar a refuzat categoric să se interneze.

În metrou, la întoarcere, s-a aşezat într-un colţ, cu palmele pe genunchi şi s-a uitat absent la afişele din vagon. Printre reclamele la localuri pentru nunţi sau la reviste săptămânale, atârna şi un afiş cu apartamente de vânzare exclusiv pentru persoanele în vârstă. În reclamă, în rolurile bătrânilor apăreau doi actori, un bărbat şi o femeie, pe care Suguro şi-i amintea încă din tinereţe. Deasupra zâmbetului lor contrafăcut, menit să exprime o fericire fără margini, scria cu litere de tipar îngroşate: *Frumuseţea vârstei mature*. Cu gura amorţită, a încercat să rostească cele trei cuvinte. „Frumuseţea vârstei mature.” Bătrâneţea pe care o cunoscuse el de la decernarea premiului literar încoace era departe de-a fi frumoasă; dimpotrivă, era hidoasă şi mirosea a stârv. Ca un vis mohorât şi sumbru. Bătrâneţea era timpul în care lucruri multă vreme ascunse erau răscolite şi scoase la iveală de suflul morţii. Suguro a închis ochii.

Când s-a întors la birou, a găsit-o pe soţia lui făcând curăţenie.

— Cum a fost?

— La doctor? Mi-a zis că analizele sunt bune şi că nu trebuie să-mi fac griji.

— Ce bine! a exclamat soţia sa vădit uşurată. De dimineaţă numai la asta m-am gândit!

Suguro şi-a ţinut o clipă răsuflarea, bucuros că reuşise s-o liniştească.

Funeraliile lui Kanō au avut loc la templul Seigan din Shiba. Suguro a rostit câteva cuvinte din partea tuturor prietenilor lui, stând lângă portretul de mari dimensiuni al defunctului de pe altarul împodobit cu crizanteme. Îşi petrecuse două ore în dimineaţa aceea compunând textul. A vorbit despre prietenia pe care i-o purtase Kanō, atât de evidentă din măiestria cuvântării pe care o ţinuse pentru el la decernarea premiului literar, la începutul iernii. Apoi a continuat:

— Dacă ar fi să descriu foarte pe scurt viaţa şi creaţia prietenului nostru, aş spune că n-au cunoscut compromisul. Operele lui n-au căutat să-i flateze pe cititori şi nu s-au supus canoanelor vremurilor. A scris liber, despre ce a considerat că trebuie să scrie. Această libertate a fost felul lui de-a fi.

Serviciul funerar s-a sfârşit şi Suguro a ieşit afară. În curtea templului mai era încă lume îmbrăcată în haine de doliu. Scriitorul a remarcat un bărbat care-l privea de la distanţă, sprijinit de un lampadar de piatră. Era Kobari. Reporterul s-a apropiat şi l-a întrebat:

— Am putea să stăm puţin de vorbă?

A luat tăcerea lui Suguro drept încuviinţare şi a continuat:

— Maestre, vă amintiţi seara cu ceaţă deasă de luna trecută?

— Ceaţă?

— Da. A scris şi în ziare despre ea, cea mai densă ceaţă din ultimii treizeci de ani.

— Ce legătură are asta cu mine?

— Aţi ieşit undeva în seara aceea?

Suguro a luat-o din loc, ignorându-l pe Kobari. Însă acesta i s-a alăturat.

— M-aţi văzut pe aleea din faţa hotelului din Yoyogi, nu-i aşa? Şi pe urmă aţi apucat-o în grabă pe o străduţă laterală.

Suguro n-a scos un cuvânt şi a ieşit pe poarta templului. Angajaţii de la editură, care se ocupau de înmormântare, îi chemaseră o maşină. Kobari n-a mai putut să se ţină după el.

Suguro s-a urcat în maşină. S-a gândit la ce spusese Kobari despre hotelul din Yoyogi şi a scotocit grăbit prin portofel, scoţând din el un petic de hârtie. Era cel pe care i-l dăduse doamna Naruse când luaseră masa împreună la restaurantul Shigeyoshi. Pe el scria clar, cu caligrafia îngrijită a femeii: *Yoyogi*.

Kobari susţinea că se întâlniseră în faţa acelui hotel, în seara cu ceaţă. Ieşise într-adevăr din casă atunci. Nu avea vreun scop anume, voia doar să se plimbe prin parc, bâjbâind prin pâcla groasă. Plimbarea aceea i se păruse

exact ca bătrâneţea lui. Tocmai când era convins că ajunsese să aibă o perspectivă clară până în străfundul propriei vieţi, o mână murdară se amestecase şi îi tulburase apele bătrâneţii, preschimbându-le într-o mlaştină întunecoasă şi înceţoşată.

„M-am săturat."

Suguro a simţit din nou că îl cuprinde furia. O fi fost reporterul insistent, dar impostorul se ţinea scai de el cu aceeaşi înverşunare.

„M-am săturat. De data asta chiar am să-i pun capăt."

A doua zi era vineri, ziua în care doamna Naruse stabilise întâlnirea cu impostorul. Până atunci Suguro ezitase dacă să meargă sau nu, dar în momentul acela s-a hotărât. Era timpul să-l întâlnească pe bărbat.

Vineri.

Cu o seară înainte, la televizor se anunţase ninsoare. Chiar dacă previziunile meteo erau de obicei greşite, se lăsase într-adevăr un ger cumplit, iar pe soţia sa o dureau probabil din nou încheieturile.

Suguro, care rămăsese să doarmă la birou, s-a trezit foarte devreme. A închis ochii, încercând să adoarmă la loc, dar n-a mai reuşit.

S-a ridicat nervos din aşternut şi, fără să se spele măcar pe faţă, s-a refugiat în cămăruţa sa. A zărit pe masa de scris foaia pe care mâzgălise câteva fraze în ziua dinainte. *Nimic nu este ascuns, să nu fie dezvăluit sau*

tăinuit, să nu fie aflat[49]... *Dacă mâna ta dreaptă te duce la păcat, taie-o şi arunc-o de la tine*[50]...

S-a dus la bucătărie, a turnat apă fierbinte în cafetieră şi a băgat-o în priză. S-a spălat, a băut din cafeaua caldă şi i-a telefonat soţiei.

— Te dor încheieturile?

— Da. Am stat tot timpul cu comprese fierbinţi. Azi e vineri, aşa că am să mă duc la biserică ceva mai târziu.

— Să nu-ţi faci griji în privinţa mea. Iau masa cu cineva de la o revistă.

Suguro îşi dorea să aibă cât mai mulţi vizitatori în ziua aceea. Cel mai bine ar fi fost dacă redactorii ar fi venit unul după altul; aşa ar fi reuşit să nu se mai gândească la ceea ce-l frământa. S-a uitat în agendă şi a văzut că de dimineaţă avea programată o întâlnire cu redactorul Kurimoto.

Acesta a venit să discute despre planificarea următorului roman de proporţii al lui Suguro. Scriitorul l-a întrebat dacă-i putea acorda o perioadă de pregătire de un an de zile.

— De ce atât de mult?

În ochii serioşi ai redactorului se citea nedumerirea.

— Am şi eu o vârstă... Pe deasupra, nu vreau să scriu ce-am mai scris şi până acum. Pe urmă... trebuie să zgâlţâi ceva care se ascunde înăuntrul meu...

— Nu înţeleg, ce să zgâlţâiţi?

---

[49] Evanghelia după Luca, 12: 2.

[50] Evanghelia după Matei, 5: 30.

— Trebuie să zgâlţâi temelia romanelor mele şi să mă asigur că rămâne în picioare.

Kurimoto a clătinat din cap.

— Înainte să moară, Kanō mi-a spus că circulă din nou zvonuri despre mine...

— Nu cred să fie aşa. Fanii adevăraţi ar trebui să ştie că dumneavoastră nu sunteţi un astfel de om.

— Fanii adevăraţi?

— De exemplu, tânărul profesor de la şcoala pentru copii handicapaţi pe care l-aţi cunoscut mai demult. Dar ce faceţi dacă zgâlţâiţi lumea pe care aţi creat-o şi ea se prăbuşeşte?

Suguro a zâmbit amar. Atunci n-are decât să se prăbuşească, ar fi vrut să-i spună, dar şi-a înghiţit cuvintele.

— Oricum, îmi trebuie un an, poate chiar doi, ca să scriu romanul. Am să-i spun *Scandalul sau Rugăciunea unui bătrân*.

După plecarea redactorului, Suguro s-a dus la fereastră şi a privit clădirile din Shibuya şi din partea de vest a cartierului Shinjuku. Oraşul era tăcut şi mohorât şi, deşi era jumătatea lui martie, nimeni nu s-ar fi mirat dacă ar fi început să ningă în după-amiaza aceea.

Ca să-şi ocupe mintea, a deschis un roman al unui scriitor străin, însă nici cuvintele, nici imaginile nu ajungeau până la el. Nu era vina cărţii. Suguro îşi dădea seama că ochii lui urmăreau mecanic literele înşirate pe hârtie.

„N-are importanţă. Asemenea romane nu mai au nici o legătură cu mine.”

Dar ştia că afirmaţia aceea exagerată era o minciună şi că, de fapt, se gândea numai la hotelul unde avea s-o întâlnească pe doamna Naruse.

Şi-a simţit picioarele îngheţate. Afară, îndărătul draperiilor, se lăsase deja întunericul. În mod normal, ar fi trebuit să se pregătească să se întoarcă acasă, unde îl aştepta soţia sa, dar apucase deja să-i spună că lua masa cu cineva de la o revistă.

Când a coborât din taxi, un fulg de zăpadă i-a atins obrazul şi i s-a aşezat pe mâneca paltonului. Suguro a rămas o vreme în faţa hotelului, şovăind în ninsoarea ce cădea tot mai tare.

De la poartă până la intrarea hotelului se întindeau, de o parte şi de alta a aleii, două şiruri de cedri de Himalaya drepţi ca nişte soldaţi. Strălucirea lămpilor din holul hotelului răzbătea până afară, luminând slab intrarea unde sclipea zăpada. Clădirea arăta mai degrabă ca un conac decât ca un hotel, dar în fundal îşi aruncau lumina otrăvită lămpile cu neon ale unor hanuri mai ieftine, amintindu-i clar care era activitatea principală din cartierul respectiv.

În mod straniu, avea senzaţia că mai văzuse cândva hotelul acela. Ba chiar i se părea că intrase înăuntru. Încerca acelaşi sentiment inexplicabil ca atunci când te afli în faţa unui peisaj complet nou, dar ai impresia că ai mai văzut scena aceea cu mult timp în urmă.

Când a intrat în hotel, a auzit ţăcănitul nervos al unei maşini de scris. Un bărbat de vreo treizeci de ani, îmbrăcat în uniformă neagră, stătea cu spatele la intrare. Aşteptând să-i fie remarcată prezenţa, Suguro a privit ninsoarea care cădea acum cu şi mai multă forţă, ca un vârtej. Fulgii de zăpadă dansau în lumina de la intrare.

— Poftiţi! a spus bărbatul zărindu-l pe Suguro şi oprindu-se din lucru.

— O doamnă pe nume Naruse..., a zis Suguro încercând să-şi ascundă jena, cred că a venit mai devreme şi mă aşteaptă...

— Mi s-a comunicat.

Probabil datorită antrenamentului îndelungat, faţa bărbatului şi-a pierdut dintr-odată orice expresie şi a spus ca şi cum ar fi recitat un text învăţat pe dinafară:

— Luaţi liftul şi mergeţi până la etajul doi. Aveţi camera 308. E la capătul culoarului.

Suguro a traversat un spaţiu care părea să servească drept salon şi a intrat în lift. În ochii lui, bărbatul de la recepţie, care-l petrecea cu privirea, s-a preschimbat dintr-odată în tânărul de la şcoala de copii handicapaţi, care susţinea că e un mare admirator al său.

Liftul a trecut de primul etaj şi s-a oprit lin la al doilea. Suguro a remarcat mai întâi mirosul de praf al mochetei. A luat-o pe culoar.

Totul era cufundat în tăcere.

A trecut de camera 306, apoi de 307 şi, ajuns în dreptul camerei 308, a bătut la uşă.

— E deschis!

Doamna Naruse îl aştepta. Purta un pulover din caşmir şi stătea întinsă pe canapea, fumând o ţigară. Pe pulover strălucea o broşă argintie cu diamante false. Suguro n-o mai văzuse fumând până atunci.

— Am fost sigură c-o să veniţi, a spus stingând ţigara şi ridicându-se.

— Am venit să mă întâlnesc cu impostorul, a zis Suguro cu o voce răguşită, neştiind ce altceva să răspundă.

— Vreţi să aruncaţi o privire în camera de-alături?

Doamna Naruse trecuse rapid la subiectul care-l interesa pe Suguro.

— Suntem într-o suită de camere.

A ridicat uşor un deget şi i-a indicat lui Suguro uşa încăperii învecinate. Camera 308 dădea într-un dormitor.

Primul lucru pe care l-a văzut când a împins uşa dormitorului şi s-a uitat înăuntru a fost un pat mare. O siluetă îmbrăcată în pulover şi în blugi, ca o păpuşă, stătea întinsă cu faţa în jos pe pat. Părul murdar atârna peste un chip de copilă ce nu-şi pierduse încă inocenţa. Era Mitsu Morita, cufundată într-un somn adânc.

— Ce este asta? Ce caută fata aici?

Suguro era uimit. Avea sentimentul că doamna Naruse îl atrăsese într-o cursă.

— Aţi spus că-mi aranjaţi o întâlnire cu impostorul...

— Da. Trebuie să sosească dintr-un moment într-altul.

— Înainte de asta, trimiteţi-o pe Mitsu acasă. Lăsaţi-o să plece.

Doamna Naruse se uita lung la el şi zâmbea, dar în zâmbetul acela se amestecau simpatia şi răutatea, ca şi când i-ar fi spus unui copil să nu mai vorbească prostii.

— Fata a băut alcool. A băut cu mare plăcere şi nu cred că e în stare să se întoarcă acasă în momentul ăsta.

— Ce-aţi făcut aici împreună?

— Nimic! Cât v-am aşteptat, ne-am uitat la televizor şi am cântat... apoi i-am povestit câteva lucruri din copilăria mea.

— De ce-aţi adus-o aici? i-a reproşat Suguro, simţindu-şi vocea sugrumată de enervare. Mitsu pare matură judecând după înfăţişare, dar e încă un copil şi nu ştie nimic. Are un suflet bun. Când vede pe cineva suferind, face orice ca să-l ajute, chiar dacă intră în vreun bucluc. Aşa e ea... De asta a avut încredere în dumneavoastră.

— Ştiu, a încuviinţat doamna Naruse zâmbind în continuare. Am văzut-o de atâtea ori la spital îngrijindu-i pe bătrâni din toată inima.

— M-a îngrijit şi pe mine o dată, o noapte întreagă, când am avut febră.

Şi-a amintit zâmbetul lui Mitsu din seara aceea şi mâna ei pe fruntea lui.

— Totuşi..., a spus doamna Naruse, de data asta cu o figură serioasă. Oare ce simţim noi pentru astfel de oameni buni e doar dragoste? Avem numai bunăvoinţă pentru cei care sunt inocenţa întruchipată? Sunteţi scriitor şi cred că înţelegeţi ce vreau să spun...

Dintr-odată, pe chipul femeii s-a citit durerea.

— Eu nu cred că inima oamenilor e atât de simplă... Spuneţi-mi, ce-aţi simţit dumneavoastră pentru Mitsu a fost doar bunăvoinţă şi compasiune?

Lovit într-un punct sensibil şi uşor descumpănit, Suguro i-a răspuns:

— De asta m-aţi chemat aici, ca să vă aduc dovezi?

— Sunt multe femei pe lumea asta care se despart de bărbaţii lor, chiar dacă aceştia sunt oameni cumsecade. Când celălalt e prea inocent şi prea bun, ni se întâmplă tuturor să vrem să-l rănim, a spus doamna Naruse pe un ton provocator. Pot să vă întreb ceva?

— Ştiu deja ce vreţi să mă întrebaţi..., a zis Suguro încercând să se eschiveze.

Doamna Naruse nu l-a luat în seamă şi a continuat:

— Mă întreb dacă Isus, în care credeţi dumneavoastră, n-a fost ucis tocmai pentru că era prea nevinovat şi prea pur...

— Ce vreţi să spuneţi?

— Când Isus, însângerat, îşi purta crucea în spate îndreptându-se spre locul execuţiei, cei adunaţi i-au aruncat cuvinte grele şi l-au lovit cu pietre. Nu credeţi c-au făcut-o din plăcere, plăcerea despre care v-am tot vorbit? Un om nevinovat suferea sub privirile lor. Nu credeţi că în momentele acelea mulţimea a fost subjugată de plăcerea de a-l face să sufere încă şi mai mult? Pentru că Isus era prea inocent şi prea pur... într-atât de mult încât au vrut să-l distrugă... Toţi avem această pornire, dar o ţinem ascunsă în suflet. Nimeni nu vrea s-o dea în vileag. Asta aţi

făcut şi dumneavoastră atâţia ani. Chiar şi în romanele pe care le-aţi scris... nu vorbiţi decât despre bărbaţi care-l trădează pe Isus, dar care în cele din urmă, după ce cocoşul cântă de trei ori, sunt cuprinşi de regrete şi varsă lacrimi amare... Aţi evitat întotdeauna să scrieţi despre mulţimea care aruncă cu pietre şi se îmbată de plăcere...

— Orice scriitor are anumite lucruri despre care nu vrea să scrie.

— Asta e doar o scuză! a spus doamna Naruse deschizând ochii mari încă şi mai mult. Apoi a continuat dispreţuitoare: Din întâmplare, astăzi e ziua în care a fost ucis Isus. Ziua în care mulţimea a aruncat cu pietre în el. De asta v-am chemat la hotel tocmai astăzi... Doamna Naruse a zâmbit. Vă rog să mă iertaţi. Dar să ştiţi că vorbesc serios.

— În orice caz, m-aţi înşelat spunându-mi că azi mă voi întâlni cu impostorul.

— Îl veţi întâlni imediat, i-a răspuns ea liniştită.

— Unde?

— În camera de-alături.

Suguro s-a îndreptat spre camera cealaltă, dar doamna Naruse l-a oprit.

— Nu puteţi să intraţi acum, o să se supere dacă daţi buzna aşa! Uitaţi, acolo – a ridicat mâna şi i-a arătat o uşă din faţa băii – e un dulap de haine. În peretele lui se află un mic vizor prin care puteţi privi în dormitor.

— Un vizor?

— Da, e o chestie la modă în localurile cele mai deocheate din Shinjuku. Şi printre membrii clubului de-aici sunt persoane care gustă aşa ceva... Puteţi să-l vedeţi pe acolo.

— Ce naiba are de gând să-i facă lui Mitsu?

Doamna Naruse i-a răspuns calm.

— Îmi imaginez că-i va arăta... exact sentimentele pe care le aveţi dumneavoastră pentru ea.

— Ce tot vorbiţi? Eu n-am nici un sentiment deosebit pentru ea!

— Poate că la suprafaţă. Dar în subconştient...

— N-am nici un fel de pofte vulgare...

— Dar, *Sensei*, poftele nu se limitează doar la sex! Există multe feluri de pofte.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Dacă o să vă uitaţi..., a spus doamna Naruse ca să-i stârnească curiozitatea, o să înţelegeţi.

Sentimentele acelea amestecate îl zăpăceau. Pe de o parte, voia într-adevăr s-o scoată pe Mitsu de-acolo; pe de altă parte, era cumplit de tentat să arunce o privire la ceea ce doamna Naruse numea pofta lui din subconştient, aceea de-a o ţine pe Mitsu în braţe.

— Trebuie să beţi ceva, a murmurat pe neaşteptate doamna Naruse.

Femeia s-a ridicat şi a deschis un dulap din partea cealaltă a camerei. Înăuntru se afla un frigider micuţ, iar pe raftul de sus se zăreau o mulţime de sticle mici cu alcool de import.

— Am să vă fac un cocktail.

— Nu beau.

Suguro a refuzat-o categoric. De acum încolo n-avea să se mai lase păcălit în nici un fel.

— Nu trebuie să vă fie frică.

Răcise deja în frigider un pahar şi un shaker. A turnat în pahar un lichid de culoarea chihlimbarului şi i l-a pus în faţă.

— Nu vă otrăvesc. V-am pregătit licoarea asta ca să vă poarte spre un alt tărâm.

Suguro s-a holbat la pahar. Doamna Naruse a ieşit din cameră, pesemne ca să aducă ceva. Afară ningea liniştit. Suguro a întins mâna şi a dus paharul la buze. Băutura avea un miros puternic. Nu se mai atinsese de băuturi tari de multă vreme, aşa că l-a apucat tusea, însă dintr-odată a fost cuprins de dorinţa de a-şi face viaţa praf şi pulbere. Scaunul doctorului, care scârţâie mereu. Vocea care-i anunţa nivelul TGO-ului şi TGP-ului. Înfuriat, Suguro a dat paharul pe gât.

Căldura i-a cuprins rapid tot pieptul. Licoarea i se răspândea în trup, inoculându-i parcă ceva dintr-o altă dimensiune. Şi-a dat seama că dorinţa de-a o salva pe Mitsu amorţise de la sine.

„O iau şi plecăm acasă”, îşi repeta din răsputeri. „O iau şi plecăm acasă.”

Ca să-şi dea curaj, s-a ridicat de pe canapea şi a făcut câţiva paşi spre camera alăturată. Picioarele îi tremurau puţin. Ar fi trebuit să se îndrepte spre uşă, dar ceva mai

puternic decât el l-a atras spre dulapul despre care-i vorbise doamna Naruse.

„Doar o clipă”, a murmurat. „Mă uit doar o clipă. Îmi satisfac curiozitatea şi pe urmă o duc pe Mitsu acasă.”

În dulap atârnau o mulţime de umeraşe, iar gaura din perete era atât de mică, încât trecea uşor neobservată. Suguro a dat umeraşele la o parte şi şi-a lipit ochiul de vizor. Aceea era atât poziţia celui care scrisese *Viaţa lui Isus* şi *Emisarul*, cât şi a bărbatului cu pofte josnice, aplecat ca să privească mai bine în cluburile de *peep show* din Kabuki-chō.

Vizorul era prevăzut cu o lentilă specială şi, dacă învârtea inelul negru din jurul ei, putea vedea dormitorul în întregime. Putea mări şi imaginea patului, ca şi cum şi-ar fi apropiat faţa de el. A descoperit şi nişte căşti, fără îndoială de la un microfon ascuns. Fiindcă nu focalizase bine imaginea, la început i s-a părut că pe pat fusese aşezat un obiect alb, dar când a potrivit lentila a văzut-o pe Mitsu întinsă cu faţa în sus. Nu mai purta puloverul murdar, nici blugii ponosiţi. Îi lipsea chiar şi lenjeria, dar dormea în continuare. Oare-şi scosese singură hainele sau o dezbrăcase doamna Naruse?

Lumina slabă a veiozei cădea pe faţa ei adormită, ca de copil. Privind-o, Suguro a simţit o durere în piept. Trupul fetei era mai puţin atrăgător decât în vis. Avea şoldurile bine dezvoltate, ca toate fetele din generaţia ei, dar picioarele îi erau scurte şi urâte. Lumina veiozei îi scotea clar în relief sânii încă necopţi şi sfârcurile castanii. Nu

avea pic de grăsime pe burtă şi buricul îi era lunguieţ şi subţire, ca o ridicătură mică în vârful unei dune de nisip. Privindu-i sfârcurile castanii şi sânii mici şi tari, Suguro a văzut culoarea şi a simţit în nări mirosul unui crâng la începutul primăverii. Mirosul unui desiş abia înmugurit, încă fără frunze. Mirosul vieţii.

În trupul gol al lui Mitsu nu desluşea nici femeia, nici impulsul sexual. Şi totuşi nu era trupul unui copil. Mai avea doar un pas până la maturitate: peste şase luni avea să capete frăgezimea şi rotunjimile unei femei. Părul murdar îi atârna pe frunte, iar faţa ei adormită, lipsită de griji, păstra inocenţa copilăriei.

Suguro a stat multă vreme cu ochiul lipit de vizor. Doamna Naruse nu se întorsese şi impostorul nu apăruse. Poate că intenţia ei era să-l lase s-o privească pe Mitsu până se sătura.

Trupul gol al fetei îl făcea să se gândească la toate lucrurile pe care le pierduse la vârsta lui. Organele interne i se măcinaseră, precum dinţii unei roţi folosite îndelung. Doctorul îi spusese că ficatul începuse să i se întărească. Faţa îi era mâncată de trecerea timpului. În curând avea să părăsească şi el această lume, ca prietenul lui, Kanō. Dar chipul adormit şi inocent de sub ochii lui şi sânii abia îmbobociţi aveau un viitor. Dacă şi-ar fi lipit faţa de pieptul ei cald, cu siguranţă că ar fi simţit parfum de mere. N-ar fi putut descoperi aroma aceea la o femeie, fiindcă maturitatea aducea cu sine umbra decăderii. Suguro a simţit impulsul de a trage în piept parfumul sânilor micuţi.

Poate că astfel trupul lui bătrân avea să capete putere şi să se reîntoarcă la viaţă.

De undeva s-a auzit o muzică. Da, era un concert de Mozart. Dacă i s-ar fi dăruit încă o viaţă, şi-ar fi dorit să savureze din nou asemenea muzică. Toată viaţa lui purtase în suflet doar miasma morţii, nu simţise niciodată liniştea. Fără motiv, şi-a amintit dintr-odată de excursia pe care o făcuse împreună cu soţia sa în peninsula Shimabara, de dealurile domoale şi de soarele de iarnă sclipind în apa golfului, de zâmbetul preotului cu ochi blânzi. Preotul n-ar fi privit trupul lui Mitsu cu invidie, ca el. Fiindcă era încredinţat că-l aştepta o viaţă mult mai îmbelşugată.

Doamna Naruse şi-a făcut apariţia din baia camerei alăturate. Suguro nu ştia dacă femeia bănuia că era privită. S-a apropiat de patul lui Mitsu, cu un aer complet nepăsător, şi a început s-o mângâie pe cap. Îşi mişca degetele cu grijă, ca o mamă care netezeşte părul fiicei sale… Mitsu s-a trezit în sfârşit din somn, i-a aruncat o privire înceţoşată doamnei Naruse şi, recunoscând-o, i-a zâmbit. Zâmbetul ei avea bunătatea şi simplitatea dintotdeauna. Doamna Naruse a spus ceva, dar Suguro n-a auzit nimic. Şi-a pus repede căştile la urechi şi a dat sonorul mai tare.

— Te-ai îmbătat, nu-i aşa? Ai dormit o groază de timp.

Doamna Naruse îi zâmbea afectuos, aşa cum făcea cu copiii de la spital.

— Poţi să mai dormi puţin, dacă vrei.

Mitsu a observat că era goală şi şi-a tras picioarele spre ea.

— Eu te-am dezbrăcat. E mai comod aşa când te îmbeţi. Nu-ţi face griji. Lasă totul în seama mea şi relaxează-te... Gândeşte-te că sunt mama ta.

Doamna Naruse continua să-i mângâie părul. Simţind atingerea degetelor ei subţiri pe frunte, Mitsu a închis ochii.

— Aşa, închide ochii... Încetul cu încetul te linişteşti. Simţi că aluneci uşor pe un tobogan lung, foarte lung... Te simţi bine şi te destinzi...

Suguro şi-a ţinut respiraţia. Felul în care vorbea doamna Naruse, repetând iar şi iar aceleaşi cuvinte, semăna cu procedura de hipnoză.

Capul micuţ al fetei nu se mai mişca. Stătea întinsă pe pat, inertă ca o insectă prinsă în pânza unui păianjen şi secătuită de puteri.

Doamna Naruse a aruncat o privire spre locul unde se afla Suguro, ca şi cum l-ar fi anunţat că terminase cu pregătirile. În acelaşi timp, părea să-i spună: „Aşa am început şi cu Motoko”.

Suguro era încă buimac din cauza băuturii care-l amorţise şi a scenei la care tocmai asistase prin vizorul din perete.

Şi-a ţinut respiraţia. Pe când încerca să se dumirească dacă era vorba de o lipsă de concentrare sau de o nălucire, doamna Naruse a dispărut din cameră şi în raza vizuală a apărut spatele altcuiva, aplecându-se asupra lui

Mitsu. Era spatele unui bărbat, cu o cicatrice mare, de un roşu întunecat, sub omoplatul stâng. Era chiar spinarea lui Suguro, purtând semnele operaţiei toracice pe care o suferise cu mulţi ani în urmă.

El era! Întocmai cum spusese doamna Naruse, bărbatul intrase în dormitor şi se uita cu lăcomie la trupul lui Mitsu.

— *Sensei?* Mitsu a deschis puţin ochii şi a vorbit cu greutate. *Sensei*, ce-aţi păţit?

Părea că nu se trezise încă bine din starea de hipnoză şi nu înţelegea ce căuta el acolo şi de ce o privea.

Bărbatul îi atingea sânii conici cu palmele, iar şi iar. Era clar că le savura frăgezimea şi elasticitatea. Mâinile lui s-au plimbat înainte şi-napoi între sânii mici şi partea de jos a pântecului ei ca o umbră cenuşie pe înserat, apoi şi-a lipit drăgăstos faţa de gropiţa buricului ei.

— Ahh..., a gemut Suguro fără voia lui.

Percepea clar toate senzaţiile pe care le trăia bărbatul în acele clipe. Chipul acela, aidoma cu al lui, atingea pântecul fetei. Era ca şi cum şi-ar fi îngropat faţa într-un aşternut zvântat la soare, moale la pipăit şi mirosind a nisip... A închis ochii şi a ascultat sunetele care răzbăteau din adâncul pântecului fetei. Gâlgâitul sângelui prin vene? Bătăile inimii? Mai auzise o dată ceva asemănător, într-un sat, la începutul primăverii. Nu era un zgomot în sine, ci murmurul fiecăruia dintre copaci, hrănindu-se cu viaţa din univers, crescând, înmugurind, străduindu-se să-şi împingă la suprafaţă vlăstarele roşii. Dacă viaţa avea un sunet, atunci acesta răsuna acum din trupul fraged al fetei.

Ascultând mai atent, a descifrat mai multe melodii care se contopeau în sunetul acela. Îi trezeau în minte reminiscenţe din trecut, amintiri proaspete şi imagini. Şi-a amintit sentimentul de siguranţă pe care îl avusese în copilărie când trecuse cu mama lui pe un drum străjuit de tufe înalte de taulă, ca un tunel. Chipul zâmbitor al fetei care l-a privit în ochi şi i-a spus: „Da!” când a cerut-o în căsătorie. Bătrânul preot psalmodiind cuvintele din Biblie: „Fericiţi cei blânzi”. Apoi, vocea lui Mitsu din noaptea în care-i şoptise: „Staţi liniştit, *Sensei*. Am eu grijă de dumneavoastră”. Toate acestea făceau parte din melodiile frumoase şi bune pe care le căutase toată viaţa.

Suguro voia să tragă adânc în piept sunetele vieţii. Voia să absoarbă în trupul lui această viaţă. La un moment dat a devenit una cu acel bărbat. Şi-a lipit faţa de pântecul lui Mitsu, l-a supt cu buzele, apoi şi-a mişcat gura şi i-a supt sânii, pe urmă gâtul, încercând, întocmai ca doamna Naruse, să absoarbă viaţa lui Mitsu în propriul său trup. Trupul bătrân, ridat şi plin de pete. Trupul fără vlagă, sleit ca o frunză ofilită mâncată de insecte. Ca să-l salveze, încerca să sugă vitalitatea fetei, precum un păianjen care se aruncă asupra fluturelui prins în plasă. Saliva lui de om bătrân strălucea pe stomacul şi pe sânii lui Mitsu, ca nişte dâre de melc. Voia să murdărească şi mai mult trupul acela. Îl mistuia invidia pe care o simte un om în pragul morţii faţă de cineva a cărui viaţă înfloreşte. Mişcându-şi întruna buzele, sentimentul de invidie s-a împletit cu cel de plăcere şi a izbucnit în flăcări fierbinţi şi violente. Fără

să-şi dea seama, a cuprins cu mâinile gâtul fetei. În momentul acela, a auzit răzbătând din adâncul propriului său trup un zgomot diferit de cele dinainte.

Suna ceva. Era telefonul, chemându-l înapoi din depărtări. Ţârâia iar şi iar, urmărindu-l cu încăpăţânare, repetând la nesfârşit: *celălalt tu*, *celălalt tu*, *celălalt tu*... Tu, care ai dat foc femeilor şi copiilor ferecaţi într-o casă... Tu, care ai aruncat cu pietre în bărbatul slab şi însângerat ce-şi purta crucea pe umeri... Tu, care ai scris „Maestre, uneori mi-e groază de mine însămi. Mi se face greaţă...”

— *Sensei*, mă doare! s-a zbătut Mitsu cu ochii larg deschişi. Încetaţi!

Era vocea care-i şoptise: „Staţi liniştit, *Sensei*. Am eu grijă de dumneavoastră”.

Şi-a revenit în simţiri, ca trezit din leşin. Sudoarea îi şiroia de pe frunte pe gât, amintindu-i limpede ce încercase să facă. Încercase s-o sugrume pe fată cu amândouă mâinile. Fusese atras într-un vârtej de impulsuri mai încâlcit decât simpla invidie faţă de carnea tânără. Furia vârtejului era prea mare, plăcerea prea puternică şi li se împotrivea cu greu. Ce-l salvase oare?

Bărbatul s-a ridicat şi s-a uitat peste umăr. Când a întors faţa, Suguro i-a văzut zâmbetul dispreţuitor. Avea obrajii mânjiţi de salivă, părul cărunt şi rar în dezordine şi era scăldat în sudoare. Semăna leit cu portretul pe care îl pictase Motoko Itoi. S-a strecurat afară.

Sleit de puteri, Suguro şi-a rezemat fruntea de perete. Când a încercat să iasă din dulapul întunecos, i s-au muiat

picioarele şi a lovit din greşeală câteva umeraşe, dându-le jos. A intrat în dormitor împleticindu-se.

Mitsu stătea întinsă pe pat, ca moartă. Suguro a întors privirea de la trupul ei şi a învelit-o cu pătura căzută la picioare, ca un vinovat care-şi ascunde crima. A zărit puloverul şi blugii ponosiţi ai fetei aranjate ordonat pe un scaun. Felul în care erau împăturite hainele îi sugera mâna doamnei Naruse, dar ea nu se întorsese şi Suguro n-avea idee unde plecase.

Stătea pierdut lângă draperiile care ascundeau fereastra. Îi era frică s-o strige pe Mitsu. Nu ştia cum avea să reacţioneze după câte îi făcuse şi aştepta, cu inima strânsă, să facă ea o mişcare.

Într-un târziu, fata a deschis uşor ochii şi s-a uitat absentă în jur, de parcă nu înţelegea ce se petrecuse. Când l-a zărit pe Suguro, l-a recunoscut şi i-a zâmbit.

— Ce mi s-a întâmplat?

Suguro a şovăit o clipă, neştiind dacă îl întrebase asta dinadins, ca să-l prindă. Însă expresia ei nu părea să ascundă nimic.

— Nu-ţi aminteşti? Ai băut cam mult.

— Mă doare capul... Doamna Naruse unde e?

— Nu ştiu unde e. Cred că s-a dus acasă. De asta am venit eu după tine.

— Mulţumesc, *Sensei*.

— Nici un „mulţumesc”. Eşti „hepicită”, vrei să zici!

Mitsu a zâmbit, dar pe Suguro zâmbetul acela l-a durut.

— Nu-ţi aduci aminte... nimic?

— Nimic!

— Ai avut vreun vis?

— S-ar putea... dar nu sunt sigură.

Suguro a remarcat că fata n-avea nici o urmă de salivă pe obraji sau pe gât. Şi totuşi, când se uitase prin vizorul ascuns, văzuse sclipind pe trupul ei dâre ca de melc.

Să fi fost doar o iluzie? Nu, era cu neputinţă. Totul îi rămăsese proaspăt în memorie. Nu putea fi o nălucire, ca la decernarea premiilor sau ca la conferinţă.

— Mă simt înţepenită...

— Atunci mai dormi puţin.

Mitsu a adormit aproape imediat. Respiraţia îi era uşoară, plină de sănătate. Răsuflarea unei vieţi tinere, care n-avea somnul bântuit de coşmaruri, ca el. Ea urma să-şi trăiască viaţa, el – să moară. Stând şi ascultându-i răsuflarea, Suguro a simţit acel contrast mai acut ca niciodată.

S-a dus la fereastră şi a tras draperiile la o parte. Pervazul era acoperit de zăpadă, iar lampa din cameră lumina dansul fulgilor ce cădeau.

După o jumătate de oră, a zgâlţâit-o pe Mitsu şi i-a spus să se îmbrace. S-a întors cu spatele cât şi-a pus ea blugii şi şi-a tras puloverul vechi peste cap.

Au ieşit pe coridorul pustiu şi s-au urcat în liftul care scârţâia din încheieturi.

— Cred că am visat totuşi ceva, a spus Mitsu ca pentru sine, de parcă tocmai îşi amintise.

Suguro n-a zis nimic.

— Am senzaţia că v-am văzut faţa în vis, de ce oare? a murmurat ea.

Din spatele biroului de la recepţie se auzea, ca şi înainte, ţăcănitul maşinii de scris. Recepţionerul în costum negru s-a prefăcut că nu-i observă şi nu s-a întors spre ei. Suguro şi-a petrecut braţul pe după umărul fetei şi au ieşit din hotel. Iniţial, Suguro avusese de gând să-l roage pe recepţioner să-i cheme un taxi, dar dorinţa i s-a risipit de cum a zărit spinarea individului, care ştia prea multe.

— Strada principală e la doi paşi... O să luăm de-acolo o maşină, a spus Suguro scoţându-şi fularul şi vrând să i-l pună lui Mitsu.

— Lăsaţi, nu-mi trebuie! Sunt tânără, a clătinat ea din cap. Dar aţi văzut ce se întâmplă când răceşte un bătrân.

Din cedrii de Himalaya se scutura zăpada. Au mers încet pe urmele lăsate de roţile maşinilor, având grijă să nu alunece. Când au ajuns la poartă, o lumină i-a orbit dintr-odată. Nu erau farurile unui taxi.

— Maestre! Domnule Suguro!

În faţa lui stătea Kobari, cu aparatul de fotografiat în mână.

— Ce-aţi făcut la hotel?

— ...

— Sunteţi într-adevăr... aşa cum am crezut. Am să dau totul în vileag imediat ce am să scot poza asta.

Suguro l-a privit o clipă absent, apoi şi-a revenit şi, luând-o pe Mitsu pe după umeri, a pornit mai departe.

— Cu asta vă ocupaţi pe-ascuns? Şi lumea vă ia drept scriitor creştin!

Cuvintele lui Kobari, aruncate cu o voce stridentă, îl loveau pe Suguro în moalele capului, ca nişte pietre. Însă nu s-a uitat înapoi şi nici n-a încercat să se justifice.

— Cine-i fata? Nu e cumva minoră?

Pentru că nu voia ca Mitsu să audă ocările lui Kobari, a făcut grăbit semn unui taxi care se îndrepta spre ei, a împins-o pe fată înăuntru, a scos două-trei bancnote din portofel şi i le-a pus pe genunchi.

— Te rog să te duci singură acasă. Eu am ceva de vorbit cu bărbatul de colo.

După ce taxiul a demarat, Suguro s-a întors şi a pornit în direcţia cartierului Harajuku.

— Am să scriu adevărul despre dumneavoastră! Am să dau în vileag scandalul! Aţi priceput?

În mod straniu, Suguro n-a tresărit şi nici nu s-a simţit intimidat de cuvintele reporterului. Dacă el considera toată povestea asta un scandal, n-avea decât. Ce văzuse prin vizorul din perete nu fusese nici nălucire, nici coşmar. Bărbatul care îi semăna leit, cel care mânjise cu salivă trupul lui Mitsu, nu era nici străin, nici impostor. Era chiar Suguro. Era jumătatea lui şi, în acelaşi timp, celălalt „eu”. Nu-şi mai putea ascunde faţa aceea, nu-i mai putea nega existenţa.

— Nu vă e ruşine? Aţi...

Kobari mai striga încă în urma lui, prin ninsoare, dar sunetul vocii sale părea acum doar un şuierat îndepărtat, care abia se desluşea prin ceaţă.

Fulgii de zăpadă dansau în jurul lui. Suguro mergea spre Sendagaya, păşind ca prin vis. Zăpada i se aşternea pe părul rar şi pe obrajii brăzdaţi de riduri şi dispărea, topindu-se chiar în clipa în care îl atingea. Maşinile îl învăluiau în luminile farurilor, apoi treceau mai departe, împroşcând noroi şi zăpadă. Cum trebuia să interpreteze toate lucrurile pe care le văzuse? Cum trebuia să privească sentimentele care-l asaltaseră? În mintea lui încă mai domnea confuzia.

— Eşti slut..., a zis cu voce tare. Sluţenia întruchipată...

Rânjetul vulgar şi dezgustător al bărbatului şi felul în care se aruncase ca un animal asupra lui Mitsu erau absolut respingătoare. Bărbatul acela, ba nu, bărbatul era chiar Suguro. Hidoşenia lui era ascunsă înăuntrul lui Suguro, ca o tumoare. Suguro crezuse întotdeauna că în orice om, oricât de mizerabil, exista licărul mântuirii. Crezuse că în orice păcat fremăta ascunsă energia renaşterii. Doar aşa reuşise să-şi păstreze convingerea, oricât de firavă, că era creştin. De aceea nu putea să nu recunoască acea urâţenie ca fiind o parte a sa. Trebuia să înceapă să caute, chiar şi în acea sluţenie, semnul mântuirii.

Cu toate astea, n-avea idee de unde să pornească. Nu ştia cum să pună capăt confuziei din mintea lui. Fără urmă de îndoială, în sufletul lui sălăşluia ceva cumplit de

întunecat, despre care nu mai scrisese niciodată. De obicei lucrul acela dormita, dar în anumite împrejurări se trezea brusc la viaţă şi începea să mişte.

Când şi-a dat seama de asta, a început să strige ca un nebun. Un taxi care venea din spate i-a învăluit silueta în lumina farurilor şi a încetinit puţin, dar pentru că Suguro nu s-a întors, şi-a continuat drumul mai departe.

Fulgii de zăpadă dansau ca nişte pitici în lumina lămpilor de pe stradă. Deodată, Suguro a zărit o siluetă care mergea, ca şi el, la vreo cincizeci de metri mai în faţă. Mai văzuse undeva spinarea aceea. S-a oprit o clipă, apoi şi-a dat seama că era chiar spinarea lui şi i s-a tăiat respiraţia. Era celălalt!

Bărbatul se îndrepta spre Sendagaya, fără să se uite în urmă. Împrejurul lui dănţuiau, în luminile străzii, o mulţime de puncte albe. Fulgii fini de zăpadă păreau să radieze o strălucire profundă. Erau plini de iubire şi compasiune şi păreau că-l învăluie pe bărbat cu dragoste maternă. Apoi silueta a dispărut.

Pe Suguro l-a cuprins ameţeala. S-a uitat spre locul unde celălalt se făcuse nevăzut. Strălucirea a devenit şi mai intensă şi a început să se înfăşoare în jurul lui. Zăpada cu sclipiri argintii i-a atins faţa, i-a mângâiat obrajii şi i s-a topit pe umeri. „Doamne, ai milă de mine”, au murmurat buzele sale. „Ai milă de cei cu minţile rătăcite.”

Era un vers din Baudelaire, pe care abia şi-l mai amintea. Poate că nici nu erau cuvintele exacte, dar n-avea nici o importanţă. În momentul de faţă, erau

singurele care puteau exprima starea lui de spirit. „În ochii tăi, care ştii de ce trăim şi de ce am fost zămisliţi... suntem oare nişte monştri?”

Nouă

Zăpada murdară care mai rămăsese prin locurile umbrite s-a topit în sfârşit sub razele soarelui strălucitor. În camera de zi, Suguro îşi punea în ordine corespondenţa primită, în zgomotul aspiratorului mânuit de soţia sa.

— Sunt o mare figură! Când e frig, mi se pare că n-o să se mai termine niciodată şi mă simt deprimată, iar când se face cald, ca acum, uit complet că am necazuri cu genunchii!

— Tu n-ai probleme interne, ca mine... Ai să trăieşti mult.

— Astăzi stai toată ziua aici şi lucrezi?

— După-masă am şedinţă la Clubul P.E.N.

— Când aud de Clubul P.E.N., a spus soţia sa posomorându-se, îmi aduc mereu aminte de Kanō.

— Aşa e! Acolo l-am văzut ultima oară, după şedinţă...

Conversaţia dintre soţi continua ca-ntotdeauna. Dialogul lor nu se schimba niciodată. Suguro s-a întrebat până când avea să mai joace teatru. Şi ce explicaţii avea să-i dea soţiei, dacă reporterul vindea fotografia la vreo revistă şi lumea afla despre el?

Se resemnase cu acea posibilitate. Avea chiar sentimentul că soţia îl va ierta până la urmă. Însă îi va fi greu să vadă uluiala şi suferinţa pe care va fi nevoită să le îndure. Ce-o să-i spună atunci?

— Zilele trecute, la întâlnirea cu voluntarele, am auzit o poveste de-a dreptul incredibilă. Legată de îngrijirea bolnavilor în stadiu terminal...

Suguro s-a crispat, dar s-a prefăcut că se ocupă mai departe de scrisori. Se temea că soţia lui stătuse de vorbă cu doamna Naruse.

— Asistenta-şefă a venit şi ea la cursuri. Din câte ne-a povestit, au avut mai mulţi pacienţi care se aflau în pragul morţii, dar care au revenit la viaţă.

— Serios?

— Se pare că toţi au trecut prin experienţe asemănătoare: înainte de moarte au avut dureri cumplite şi au simţit limpede cum se desprind de trup. Apoi şi-au văzut familiile strângându-se în jurul lor şi plângând şi pe doctori ascultându-le inima în salonul de spital.

— Serios?

Suguro a râs uşor zeflemitor. Auzise de multe ori poveşti asemănătoare. Erau probabil rodul imaginaţiei bolnavilor, după ce-şi reveniseră din inconştienţă, dar ei le luau drept experienţe trăite.

— Pe urmă spuneau că erau învăluiţi într-o lumină portocalie, greu de descris în cuvinte. Cică puteau simţi cum îi înconjoară. Li se părea foarte blândă.

Suguro n-a spus nimic. Şi-a amintit de lumina pe care o văzuse prin ninsoare. O lumină portocalie. Când îl învăluise, se simţise cuprins de o linişte desăvârşită. Dar nu putea să-i povestească despre aşa ceva soţiei.

— O pacientă care s-a întors la viaţă spunea că, în lumina aceea, se simţea foarte, foarte iubită.

— De cine?

— De Dumnezeu, care se află în spatele luminii.

— Te-ai întâlnit şi cu doamna Naruse?

— Nu. N-a mai venit pe la spital de multă vreme.

Suguro a ales scrisorile care-l interesau şi s-a retras în biroul micuţ. Ceasul de pe masa de scris ticăia monoton. Suguro s-a aşezat la masa pe care îl aşteptau cuminţi creioanele şi pixurile. Era singurul loc în care putea să-şi dezvăluie faţa pe care n-o arăta nimănui.

A scos nişte hârtie de corespondenţă cu antetul lui personal şi a început să-i scrie o scrisoare doamnei Naruse.

În seara aceea, când aţi plecat pe neaşteptate, n-am avut ocazia să vă împărtăşesc sentimentele mele legate de experienţa care a urmat. Am să încerc să le aştern acum pe hârtie. Am totodată speranţa că scrisul mă va ajuta să-mi pun ordine în gândurile confuze. Fără nici o îndoială, mi-aţi...

A continuat un timp, apoi a recitit ce scrisese şi a rupt foile. O scrisoare nu putea să-i limpezească sentimentele. A luat altă coală şi a căzut din nou pe gânduri. Simţea nevoia să se elibereze de povara care-i apăsa sufletul. În

locul doamnei Naruse, i-a adresat scrisoarea prietenului său decedat.

Dragul meu Kanō,

Nu ştiu unde te afli acum. Însă oriunde ai fi, ne vom întâlni curând. De aceea îţi scriu această scrisoare, care nu va fi expediată niciodată.

Nu ştiam că bătrâneţea poate fi aşa. Când eram tânăr şi mă întâlneam cu voi în Meguro ca să stăm la poveşti sau, chiar şi mai târziu, când eram în putere, m-am simţit întotdeauna optimist şi mi-am închipuit că, la bătrâneţe, aveam să stau în vârful unei coline, privind liniştit cum razele blânde ale soarelui de după-amiază scaldă câmpiile de la poale. Mi-am închipuit că viaţa şi literatura mea îmi vor oferi cel puţin o certitudine.

Însă în iarna asta, când am început să aud apropiindu-se paşii morţii, mi-am dat seama ce înseamnă cu-adevărat bătrâneţea. Bătrâneţea nu-ţi aduce nici eliberarea de îndoieli, nici limpezimea şi nici maturitatea. Mie, cel puţin, mi s-a arătat urâtă, ca o imagine de coşmar. Stând faţă în faţă cu moartea, nu mă mai pot amăgi şi nu mai am unde să fug.

Îmbătrânind, am ajuns să descopăr în mine, puţin câte puţin, lucruri pe care nu le bănuiam. Un „eu” necunoscut mi-a apărut în vise, apoi în năluciri, apoi s-a transformat în impostorul care te îngrijora pe tine. Sau, mai curând, s-a transformat în celălalt „eu” care trăieşte în mine. Era stafia mea vie, atât de urâtă încât n-am putut să-i vorbesc soţiei mele despre ea... Nu semăna deloc cu acea imagine

minunată pe care ai descris-o tu la ceremonia de decernare a premiului.

Am citit undeva, cu mult timp în urmă, că în tinereţe trăim cu trupul, la maturitate cu mintea, iar la bătrâneţe cu inima, care se pregăteşte pentru călătoria spre lumea cealaltă. Se spune că, pe măsură ce îmbătrânim, inimile noastre sunt tot mai sensibile la umbrele de dincolo. Atunci mă întreb: peisajul hidos care se întinde în faţa mea e oare o pregătire, un rit de trecere spre lumea cealaltă? Oare ce vrea să-mi spună? Nu reuşesc să-mi dau seama. Singura mea speranţă, destul de firavă, e că lumina va învălui în cele din urmă şi aceste tărâmuri întunecate.

Chiar înainte de-a te stinge, spinarea ta mi s-a părut nespus de obosită. Oare ai simţit şi tu aceeaşi confuzie şi nu mi-ai vorbit despre ea? Ai căzut şi tu în hăul învolburat şi te-ai luptat să scapi din ghearele sale? Când te-am văzut la priveghi, între sprâncenele tale se zăreau umbrele durerii. Despre ce durere era vorba?

După-amiază, Suguro a pornit spre clădirea T, la şedinţa comitetului executiv al Clubului P.E.N. Spre deosebire de Kanō, Suguro nu se dusese prea des la şedinţe, însă acum, după moartea prietenului său, simţea nevoia să participe în locul lui. Şedinţa începuse deja şi un scriitor străin, întors de la conferinţa internaţională din Santiago, le povestea ce se întâmplase acolo. De data asta, chipul lui Kanō lipsea dintre directorii care ascultau atent relatarea.

— La dezbaterile pe secţiuni, s-a ridicat problema asasinării oamenilor de culoare din Johannesburg... În realitate, mulţi negri sunt arestaţi...

În timp ce asculta explicaţiile scriitorului străin, Suguro se întreba cărei reviste i-o fi vândut Kobari fotografia.

„Scriitor creştin ademeneşte o elevă la hotel.” Parcă vedea înaintea ochilor titlul articolului. Ce feţe ar face directorii clubului dacă povestea ar fi publicată săptămâna viitoare? S-ar preface că n-au habar de nimic sau i-ar pune în vedere să-şi dea demisia?

— S-a aprobat o hotărâre împotriva torturii şi a masacrelor... Este vorba să se ceară şi sprijinul Japoniei...

Suguro s-a gândit la partidele de sex dintre doamna Naruse şi soţul ei. Oare prin ce se deosebea el de cei doi, care participaseră la acel masacru? Şi în el existau aceleaşi pofte. Cine ar băga mâna-n foc că el n-ar putea comite crime? Dorinţa de-a le face rău celor slabi şi neajutoraţi există până şi în inimile copiilor nevinovaţi. Peste tot în Japonia copiii îi chinuie pe colegii lor mai slabi.

— Domnule Suguro, sunteţi împotrivă?

Întrebarea l-a luat prin surprindere şi a tresărit.

— Poftim?

— Dacă sunteţi de acord, vă rog să ridicaţi mâna.

— Desigur.

Suguro a ridicat mâna şi a şoptit în sinea lui: „Ipocritule! Încerci în continuare să trăieşti înşelându-i pe alţii şi înşelându-te pe tine!”. S-a ridicat şi a ieşit din sală,

pretextând că trebuie să meargă la toaletă. S-a stropit cu apă pe faţă şi şi-a văzut chipul obosit reflectat în oglindă.

— N-am mai primit telefoane în ultima vreme, a spus soţia lui Suguro, de parcă tocmai îşi amintise.

Îmbrăcată în cămaşa de noapte, s-a urcat în pat şi a întins mâna să stingă veioza.

— Ce telefoane?

— Telefoanele din miez de noapte.

Suguro a închis ochii.

— Poate c-or să-nceapă iar.

Soţia n-a răspuns nimic şi, în mai puţin de cinci minute, i-a auzit respiraţia liniştită. Sunetul acela reprezenta ritmul unei lumi la care Suguro nu avea acces. Şi când avea să moară, probabil că soţia lui avea să-şi dea ultima suflare cu aceeaşi linişte cu care se cufunda în somn.

Suguro, în schimb, nu reuşea să adoarmă, aşa cum i se întâmpla de obicei. Îndărătul pleoapelor sale închise s-au ivit nişte puncte albe. S-au întins, sclipind ca nişte luminiţe. Oare ce-o fi fost lumina aceea care cuprinsese zăpada şi îl învăluise şi pe el? Să fi fost o iluzie pricinuită de sclipirile milioanelor de fulgi de nea? A adormit.

În vis, lucra aplecat peste masa de scris. Biroul întunecos. Ceasul de pe masă ticăia regulat. Acela era singurul lui refugiu.

— Aşa e! s-a auzit de undeva vocea soţiei sale. Îţi place să stai acolo mai mult decât cu mine!

Suguro s-a ridicat şi a vrut să deschidă uşa ca să-i dea explicaţii. Soţia sa cunoştea deci secretul pe care îl purta ascuns în inimă.

— Nu vorbi prostii!

Uşa era închisă bine şi, deşi a împins-o cu tot trupul, nu s-a clintit.

— N-ai decât să stai acolo, dacă-ţi place. Eu nu mă supăr. Să ştii! La urma urmei, acolo eşti în burta mamei tale. Acolo poţi sta şi tu liniştit.

Cuvintele ei l-au făcut să-şi dea seama, sau poate să-şi aducă aminte, că încăperea aceea era pântecul mamei sale. Ce luase drept ticăitul ceasului de pe birou era, de fapt, ritmul bătăilor propriei sale inimi, iar întunecimea şi umezeala camerei erau întunericul din burta mamei şi umezeala lichidului amniotic. S-a simţit din nou ca în copilărie, când plutea pe mare cu colacul, cu faţa spre cer, şi şi-a adus aminte cum dormise, vreme îndelungată, în lichidul amniotic lăptos. S-a cufundat iar în somn, savurând cu toată fiinţa lui senzaţia aceea de bine şi de siguranţă. A stat aşa o vreme, până când a auzit din nou vocea soţiei sale.

— Trezeşte-te! Te rog, trezeşte-te!

Vocea soţiei era neobişnuit de încordată.

— Ai să te naşti imediat! Ai să fii aruncat afară, în lume!

În trup îi stăruia o amorţeală greu de descris şi nu voia să se mişte. Însă şi-a dat seama că apa îl lua pe sus, împingându-l afară cu putere. Presiunea ei era tot mai mare şi Suguro a fost cuprins de teama de sufocare.

— Trezeşte-te şi ieşi, a auzit-o pe soţia sa strigând. Ieşi! Dacă rămâi acolo, ai să te naşti mort!

S-a luptat cu frica. S-a uşurat fără să vrea şi, mânjit cu propriile sale excremente, s-a împins din răsputeri cu capul spre ieşire. Era sfâşiat în două între dorinţa de-a rămâne în pântecul mamei, cufundat într-un somn adânc, şi voinţa de-a lupta ca să nu fie înghiţit de acea dorinţă. Ceva l-a apucat de picior, încercând să-l tragă înapoi, în timp ce altceva îl împingea afară.

— Ce-ai păţit?

Suguro a deschis ochii.

— Ai ţipat... Ce e cu tine?

— Nimic, a răspuns Suguro simţindu-şi sudoarea şiroind pe gât. Cred că am visat.

— M-ai speriat! Să-ţi aduc nişte apă?

— Nu, lasă.

Visul i-a rămas viu în memorie. A retrăit zbuciumul şi senzaţia de frică şi a văzut în faţa ochilor lumina de la ieşirea din pântec.

Deci aşa veneau oamenii pe lume, întocmai cum îi povestise Tōno? Erau atât de înfricoşaţi? Poate că unele din explicaţiile lui Tōno îi rămăseseră întipărite în minte şi de aceea avusese acele viziuni.

Somnul profund din lichidul amniotic. Somnul acela care dădea naştere unei incomparabile senzaţii de linişte şi plăcere. Suguro înţelegea perfect dorinţa oamenilor de-a se întoarce la acea stare, odată rupţi de ea. De aceea se simţea atât de bine în cămăruţa lui, întunecată chiar şi în

timpul zilei, ascultând ticăitul regulat al ceasului. Oare setea aceea de a plonja din nou în somn şi în senzaţia aceea de bine sălăşluia în inima fiecărui om?

În clipa aceea, ca într-o revelaţie, i-a apărut înaintea ochilor chipul lui Motoko Itoi. Faţa cu gura întredeschisă şi cu limba mişcându-se. Faţa îmbătată de plăcere. Era expresia – ba nu, întruchiparea – dorinţei de a se cufunda în apele tulburi ale lichidului amniotic. Oare ceruse să fie pătată cu ceară ca să simuleze felul în care era murdărită de lichidul din pântecul mamei? Oare el retrăise frica din pântec pentru că simţea apropierea morţii? Mâinile lui se împreunaseră pe gâtul lui Mitsu pentru că era sfâşiat între dorinţa de a-şi dormi somnul liniştit în pântec şi conştiinţa nevoii de-a evada? Oamenii cunosc moartea de două ori: mai întâi când se nasc, apoi când îmbătrânesc şi părăsesc lumea asta...

Asocia lumina care îl întâmpinase la ieşirea din pântec cu acea lumină care învăluise milioanele de fulgi de nea şi îl cuprinsese şi pe el în îmbrăţişarea sa. Venea oare din lumea de dincolo, care se afla doar la un pas de el?

Soţia sa a ridicat ochii de la lucrul pe care îl tricota, i-a cercetat chipul şi a spus în cele din urmă:

— Dragul meu... Pot să te întreb ceva?

— Ce este?

— Eşti sigur că nu e nimic despre care ai vrea să-mi vorbeşti?

— Bineînţeles... că nu.

— Poţi să-mi spui orice. La vârsta mea, nu mă mai miră nimic.

— Nu e nimic de zis. Nu-ţi mai face griji.

Soţia sa a continuat să-l privească, de parcă voia să-i citească în adâncul inimii, dar în cele din urmă a renunţat şi i-a zâmbit. De atâta amar de vreme, se obişnuise cu faptul că soţul ei era scriitor. Ştia până unde putea să meargă şi peste ce bariere nu avea voie să treacă. Nu era în stare să citească desluşit în ochii lui, dar îşi dădea seama că ceva îl chinuia de prin iarnă.

Suguro a simţit dintr-odată că soţia lui era nefericită. Foarte nefericită. Şi-a înghiţit, ca pe un medicament, mărturisirea care-i urcase în gât. Dacă-i spunea adevărul, n-avea să iasă nimic bun. Era o problemă mult prea complicată, în care soţia nu-l putea ajuta cu nimic şi cu care trebuia să se confrunte singur, nu ca scriitor, ci ca om. Dacă fotografia era publicată, soţia sa afla oricum totul. Însă cum putea să-i explice? Suguro îşi simţea inima întunecată.

A primit un telefon de la Kurimoto.

— Sunteţi liber astăzi?

— E ceva legat de manuscris?

— Nu, i-a răspuns Kurimoto încordat. Directorul nostru ar vrea să vă vadă imediat. Când aţi avea timp?

— Directorul? Suguro şi-a dat seama instinctiv despre ce era vorba. De putut, se poate şi acum... Mai am nişte treburi prin zonă, aşa că am să trec eu pe la dumnealui.

Suguro a pus telefonul în furcă, având în minte imaginea trupului uriaş şi a feţei late a directorului. Fusese conferenţiar la Facultatea de Medicină, însă intrase în lumea editorială, complet diferită, când socrul său, un editor bine-cunoscut, suferise o hemoragie cerebrală. Kurimoto şi ceilalţi redactori tineri îl respectau enorm pe director.

În ultimele două săptămâni, Suguro se pregătise sufleteşte pentru o asemenea eventualitate şi, când a închis telefonul, s-a simţit, în mod straniu, liniştit. S-a schimbat şi a chemat un taxi.

La editură era aşteptat: de data asta l-a întâmpinat o secretară, nu Kurimoto. S-a înclinat şi l-a condus la lift, apoi într-o sală spaţioasă, iar după aceea s-a înclinat din nou şi a plecat. Suguro s-a aşezat pe canapea şi a privit tabloul mare de pe perete, un Rouault. Părea un sat din vremurile biblice sau poate un peisaj rural din Franţa. Trei-patru ţărănci cu broboade pe cap stăteau pe un drum străjuit de ambele părţi de case sărăcăcioase, cu stucul cojit. Era un Rouault tipic, cu soarele apunând la orizont. Suguro a înţeles dintr-o privire că femeile şi casele reprezentau viaţa, iar soarele la apus – mila lui Dumnezeu. *Fericiţi cei blânzi*... Suguro vedea în acel tablou lumea bătrânului misionar şi a propriei sale soţii, atât de îndepărtată de lumea pe care o zărise prin acel vizor din perete... Razele soarelui le mângâiau pe ţărăncile blajine, însă nu pătrundeau până în lumea doamnei Naruse şi a lui însuşi...

S-a auzit o bătaie în uşă şi directorul editurii a intrat împreună cu Hoshii, un redactor-şef. Suguro s-a ridicat de pe canapea, dar directorul i-a făcut semn să ia loc şi s-a aşezat şi el în faţa lui, iar redactorul, lângă el.

— Iertaţi-mă că v-am făcut să ieşiţi pe o vreme atât de friguroasă.

Până când secretara le-a servit ceaiul şi a ieşit din încăpere, directorul n-a vorbit decât despre greutăţile din lumea editorială, cu zâmbetul pe buze. Apoi, când au rămas doar ei trei, a intrat în subiect:

— De fapt, v-am chemat aici pentru că...

Presimţirea lui Suguro se adeverise.

— Un reporter mi-a adus o fotografie de-a dumneavoastră şi mi-a spus că vrea să scrie un articol. La început a vorbit Hoshii cu el, dar, dată fiind situaţia, a venit să-mi ceară sfatul.

Directorul şi-a împreunat mâinile butucănoase în poală şi s-a uitat dinadins în altă parte, ca să nu vadă stânjeneala lui Suguro. Dar scriitorul îl asculta cu aceeaşi resemnare cu care odinioară primise vestea că avea de făcut o operaţie dificilă.

— Editura noastră a publicat multe dintre romanele dumneavoastră. Fiindcă o asemenea fotografie care vă ştirbeşte imaginea ne poate pricinui neplăceri şi nouă, şi dumneavoastră, am cumpărat de la reporter atât fotografia, cât şi negativul, la preţul pe care l-a cerut.

Neştiind ce să răspundă, Suguro a dat pur şi simplu din cap.

— L-am pus să-mi promită că nu va lua legătura cu alte edituri sau reviste. Pe urmă, eu şi Hoshii am ars fotografia şi negativul.

Directorul s-a oprit şi şi-a frecat palmele. Părea să-şi aleagă cuvintele.

— Cred că problema s-a rezolvat.

— Vă mulţumesc.

— În afară de mine şi de Hoshii nu mai ştie nimeni despre asta, nici măcar Kurimoto.

— Am înţeles. Îmi pare rău că... v-am creat neplăceri.

Suguro s-a înclinat adânc.

— Asemenea zvonuri îţi dau mare bătaie de cap...

Directorul a încheiat subiectul, apoi a mai vorbit două-trei minute despre alte lucruri.

— Bun, haideţi să uităm toată povestea asta, a spus şi s-a ridicat. Îşi dădea silinţa să-l cruţe pe Suguro de şi mai multă umilire.

Cei doi l-au condus la lift, iar Hoshii i-a şoptit:

— Vă rog să nu vă faceţi griji.

Afară era frig. Deşi venise primăvara, nori grei acopereau cerul. Era o după-amiază mohorâtă şi îngheţată. Suguro s-a gândit că pe soţia sa probabil c-o dureau iar încheieturile. Şirurile de maşini care emanau gaze de eşapament, copacii încă desfrunziţi de pe străzile oraşului, reducerile de preţuri la sobe cu gaz şi la sobe electrice – totul revenise la normal. Nu se aşteptase la un asemenea deznodământ, însă n-avea nici sentimentul că fusese salvat de la pierzanie. Fotografia şi negativul

fuseseră arse şi distruse, dar asta nu însemna că celălalt sfârşise şi el în flăcări; trăia mai departe înăuntrul lui Suguro, cu acelaşi rânjet întipărit pe chip.

Celălalt n-avea legătură cu ideea de „păcat” despre care scrisese Suguro de-a lungul anilor. Păcatul are limite şi în el se ascunde posibilitatea mântuirii, însă impulsul care pusese stăpânire pe Suguro la hotel, atunci când devenise una cu celălalt bărbat, nu cunoştea limite. Suguro îşi amintea limpede cum o pângărise pe Mitsu şi aproape că o sugrumase, pradă unei pofte copleşitoare, căreia nimic nu-i putea sta în cale.

A trecut prin dreptul unei florării. Buchetele de taule şi forsiţii umpleau magazinul şi răspândeau un miros dulceag. Prin geamurile mari ale cafenelei de alături a văzut trei-patru tinere vesele aşezate la o masă. Una dintre ele l-a zărit şi i-a făcut semn prietenei de lângă ea. Nu ştiau că e un monstru. Suguro le-a zâmbit.

Duminică.

Fiind Paştele, la biserică a venit mai multă lume ca de obicei. În spatele altarului stătea bărbatul acela slab, cu mâinile întinse şi cu capul plecat. Însângerat, îşi târâse picioarele, cu ultimele puteri, spre locul execuţiei. Mulţimea îl hulise şi-l lovise cu pietre, cuprinsă de plăcere la vederea suferinţei sale. Suguro nu se mai gândise niciodată la oamenii aceia. Însă nu putea fi sigur că, dacă s-ar fi aflat în mulţime, n-ar fi aruncat şi el cu pietre şi nu s-ar fi bucurat de agonia bărbatului.

După-amiază s-a dus la birou, apoi a ieşit să se plimbe prin parcul Yoyogi şi să o caute pe Mitsu. Ca de obicei, parcul era plin de grupuri de tineri care dansau în cercuri, îmbrăcaţi cu haine asemănătoare costumelor coreene, şi de băieţi care umblau ţanţoşi încolo şi-ncoace, cu ochelari de soare şi cu părul oxigenat ridicat în sus, ca o creastă de cocoş. Se adunaseră mulţi curioşi să privească dansurile ciudate şi unii se căţăraseră chiar pe pasarela pentru pietoni. Suguro s-a plimbat printre grupurile de tineri şi pe lângă tarabele de pe stradă, însă n-a zărit-o pe Mitsu nicăieri. S-a gândit apoi că ar putea fi la spital. Nu-i mai venea să meargă pe jos, pesemne din cauza vârstei. A luat un taxi din apropierea gării. După un drum ocolit, au ajuns în sfârşit la spital.

Fiind duminică, nu erau pacienţi şi nici vizitatori în faţa farmaciei sau în sala de aşteptare. Suguro s-a aşezat pe un scaun şi a privit un timp pe fereastră la soarele de iarnă.

De undeva s-a auzit plânsetul unui copilaş. Suguro a crezut mai întâi că venea dinspre secţia de pediatrie, însă aceasta se afla la alt etaj.

O asistentă între două vârste, cu ochelari, a vrut să intre în încăpere, dar s-a oprit în prag, aruncându-i lui Suguro o privire uimită.

— Nu sunteţi maestrul Suguro?

— Ba da.

— Aţi venit să vizitaţi vreun pacient? Eu mă numesc Fujita şi sunt sora-şefă.

— A, bună ziua! a salutat-o Suguro grăbit. Soţia mea e în grupul dumneavoastră de voluntare...

— Doamna e foarte entuziastă, a zâmbit ea. Vă pot ajuta cu ceva?

— Mulţumesc, mă întrebam dacă n-o găsesc aici pe Mitsu Morita, o tânără...

— A, Mit-*chan*! O fi venit azi? Am auzit că a lucrat pentru dumneavoastră. Sora-şefă părea să ştie destule despre Mitsu. Vreţi să întreb la Boli Interne?

— Nu, lăsaţi, am să merg eu până acolo.

Sora-şefă a chemat liftul.

— Poate că o să vi se pară o întrebare ciudată, a spus Suguro, pentru a alunga stânjeneala dintre ei, pe când se aflau singuri în lift. Soţia mi-a povestit de curând că le-aţi vorbit la cursuri despre pacienţi care au înviat din morţi. Toţi oamenii care şi-au pierdut cunoştinţa trăiesc aceeaşi experienţă?

— Vai de mine! a râs asistenta stânjenită. V-a povestit până şi asemenea lucruri? Eu le-am vorbit doar aşa, ca fapt divers...

Liftul s-a oprit la etajul doi cu un scârţâit care i-a amintit lui Suguro de liftul de la hotel.

— Dar e adevărat?

— Probabil că dumneavoastră ştiţi mai multe decât mine despre asta... dar pacienţii aşa susţin.

— E adevărat că... au fost învăluiţi în lumină?

— Ştiu şi eu? a spus asistenta încurcată. Nu pot să-mi dau seama dacă e adevărat sau nu.

— Doamna Naruse ce mai face?

— N-am mai văzut-o deloc în ultima vreme.

Au ajuns la sala asistentelor şi sora-şefă a întrebat de Mitsu în locul lui Suguro, însă aceasta nu venise.

Suguro i-a mulţumit şi a coborât din nou. S-a aşezat pe un scaun din sala de aşteptare şi şi-a imaginat-o pe doamna Naruse ajutând drăgăstos un copil în cabinetul de recuperare de la etajul al treilea al spitalului sau spunându-le poveşti micuţilor.

Pe perete era un afiş ce anunţa organizarea unor cursuri pentru asistente. Când l-a zărit, Suguro s-a gândit că ar fi fost munca cea mai potrivită pentru Mitsu şi a hotărât s-o sprijine, dacă voia şi ea.

Seara, i-a povestit şi soţiei despre asta.

— Sunt perfect de acord! a exclamat ea din patul alăturat. Ce idee minunată! E o meserie perfectă pentru caracterul ei. Mă întreb dacă şi doamna Naruse o să fie de acord.

— Nu cred că s-ar împotrivi.

Suguro a stins veioza de la capul patului.

În toiul nopţii l-a trezit telefonul. Ţârâia insistent. Îl chema. L-a auzit şi soţia, cu ochii larg deschişi...

Table of Contents

Unu
Doi

Trei
Patru
Cinci
Şase
Şapte
Opt
Nouă